

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2011/1.

Egészséges érzelmi és lelki élet

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2011/1.

Egészséges érzelmi és lelki élet

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2011

A tanulmányokat összeállította:
Reisinger János
Egerváriné Árvai Márta

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1062 Budapest, Székely B. u. 22. III/7.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-963-7493-79-9
ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Énektanulás az első negyedévben	9
<i>I. tanulmány – 2011. január 1.</i>	
A tiszta gondolkodás mint az egészséges érzelmi és lelki élet alapja	10
<i>II. tanulmány – 2011. január 8.</i>	
Bizonyosság vagy bizonytalanság a gondolkodásban	20
<i>III. tanulmány – 2011. január 15.</i>	
A vádolás és a dicsőítés veszélyei – A józanság jelentősége	30
<i>IV. tanulmány – 2011. január 22.</i>	
Hogyan kezeljük az érzelmeinket? – Az önvizsgálat mibenléte és jelentősége – Az „erős szív”	42
<i>V. tanulmány – 2011. január 29.</i>	
Helyes-e mindig kimutatni az érzelmeinket?	54
<i>VI. tanulmány – 2011. február 5.</i>	
Bibliai próféciák az érzelmi hatások felerősödéséről	62
<i>VII. tanulmány – 2011. február 12.</i>	
Az önismeret fontossága	72

<i>VIII. tanulmány – 2011. február 19.</i>	
Az egészséges lelkiismeret és a „segítségül hívás”	82
<i>IX. tanulmány – 2011. február 26.</i>	
Bibliai tanítások az őszinteségről	93
<i>X. tanulmány – 2011. március 5.</i>	
Az érzelmek szerepe a házasságban és a családban	106
<i>XI. tanulmány – 2011. március 12.</i>	
Harc a csüggedés ellen – Kitartás a szolgálatban	118
<i>XII. tanulmány – 2011. március 19.</i>	
Félelmeink, aggodalmaink legyőzése – A vigasztalás jelentősége	128
<i>XIII. tanulmány – 2011. március 26.</i>	
Az egészséges hit – az egészséges hívő ember	138
<i>Áhítatok minden napra</i>	
Január	150
Február	151
Március	152

BEVEZETÉS

A bűn világában senkiről sem mondható el, hogy egészségesen növekednék fel akár testi, akár lelki értelemben. Testi értelemben egyrészt azért nem, mert a szülők, a felnőttek gyorsan rászoktatják a gyermekeket az egészségtelen ételre, káros étkezési és életmódbeli szokásokra. Környezetünk, a világ befolyása is nagy károkat okoz mindkét területen, már gyermekkortól fogva. Lelki értelemben is hatalmas ártalmakkal jár az egészségtelen nevelés, csakhogy ezt fel sem ismerik, s így kellőképpen nem is kezelik.

A lelki egészség gyors romlását eredményezi, ha megengedjük az értelemtől független érzelmi és akarati megnyilvánulásokat. Ezek skálája meglehetősen kiterjedt. A duzzogás, követelődés, akaratosság számtalan válfaja ismeretes, szenved is tőle mindenki, mégsem tesznek ellene úgyszólván semmit. A hétköznapi életben ezt adottságnak, megváltoztathatatlan ténynek könyvelik el. Ezért a hibáért a későbbiekben keservesen lakolnunk kell. A megtérés fordulata ugyan új irányt jelöl ki számunkra, akár alanyai, akár szemlélői vagyunk az eltorzult jellemmel vívott küzdelemnek, a komoly harc azonban csak most fogja kezdetét venni.

Az egészséges szemlélet a lelkiismeret és az értelem nevelését állítja első helyre, mint amelyek jó állapotából szintén kedvező kísérőjelenségek származnak: a kiegyensúlyozott érzelmek és a biztos akaraterő. A jellemet kiformaló két tényezőnek az önuralom és az akaraterő egészséges működését tarthatjuk. Az elsőben a lelkiismeret és az értelem a főszerep, a másodikban hozzájuk társulva az érzelmeké is.

Ne hagyjuk, hogy a megszokás akadályozzon bennünket a változtatásban. „Belső ember”-ünk (Rm 7,22) állapota a mérvadó. Belül mindig lehet rend és egészség. Ez maga a Jézus

Krisztus-i lelkület. Ezzel győzhető le minden rossz magunkban és a világban. Ez az evangélium: hogy „nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki e világban van” (1Jn 4,4).

A lelki egészséget pontosabban így is jelölhetnénk: Jézus Krisztus bennünk él. Ez az igazi keresztény számára a kívánatos állapot. Hogy miként érhetjük el, illetve hogyan háríthatjuk el az akadályait, erről szól e negyedévi tanulmányosorozatunk.

Nem írtuk ki az igéket, és ezúton is szeretnénk biztatni mindenkit, hogy keressük meg a Bibliánkban a jelölt igéket, a kérdéshez kapcsolódó néhány kifejezést pedig írjuk ki. Így a közös átvételnél nem szükséges keresgélni és felolvasni az összes igét, csak esetleg az azokból kiemelt mondatokat, s ezek alapján foglaljuk össze a bibliai választ. Sok áldást kívánunk az Ige kutatásához, megértéséhez és közös megbeszéléséhez is!

ÉNEKTANULÁS 2011 ELSŐ NEGYEDÉVÉBEN

Ebben a negyedévben is folytatjuk a *Hitünk énekei* énekeskönyvből azoknak az énekeknek a tanulását, illetve föl-elevenítését, amelyeket egyáltalán nem vagy csak ritkán énekelünk. Ezúttal két ismeretlen énekre hívjuk fel a figyelmet, és olyanokra is, amelyeket más szöveggel több gyülekezetünkben énekeltek már:

Új énekek ismeretlen dallammal:

51. ének: „*Hű karod véd és oltalmaz...*”

239. ének: „*Istenben bízom én...*”

Új énekek ismert dallamra:

41. ének: „*Irgalmazz, Úr Isten...*”

(Dallam: 55., *Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek...*)

86. ének: „*Légy mindörökké áldott...*”

331. ének: „*Hadd legyek mindig híved...*”

224. ének: „*Most búcsút mondok néked...*”

(E három ének dallama azonos a 143., „*A jöttöd miként várjam...*”, illetve a 248., „*Az Úr segíti harcom...*” kezdetű énekekével.)

*Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály*

A tiszta gondolkodás mint az egészséges érzelmi és lelki élet alapja

„Tiszta hitvallás, őszintén szent életmód
tesz egy embert kereszténnyé.”
(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*
a prédikátoroknak, 12. fejezet, 2.)

Ahhoz, hogy Jézus Krisztus élhessen bennünk hit által, ugyanazon feltételek meglétére van szükség, amelyek az Ő életében lehetővé tették a rossz fölötti győzelmet. Világosan kell látnunk, hogy Jézus minek köszönhette győzelmét, mindig szeretetet adni tudó földi életét. Két oka van:

1. Jézus tökéletes gondolkodása. Világosan látta a jó és a rossz közötti különbséget. Ezt eleve hozta magával, minthogy a mennyből jött, Isten Fia volt. Mi nem ezzel jövünk a világra, mégis hasonló lehet az életünk Krisztuséhoz, mert az igazi megtérés gondolkodásváltozást idéz elő a Szentlélek munkája nyomán.

2. Naponkénti imaéletében folyamatosan igényelte mennyei Atyjától azt az erőt, képességet, amelyre szüksége volt a győzelemhez, hiszen önmagában a tiszta gondolkodás nem eredményez még tökéletes életet. Isteni természete birtokában sem volt magabízó, „megalázta magát” naponta, és a legvégső áldozat véghezvitelében is – „engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig” (Fil 2,8).

Nekünk is erre van szükségünk. Ha nem helyes a gondolkodásunk, nem tudjuk, kivel, miért, hogyan, mi ellen kell küzdenünk. Azt sem tudjuk, miképp folytassuk imaküzdelmünket. A megtéréssel elérhető új, tiszta, mennyei elvek szerinti gondolkodás az egészséges keresztény élet megkerülhetetlen alapja. Ezzel kell kezdenünk tanulmányosorozatunkat.

¶ Miért a gondolkodás az emberi élet legfőbb alapja, középpontja?

Péld 23,7 (Helyesbített fordításban: „Amiként gondolkodik az ember, az ő maga [olyan ő].”)

1Kor 6,12; 10,23

Gondoljuk át ennek nyomán az első négy parancsolat lényegét és sorrendiségét: Isten teremtői terve szerint a személyes lények önmaguk dönthetik el sorsukat. Szabadok, de szabadságukat akkor használják jól, ha meggondolják, végiggondolják döntéseiket. A szabadságukat értelmük használata teszi értékessé. A szabadság magában hordozza a nem megfelelő választás lehetőségét is, ami sok minden mellett azzal a rossz következménnyel is jár, hogy megrövidíti magát a szabadságot is. Szabadságunkat helyes gondolkodással használni, s ezáltal a magunk és mások javára fordítani az életünket: ezt kell tudatosítanunk legalapvetőbb feladatunkként.

„A tiszta gondolatok nemesítő hatását állandóan érzékelnünk kell. **A lélek egyetlen védelme a helyes gondolkodás.** »Amint gondolkodik az ember magában, olyan ő.« (Péld 23,7 – King James-ford.)” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A tiszta gondolatok hatalma c. fejezet)

A Tízparancsolat első négy parancsolata jól szemlélteti, mennyire belülről indulnak ki a dolgaink. Az 1. parancsolat arra szólít fel, hogy Istent mint a szabadság és szabadítás Istentét ismerjük meg, és személyes gondolkodással keressük Őt, akit azért nem nehéz megtalálnunk, mert minden jót neki köszönhetünk az életünkben. A 2. parancsolat lényege: hogy ebben a gondolkodásra felépített, Istennel én-te kapcsolatot fenntartó életben ragaszkodjunk ahhoz, amit Isten kinyilatkoztatott – vagyis ne magunk adjunk életet önzésünk kitalálta bálványainknak. Ne legyünk önigazolók, mert ha nem az igazságot, hanem a magunk igazságát keressük, a környezetünkre is rossz hatással leszünk. A 3. parancsolat a beszédre, a 4. a cselekvésre és a megpihenésre terjeszti ki az 1–2. parancsolat érvényét. Vagyis az 1–4. parancsolat felépítése is az embernek belülről kifelé irányuló életét állítja elénk kövendő törvényként:

gondolkodás

↓

választás (és hatás)

↓

beszéd (képviselés)

↓

cselekvés, megpihenéssel (azonosulás)

2 Miben a legegészségtelegebb a meg nem tért ember gondolkodása?

Péld 16,2

Lk 18,9

Az emberek sikereiket maguknak, kudarcaikat a körülményeknek tulajdonítják. Ezzel szemben az egészséges gondolkodás ennek fordítottját képviseli: sikereinkért Istennek adunk hálát, kudarcaink okát magunkban keressük – legfőképpen abban, hogy ilyen esetben Krisztus nem élt bennünk, és ezért szenvedtünk kárt. Az előbbi hála sosem lehet formális, ez utóbbi szigor viszont sosem vezethet öngyötréshez. Hálánknak egyre elmélyülőbbnek kell lennie, kudarcaink kiértékelése pedig győzelmeink útját kell hogy megnyissa előttünk. Ez az istenfélelem lényege a gyakorlatban.

„Akhítófel nagy megbecsülésnek örvendett bölcsessége miatt, de híjával volt az Istentől való értelemnek. »A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme« (Péld 9,10), és ez hiányzott Akhítófelből, különben aligha alapozta volna a pártütés sikerét a vérfertőzés bűnére. A romlott szívű emberek úgy forralnak gonoszságot, mintha nem is lenne mindenható Gondviselés, hogy terveiket keresztelje. »Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket.« (Zsolt 2,4) Az Úr kijelenti: »Nem engedtek az én tanácsomnak: megvetették minden feddésemet. Esznek azért az ő útjuk gyümölcséből, és az ő tanácsukból megelégednek. Mert az együgyűek pártosságá megöli őket, és a balgatagok szerencséje elveszti őket.« (Péld 1,30–32)» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 816. o.)

3 Fontos jelzés-e számunkra kinek-kinek a gondolkodása?
3 Elsősorban miben nyilvánul meg a józan értelem?

2Pt 3,1–2

2Tím 4,3–5

Dn 12,10

Magaviseletünk, beszédünk mindennap leleplezi gondolkodás-módunkat, mind mások, mind a magunk számára.

Az előbbi eset jelzését felkiáltójelnek, az utóbbit kérdőjelnek vegyük.

Ha másoknál riasztóan rossz gondolkodásmódra figyelünk fel, ez csak felszólítás az érte való komoly könyörgésre. A magunk esetében pedig a megbánásra.

„Az ember olyan, amilyen gondolatok lakoznak a szívében. Gondolatok tömege adja egy közönséges nap történetét; és gondolatainknak oroszlánrészük van a jellem kialakulásában. A gondolatainkat szigorúan kell ellenőriznünk, mert egyetlen tisztátalan gondolat is mély hatást gyakorol a lélekre. Rossz gondolat rossz nyomot hagy belső világunkon. Ha a gondolatok tiszták és szentek, akkor az ember javul általuk. És ahogyan egy esőcsepp is előkészíti a másik útját a talaj nedvesítésére, azonképpen egy jó gondolat utat nyit a továbbiaknak.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 94. o.)

4 Miért torzul el sok ember gondolkodása? Mi az, ami leginkább hatással van a gondolkodásra?

Jn 3,19

Zsid 12,15

Rm 1,21–22

Nem szabad lebecsülni a helytelen gondolkodást és káros következményeit. Mivel minden a gondolkodásból indul ki, sem a magunk, sem mások téves elképzelései, ítéletei nem mondhatók lényegtelennek. Nem a rossz tetteknél kell észbe kapnunk. A gondolkodás nevelése a legfőbb nevelés.

Nem gondolkodásból cselekszik sok ember, hanem a cselekvését igyekszik jónak feltüntetni a gondolkodásával: ez a bűnnek az egyik legborzalmasabb öröksége. Nem az igazságot keresni, hanem önmagunkat igazolni. Ez az egészségtelen, bűnös élet alapja. Ezért áll „feje tetejére” az élet, mert nem elvek szerint cselekszenek az emberek, hanem az önző életgyakorlathoz igazítják hozzá az elveiket, vagy még azt sem teszik meg. Egyszerűen „ahogy esik, úgy puffan” módon élnek. A megtérésnek innen kell kimozdítania, mégpedig gyökeresen, az embert.

A legszebb gondolati levezetéseket is azért utasítják el, mert az életben megvalósíthatatlannak tartják. Az életre hivatkozhatnak mint mázsás súlyra, a mindennapok követelő szükségesszerűségeire, a gondolkodást csupán spekulációnak tartják, idealizmust emlegetnek vele kapcsolatban.

A bibliai kereszténység nem a spekuláció, nem a filozofálás vallása. Nem is idealizmus, hanem realizmus. Azt tanítja, hogy Krisztus tanításai követhetők.

„»Már rég lemondtam volna a gyönyörök hajszolásáról – mondják –, ha hinnék.« Én meg ezt válaszolom: »Már régen hinne, ha lemondott volna a gyönyörök hajszolásáról.« Nos, magán a kezdés sora. Ha tehetném, hitet öntenék magába; de nem tehetem, következésképpen nem is tudom kipróbálni szavai igazságát. Maga azonban le tud mondani a gyönyörökről, és meggyőződhet róla, vajon igaz-e, amit állítok.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 240. töredék)

Van a Bibliában egy könyv, még hozzá az egyik legősibb irat, amely belső összefüggései és a zsidó hagyomány tanúsága szerint is Mózes kezétől származik. Mózes azonban az i. e. XV. században csak írásba foglalója volt a jóval, mintegy hat-hét évszázaddal előbbi történetnek, amely *Jób könyve* címen ismeretes. Ennek szereplői egy-egy gondolkodásformát testesítenek meg. A gondolkodás legfontosabb tulajdonsága az, hogy milyen mértékhez viszonyít. Elifáz önmaga egyéni tapasztalattal, Bildád a közösség hagyományát, Cófár pedig egész egy-

szerűen az érzéseit, indulatait tartja mértéknek. Egyedül Jób az, aki Isten szavához kívánja mérni a gondolatait.

A Biblia ez utóbbi gondolkodásmódot tartja helyesnek. Jézus Krisztus ezt a fajta gondolkodást „kérő, kereső, kopogtató” gondolkodásnak nevezte a hegyi beszédben (Mt 7,7–11). Ez a gondolkodás az imaéletben csúcsonyul ki.

Bármiféle legyen is a gondolkozásunk, kikerülhetetlen, hogy milyen *mérték*hez viszonyítunk, „mihez tartjuk magunkat”. Az emberi (megézés, élmény, tapasztalat, okoskodás) a mérték, vagy Isten Igéje. Itt dől el igazán, mennyire „egészséges tudományt” követünk.

5 Mit jelent az „egészséges tudomány”, a hittel teljes gondolkodás?

2Tim 1,13; 4,3

1Tim 6,3

2Pt 1,4–8

Gal 2,20

.....

A megváltozott élet új gondolkodásmódot hív létre. Ne feledjük azonban, hogy a természetünk nem cserélődött le a megtérésünkkel. Mindennap újabb támadásokat intéz ellenünk, s ami még súlyosabb: el is bukunk egyik-másik csatározásban. Tapasztalatot kell szereznünk arról, hogy az egyre tisztább lelkiismeret és tisztuló értelem sem képes önmagában a győzelemre: „A lélek kész, a test erőtlen.” Elemi szükségletünk az imaküdelem. Jézus Krisztusnak feltétlenül és teljes egészében kell hit által a szívünkben élnie. „A bűn és a halál törvényének” fogságából egyedül „a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye”

szabadíthat ki (Rm 7,24; 8,2–3). „Jézus Krisztus emberi testben megtartotta Isten törvényét – az ember is megtarthatja, ha hitben ragaszkodik az erő Forrásához, hogy abból erőt merítsen.”

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 12. fejj., 3.)

„Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket, és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de nem engedik szívükbe az igazságot, amely megszentelhetné lelküket, és átformálhatná jellemüket. »Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.« (Rm 8,29–30) Az elhívás és a megigazulás nem egy és ugyanaz. Az elhívás a bűnös vonzása Krisztushoz, amit a Szentlélek munkál az emberben, miközben meggyőzi bűnéről, és bűnbánatra indítja. Sokan nem látnak tisztán a megváltási terv első lépéseit illetően.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, Hit általi megigazulás c. fejj.)

6 Mit jelent az „ejtsetek foglyul minden gondolatot a Krisztusban” bibliai felszólítása a gyakorlatban?

2Kor 10,5; Péld 3,5

Efész 4,15

.....

Gondolatainkkal mindig Krisztust, az Ő tanításait, példáját kell követnünk. Bárhová megyünk, bármit teszünk, föl kell tennünk magunknak a kérdést: Ilyen lelkiállapotban, amely-

ben vagyok, ilyen lelkülettel, amit árasztok, velem lehet-e Jézus Krisztus? Őt dicsőítem-e meg? Vajon az Ő akaratát követem és teljesítem?

Ehhez kapcsolódó gondolatokat idézünk Ellen G. White-től:

„Sokan, mihelyt szent bizalmi tisztségekbe helyezik őket, nagy embernek tekintik magukat, ha pedig e gondolatnak helyet adnak, **ez nyomban véget vet a mennyei világosságot sóvárgó vágynak, pedig ez az egyetlen, ami az embert valóban nagyra teheti.**” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 108. o.)

„Az apostol igyekezett tanítani a hívőket, hogy milyen fontos féken tartani a gondolataikat, nehogy tiltott területekre kalandozzanak, és erőik haszontalanságokra forgácsolódjanak szét. Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatául esni, jól őrizze a lelkéhez vezető utakat. Ne olvasson, ne lásson, ne halljon meg olyasmit, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt. Gondolataink ne időzzenek mindenféle tárgynál, amelyet az ősellenség sugall. Ha nem őrizzük híven a szívünket, akkor a külső világ gonoszsága felébresztheti bensőnkben a rosszat, lelkünk pedig sötétségbe zuhan.” (*Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. fej.)

„Mindig elvből cselekedj, sohasem az érzések sugallatára! Alázattal és szelídséggel mérsékelj ösztönös heveskedésedet! Ne légy felelőtlen és felszínes! Ne hagyja el ajkadat közönséges szellemeskedés! Még a gondolataidat se engedd zabolátlanul csapongani! Meg kell fékezni őket, és foglyul ejteni, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak. Foglalkozzanak szent dolgokkal, és akkor Krisztus kegyelméből tiszták és igazak lesznek!” (*A nagy Orvos lányomán*, Mit tenne Jézus? c. fej.)

„Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egysül az Ő szívével, akaratunk beleolvad az Ő akaratába, lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába.” (*Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fej.)

„Kívánnád átadni magad, de ehhez gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös szokásaid rabságban tartanak. Gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmaid megingatják saját őszinteségedbe vetett hitedet, elcsüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Mégse ess kétségbe! Amit meg kell értened, az az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj vele. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis a szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni mind az akarást, mind a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, s gondolataid összhangban lesznek vele.”

(*Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

*

Tanulmányunk legvégén egy régi, legalább 2400–2500 éve írott versikét idézünk „az igaz emberek egyetértő gondolkodása”-ról, melyet Platón I. levele őrzött meg számunkra:

„Sem sáarany, a satnyareményű halandók életében ritka kincs,
sem briliáns,
sem dús ezüst ágy, drága jószág ember előtt, minekünk úgy
nem ragyognak,
s tágterű föld másra sosem szoruló, magtól kövér szántói sem,
mint igaz emberek egyetértő gondolkodása.”

(*Ritoók Zsigmond fordítása*)

Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

Bizonyosság vagy bizonytalanság a gondolkodásban

A bizonytalanságok világát éljük. Bizonytalan az állásunk, de gyermekeink ragaszkodása, barátaink rokonszenve is. A bizonytalan világban az emberi elme is könnyen elbizonytalanodik, s kételkedve néz mindenféle bizonyosságra. Aki bizonyosságot képvisel, legkevesebb, hogy gyanús. A megingó, sőt az ingatag szellemű embert többre becsülik, mint aki valamit határozottan állít. Csakhamar önteltnek, büszkének fogják tartani, vagy legalábbis fanatikusnak.

A Biblia az igazság keresésére ösztönöz bennünket. Hatalmas az ígélet: Isten nem hagyja éhezni az igaznak lelkét (Péld 10,3). Vagyis nemcsak az igazság megtalálását hirdeti, hanem arról is bizonyosságot ad az Írás, hogy a megtalált igazság – igazsá is formál.

¶ Hogyan fogalmazta meg Pál apostol a maga bizonyosságát?

2Tim 1,12; 1Kor 4,4; Eféz 1,17–18

„Krisztus áldozata által megváltva, Megváltónk vérében megtisztítva a bűntől, az Ő szentségébe öltözve Pál magában hordozza azt a bizonyosságot, hogy lelke értékes Megváltója szemében. Élete Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Pál meggyőződött arról, hogy Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált, meg is tudja őrizni azt, ami az oltalmára bízott.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A halálraítélt)

Minden igazi gondolkodás jellemzője, hogy tisztázni akar valamit, még hozzá biztonsággal, végérvényesen. Több kíván lenni a vélekedésnél. Ahogy Szókratész szemére vetette az athéniaknak: véleményetek van, tudásotok nincs. A gondolkodás célja a megalapozott tudás, végérvényes ismeret, az általános, egyetemes felismerésekhez való eljutás. Pascallal szólva: kiindulva a valószínűségből, eljutni a bizonyossághoz.

„Az ember minden jel szerint arra van teremtve, hogy gondolkozzék; ebben rejlik minden méltósága és minden érdeme; egyetlen kötelessége az, hogy helyesen gondolkozzék. A rend pedig azt kívánja, hogy önmagán, a Teremtőjén és a rendeltetésén kezdje a gondolkodást. Mármost min jár az emberek esze? Ezen soha, hanem a táncoláson, a lantpengetésen, danoláson, versíráson, lovas karikajátékon, párbajon, királyi cím elnyerésén, anélkül, hogy valaha is elgondolkoznának rajta, mit jelent királynak, és mit embernek lenni.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 146. töredék)

¶ Miért érzi az ember közelebbinek magához a bizonytalanságot? Kinek a befolyása érvényesül az életünkben, amikor helyet adunk a kételynek?

1Móz 3,1; Dn 2,9; Jn 5,7

„Sátán áll a kételkedők nagy seregének élén, és mindent megtesz, ami hatalmában áll, hogy az embereket a maga oldalára állítsa. A kételkedés divatossá válik. Isten rosszallja és elítéli a bűnt, ezért sokan bizalmatlanok Isten iránt és szava iránt. Akik nem akarnak engedelmeskedni az Ige kívánalmainak, azok igyekeznek lerombolni az Írások tekintélyét.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Sátán csapdái c. fej.)

Az ember a zavaros gondolkodás és a „hamis, tétovázó beszéd” híve. A beteg ember sem válaszolt nyíltan, egyenesen Jézus kérdésére.

Sokszor azért nem merünk határozottan állást foglalni, mert félünk a magabiztosságtól, de ez a félelem még az egyértelmű igazságokat is elhomályosíthatja bennünk. Le kell győznünk magunkban a kételkedésre való hajlamot, mert ezzel sokszor Isten ígéreteit és jóságát kérdőjelezzük meg. Ezt a fajta bizonytalanságot oltotta belénk az első kísértés óta Sátán, és ez ellen is fel kell vennünk a harcot.

3 Miért jellemezze az egészséges, hívő lelkületű embert az állandó reménység?

Rm 5,3–6

Rm 8,23–25

1Kor 13,13

Éltetnie kell bennünket a reménységnek, hogy valamiképpen van megoldás akkor is, ha még nem vagyok a birtokában. A világ nem lehet a vak véletlenek együttese, az élet nem rögtönzés. Pascal híres töredéke is erre mutat rá: „Nem keresnél, ha már meg nem találtál volna” – Jézus Krisztus mondja ezt

minden kereső embernek. „Kétféle ember szolgál rá az értelmes névre: az, aki tiszta szívvel szolgálja Istent, mert ismeri, és az, aki tiszta szívéből keresi őt, mert nem ismeri.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 194. töredék)

„Sokan, akik Krisztus követőinek vallják magukat, aggodalmaskodnak és nyugtalankodnak, mert nem merik magukat Istenre bízni. Nem adják át magukat teljesen neki, mert visszariadnak az ilyen átadás esetleges következményeitől. E nélkül viszont nem lelnek békességet. (...) Mennyei Atyánk ezer kitutat tud mutatni ott, ahol mi egyet sem látunk. Akiknél az Istennek végzett szolgálat az első helyre kerül, azok életében a kusza szálak kisimulnak, és lábaik előtt feltűnik az egyenes ösvény. (...) Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető Pásztor szelidségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse szolgálait, és tiszteletben tartsák eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel öröklik gyermekei fellett, amely mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden ijesztőnek látszik, bízz Istenben! Ő véghezviszi akarátát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálainak, amire csak szükségük van. Felruházza őket a szükséges bölcsességgel.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten szolgálójának szükségletei c. fej.)

Az ember nincs egyedül, ha komolyan ki akar tisztázni valamit. Körülveheti homály, Isten Lelke azonban bizakodást, jó reménységet tölt belé. Ha kitartóak vagyunk, egyszer kint leszünk az alagútból. Hinni, remélni: a gondolkodás szerves tartozéka.

4 Miben érhető el a teljes bizonyosság, és miben nem?

Jób 42,3–6

Mk 12,24

Mt 19,26

Vannak az életben kérdések, amelyeket sosem tudunk megnyugtató módon megoldani. „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi...” Bőséges a tartománya azonban azoknak a dolgoknak, melyeket tisztázhatunk, és amelyekre nézve bizonyosságot szerezhethetünk.

„Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy bizonyosságok nélkül higgyünk. Ő elegendő nyilvánvaló bizonyosságot ad, amelyekre hitünket alapozhatjuk. Isten létezése, jelleme, szavának megbízhatósága mind olyan bizonyosságok által vannak megalapozva, amelyek az értelmünkhöz szólnak. Ezek a bizonyosságok bőségesek. Ugyanakkor Isten soha nem távolította el a kételkedés lehetőségét. Hitünknek bizonyítékokon kell nyugodnia, nem bizonyításon. Akik kételkedni akarnak, lesz alkalmuk rá, akik pedig valóban meg akarják ismerni az igazságot, elegendő bizonyosságot találnak hitük szilárd alapjául.

Lehetetlen, hogy a véges elmék teljesen megértsék az egyetlen Végtelen jellemét és munkáit. E szent Lény a legélesebb értelem és a legműveltebb elme számára is szükségképpen örökre titokzatosságban marad. »Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenható tökéletességére eljuthatsz-e? Magasabb az égnél, mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál, hogyan ismerheted meg?« (Jób 11,7–8)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Mit tegyünk a kételyeinkkel? c. fej.)

„Krisztus kegyelme folytán Isten prédikátorai a világosság és áldás hírnökei. Ha komoly és állandó imaélet által a Szent-

lélek adományát elnyerik, ha az egyetlen vágytól égve lelkek megmentésére indulnak, ha izzó bizalommal hirdetik a kereszt dicsőségét: akkor meglátják majd munkájuk gyümölcsét. Ha ellenállnak a kísértésnek, hogy emberileg bölcselkedjenek vagy önmagukat magasztalják, olyan munkát végezhetnek, amely Sátán támadásaival szemben szilárdan megáll. Akkor sok lélek tér meg a sötétségből a világosságra, és számos gyülekezet fog alakulni. Az emberek pedig nem emberekhez vonzódnak majd, hanem Krisztushoz térnek meg. Az én háttérbe szorul, és csupán Jézus, a Golgota férfija válik láthatóvá.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 188. o.)

5 Mit jelent az egészséges üdvbizonyosság?

2Sám 12,13, vö. 1Jn 1,7–9

2Tím 4,7–8

Az üdvbizonyosság lényege: hiszem azt, hogy Jézus Krisztus üdvözít, ha nem szakadok el Tőle. Az egészséges üdvbizonyosság tehát Jézus megmentő erején alapszik. Nem a magunk hite vagy pillanatnyi állapota jogosít föl az örök élet elnyerésére, hanem kapcsolatunk Krisztussal.

„Ne helyezük önünket a középpontba, ne adjuk át magunkat az aggodalmaskodásnak és a szorongó félelemnek, még amiatt sem, hogy vajon üdvözülni fogunk-e. Mindez csak arra jó, hogy elfordítsa lelkünket attól a valakitől, aki az erőnk forrása. Bízunk lelkünk megtartását Istenre, bízunk benne teljesen! Beszéljete és gondolkodjatok Jézusról! Tűnjék el az énetek Őbenne! Vessetek el minden kételyt, üzzetek el min-

den félelmet! Mondjátok ezt Pál apostollal együtt: »Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig e testben élek, az Isten Fiában való hit által élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.« (Gal 2,20) Nyugodjatok meg Istenben! Ő meg tudja őrizni azt, amit rábízatok. Ha Őreá hagyatkoztatok, diadalmas győzelemre segít benneteket azáltal, aki szeretett titeket.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztus teljességéig c. fej.)

Az üdvbizonyossághoz tartozónak gondoljuk azonban azt is, hogy másokkal miként működünk együtt Isten műve előrevitelében. Nem arról van szó, hogy önmagunkat vagy másokat az igaz egyházhoz való tartozás állandó ismételtetésével erősítsük, hanem az igazság hirdetése mellett annak helyes lelkülettel való képviselőre is ügyeljünk. Sose gondoljunk vagy mondjunk ilyet: „Jó helyen vagyunk, jó irányba vezetnek vezető testvéreink.” Hitünknek Krisztus személyes követésén kell nyugodnia.

„Isten szolgálói kedvesen és udvariasan munkálkodjanak együtt, és egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyenek (Rm 12,10). Ne legyen közöttük barátságatlan bíráltság, vagy mások munkájának lebecsülése, és pártokra oszlás sem. Mindenkinek teljesítenie kell külön feladatát, akire Isten üzenetet bízott, és mindenkinek megvan a saját egyénisége, jellegzetessége is, amit mindenkivel szemben meg kell óvnia. Azonban egymással mindig egyetértésben munkálkodjanak.

Isten munkatársainak a szolgálatban, alapjában véve, egységeseknek kell lenniük. Egyik se akarjon bírónak felülkerekedni: munkatársairól ne nyilatkozzék lekicsinylőleg, s ne bánjon velük alárendelt személyekként. Mindenki Isten vezetése alatt végezze a reá kiszabott munkát, emellett többi munkatársát tisztelje, szeresse és bátorítsa. Együttesen járuljanak hozzá a mű befejezéséhez.» (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 186. o.)

6 Mit kezdünk a kételyeinkkel?

Péld 2,3–6

Jer 33,3

Zsolt 119,145

„Isten Igéje – csakúgy, mint isteni Szerzőjének jelleme – titkokat is magában foglal, melyeket véges lények sohasem érthetnek meg teljesen. A bűn bejövetele világunkba, Krisztus testlétele, az újjáteremtés, a feltámadás, és még sok más, a Bibliában elénk tárt kérdés túl mély ahhoz, hogy emberi értelemmel megmagyarázzuk, vagy akár csak teljesen felfogjuk. Nincs okunk azonban kételkedni Isten Igéjében csak azért, mert nem tudjuk megérteni az isteni gondviselés titkait. A természet világában is titkok vesznek körül bennünket mindenfelől, amelyeket nem értünk. Az élet legegyszerűbb megjelenési formái is olyan kérdéseket vetnek fel, amelyeket a legbölcsebb gondolkodók sem tudnak megfejtetni. Mindenütt tudásunkat meghaladó csodákkal találkozunk. Meglepődünk-e tehát azon, hogy a lelki élet világában is olyan titkok vannak, amelyeknek nem tudunk a mélyére hatolni? A nehézség kizárólag az emberi gondolkodás gyengeségében és korlátoltságában rejlik. Isten elegendő bizonyosságot adott nekünk a Szentírás isteni mivoltáról magában a Szentírásban, ezért nincs okunk kételkedni az Ő Igéjében csak azért, mert nem tudjuk megérteni a gondviselés összes titkát.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 92/106. o.)

Emlékezzünk meg arról az esetről is, amikor nem magában az igében kételkedünk, hanem annak itt és most, a 21. század elején való véghezvitelének lehetőségében. Ez sem ártatlan ké-

tely azonban. Gondoljuk meg, ha hiszünk valamely isteni rendelkezésben, akkor abban is tapasztalatot kell szereznünk, hogyan lehet meg is cselekedni azt. Ha az ilyen tapasztalataink szaporodni fognak, és hálával számon is tartjuk őket, újabb erőt jelentenek az akadályok legyőzésében, s akkor nem önhittség, beképzeltség a Krisztus által szerzett győzelmekre hivatkozni. A hívő ember nemcsak vereségeit, kudarcait tartja számon, hanem őszinte örömmel emlékezik megtérése utáni pályájának felemelő mozzanataira is. Pál apostol is ezt tette, amikor ki merte jelenteni: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

*

Petőfi Sándor

Az ember

Nincs nevetségesebb az embernél,
Oly kevélységben, olyan gögben él!
A világot fitymálják ajkai,
S minth' az eget akarná szántani
Orrával, oly magasra tartja fel.
Kevély ember, miben kevélykedel?

Egy szempillantásnál mi rövidebb?
Ember barátom, a te életed.
Rohanva jó az idő s elrohan,
Egy kezében bölcsőd pólyája van,
S másokban koporsódra szemfödel.
Kevély ember, miben kevélykedel?

S mit végezhetsz egy pillantás alatt?
Hódítál népeket, országokat?
Hódítani csak gyávákat lehet,
S az uralkodás ilyenek felett
Dicsőség? ezt csak szégyenelned kell.
Kevély ember, miben kevélykedel?

S ha dicsőséget szerzel, nagy nevet?
Veled hal meg s a föld alá viszed,
Vagy, mint hű eb, kísér ki sírodig,
S ott őrzi azt egy pár kis századig,
S elébb-utóbb éhen-szomjan vesz el.
Kevély ember, miben kevélykedel?

Dicsőséged, neved maradjon! hol?
A nép is elvesz, melyhez tartozol.
Az ország, melyben most él nemzeted,
Tenger volt egykor, s újra az lehet,
S e föld is semmiségbe oszlik el.
Kevély ember, miben kevélykedel?

(Koltó, 1847. szeptember)

A vádolás és a dicsőítés veszélyei – A józanság jelentősége

„Az igazi keresztény az első és legfőbb helyet adja Istennek. Semmilyen becsvágyó indíték nem hűti le Isten iránti szeretetét. Szilárdan, kitartóan visszahárítja a dicsőséget mennyei Atyjára.”
(Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 46. o.)

IA lelki egészség jele-e az, ha figyelünk mások jó tulajdonságaira? Mi a különbség az elismerés és az ember dicsőítése között? Hogyan hat ránk az emberek dicsérete? Jézus példája mire int bennünket?

Fil 4,10.14; Jn 5,44

.....

.....

.....

A méltánylás, az elismerés lelkülete nem kárhoztatandó lelkület. Az szereti a másik embert, aki észreveszi jó tulajdonságait, megnyilvánulásait, s ezt ki is fejezi. Jézus méltányolta Mária Magdolna háláját, és azt mondta, „valahol az egész világon

az evangéliumot hirdetik, amit énvelem cselekedett, az is hirdették az ő emlékezetére” (Mt 26,13). A többi tanítvány is becsülte Jézust – ezt nincs okunk tagadni, hiszen maga Jézus is elismerte: „A lélek kész...” (Mk 14,38) –, de nem törekedtek hálájuk, ragaszkodásuk nyílt és őszinte kifejezésére.

Az elismerés, a dicséret se nem bűn, se nem gyengeség. Ellenkezőleg: figyelem, szeretet, erő, ha helyesen gyakoroljuk. Ne ajnározzunk, ne kényeztessünk, ne a másik kedvére szóljunk azonban! Az igazi dicséret nem a személynek a felértékelése, hanem megnyilatkozásának elismerése. Nem lekenyerezés vagy talpnyalás, hanem buzdítás: „Most jól szóltál, jól cselekedtél, továbbra is légy hű ehhez az úthoz!”

A méltánylásnak, a dicséretnek elmaradhatatlannak kell lennie, ezért Jézus példát adott arra, hogy feddéseinket is mintegy ezekbe „csomagoljuk”! A legfőbb példa a samáriai aszszonnyal folytatott beszélgetése: Jn 4,16–18.

Ugyanakkor igen sokat árthatunk embereknek, ha nem a tetteiket, hanem a személyüket dicsérgetjük! Nem igazságos az ilyen beszéd, hiszen az ige szerint: „Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedsz, mint-ha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7)

Ne hagyjuk dicsérni magunkat! Komoly figyelmeztetés ez, akkor is, ha sokan a Krisztust követők között sem veszik komolyan! A következő idézetek az ember dicsőítésének veszélyeire figyelmeztetnek:

„Salamont a világ folytonosan dicsőítette, és végül képtelen volt ellenállni a hízelgésnek. A bölcsesség, amelyet Isten azért adott neki, hogy megdicsőítse az Ajándékozót, büszkeséggel töltötte el. Végül hagyta, hogy az emberek úgy beszéljenek róla, mint aki legméltóbb a dicsőítésre annak az épületnek a páratlan nagyszerűségéért, amelyet az Úrnak, Izrael Istenének dicsőségére terveztek és építettek. Így történt, hogy Jahve temploma a nemzetek között mindenütt »Salamon temploma«-ként lett ismertté. Az emberi eszköz magának tulajdoní-

totta azt a dicsőséget, amely a legfelsőbb rendű lényt (Préd 5,8) illeti meg. A mai napig arról a templomról, amelyről Salamon kijelentette: »a te nevedről neveztetik e ház, amelyet én építettem« (2Kron 6,33), a legtöbben nem úgy beszélnek, mint Jahve templomáról, hanem mint Salamon templomáról. Az ember akkor a leggyengébb, amikor hagyja, hogy a mennyből kapott ajándékokért őt dicsőítsék. Az igazi keresztény az első és legfőbb helyet Istennek adja. Semmilyen becsvágyó indíték nem hűti le Isten iránti szeretetét. Szilárdan, kitartóan visszahárítja a dicsőséget mennyei Atyjára. Ha hűségesen megdicsőítjük Isten nevét, indítékainkat a menny irányítja, lelki és értelmi képességeink pedig fejlődnek.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 45–46. o.)

„Őrizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ezért ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek, vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve. Ő éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint vádaskodással és kárhozzátással. Ily módon próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik másokat dicsőítenek. Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az *ént*! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk reá, »aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által« (Jel 1,5). Minden szívből Megváltónkhoz szálljon a dicséret!» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

Álljon előttünk Jézus példája: „Krisztus szívében tökéletes harmónia uralkodott Istennel, és a békéje is tökéletes volt. **Sohasem bódította el a dicséret, nem törte le sem a bírálat, sem a csalódás.** A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat. Nem vetik alá magukat teljesen, mert visszarettennek az ilyen mérvű alárendelés követ-

kezményeitől. Pedig ha ezt nem teszik meg, nem találhatnak békességet.

Az önszeretet hoz békétlenséget. Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, amely Jézust – ez készítette, hogy megalázza magát, és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, Tőle tanulhassunk. Megértjük: munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szentebb magasságokba emeli az elmét, így nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hívás c. fej.)

2 Megtettünk-e mindent, hogy kivessük lelkünkől a gyűlöletet, az irigységet, a megvetést?

**Jak 3,14–17; Rm 12,14–19; 14,10
Zsid 12,14–15**

Az ókori bölcs tanácsa utal rá, mennyire beleivódtak az emberi természetbe ezek a tulajdonságok: „A régi tanítás szerint három dolgot kell legfőképpen elkerülnünk: a gyűlöletet, az irigységet, a megvetést. Hogy hogyan, azt egyedül a bölcsesség fogja megmutatni. Nehéz ugyanis eltalálni a helyes mértéket, s óvakodjunk, nehogy az irigységtől való rettegés eljuttas-

son bennünket a megvetésig, nehogy úgy lássék, miközben le-
taposni senkit sem akarunk, hogy minket el lehet taposni. Sok
embernek az adott okot a félelemre, hogy tőlük is lehetett fél-
ni. Vonuljunk vissza mindenünnen: egyformán árt, ha megvet-
nek és ha felnéznek ránk.” (Seneca: *Erkölcsei levelek*, 14,5)

Az alábbi Ellen G. White-idézetek arra figyelmeztetnek,
miért annyira veszélyes, ha megtűrjük magunkban másokkal
szemben ezeket a negatív érzéseket:

„Semmi sem gyengíti annyira a lelki életet, mint az irigység,
gyanakvás, bírálgatás és rágalom. Viszont a legerősebb bizo-
nyíték arra nézve, hogy Isten elküldte Fiát a világra, ha az Is-
ten egyházát alkotó különböző jellemű emberek egyetértenek
és összetartanak. Krisztus követőinek kiváltsága ennek bebi-
zonyítása.” (Az apostolok története, Hű tanúbizonyság c. fej.)

„Az irigység egyike a legsátánibb tulajdonságoknak, amely
az emberi szívben lakozhat, és következményeiben az egyik
legkárosabb. A bölcs ember így beszél erről: »A búsulásban
kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az
irigység előtt?« (Péld 27,4) Az irigység először a mennyben
okozott széthúzást, azután pedig a földi embert döntötte ki-
mondhatatlan nyomorúságba. »Mert ahol irigység és civako-
dás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van.«
(Jak 3,16)

Nem szabad csekély dolognak tekinteni, ha másokról ros-
szat mondunk, vagy ha mások indítékait és cselekedeteit meg-
ítéljük. »Aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a
törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem
megtartója, hanem bírója vagy a törvénynek.« (Jak 4,11) Csak
egy bíró van – Ő, »aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait,
másképp megjelenti a szívek tanácsait« (1Kor 4,5). Aki em-
bertársait bírálni és kárhoztatni meri, isteni jogokat bitorol.»
(Pátriárkák és próféták, A Sínai-hegytől Kádesig c. fej.)

„Isten gyermekei azok, akik isteni természetének részesei.
Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bi-

zonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az
egész emberiséget magába foglaló szeretet. Még a bűnösök is,
akik nem zárkóztak el teljesen Isten Lelke elől, fogékonyak a
szeretetre. Bár gyűlölségre gyűlölködéssel felelhetnek, a sze-
retetet azonban szeretettel viszonzozzák. Egyedül Isten lel-
külete viszonzozza szeretettel a gyűlöletet. Szeretettel kell vi-
seltetnünk a hálátlanok iránt, jót tennünk azokkal, akiktől
semmi viszonzást nem várunk. Ez a mennyei uralkodó pecsét-
je. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják kül-
detésüket. (...)

**A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, el-
ítélő, engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusokat jelle-
mezte.** Amikor a vallásos életből hiányzik a szeretet, akkor
Jézus hiányzik belőle. Krisztus jelenlétének napsugarait lázas
tevékenység vagy buzgólkodás sem tudja pótolni. Rendkívüli
éleslátással rendelkezhetünk ahhoz, hogy felismerjük mások
hibáit, ám aki ebben elmerül, annak Jézus azt üzeni: »Képmu-
tató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gon-
doldj arra, hogy kivesd a szálkát a te atyádfiának szeméből.«
(Mt 7,5)

Sokszor az, aki maga követ el helytelenségeket, mást gyanú-
sít ugyanezekkel. Azzal próbálja elrejtteni vagy mentegetni a
szívében rejtőző gonoszságot, hogy vádaskodva mutogat más-
ra. Hiszen az ember bűn által ismerte meg a rosszat. Az első
emberpár, alighogy bűnbe esett, máris egymást vádolta. Az
emberi természet azonnal kész erre, amikor nem Krisztus ke-
gyelme vezeti.

Amikor eluralkodik valakin ez a vádaskodó szellem, nem
elégzik meg azzal, hogy rámutasson arra, amit testvéreben
hibának vél. Ha enyhébb módszerek nem használnak, hogy
rávegye testvéreit: azt tegyék, amit ő tart helyénvalónak, ak-
kor erőszakhoz folyamodik. Amennyire csak hatalmában áll,
kényszeríti az embereket, hogy az ő felfogása szerint visel-
kedjenek. Ezt tették a zsidók Krisztus napjaiban, s ezt teszi

az egyház azóta is mindenkor, ha kihalt belőle Jézus Krisztus kegyelme.” (*Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme; Gáncsoskodás helyett mutass jó példát c. fej.)

3 Engedhetünk-e bármiféle indulatnak, akár a legsúlyosabb társadalmi helyzetben is, és akár csak vitatkozásokban is? Hol kell különösen ügyelnünk a megnyilvánulásainkra?

Gal 5,24

2Tim 2,23; Jak 1,19–20

Eféz 4,29–32

Feszült helyzetekben, amikor igazságtalan vádakkal szembe-sülünk, vagy a saját igazunkat próbáljuk érvényesíteni, tudunk-e mindig higgadtak maradni? Emlékezzünk Mózesre, amikor a nép lázongására válaszul indulatosan sújtott a kősziklára: milyen következménye lett ennek a megnyilvánulásának? Sok emberi, sőt társadalmi méretű tragédia forrása a megfékezetlen, szabadjára engedett indulat.

Sokszor otthonunkban, a hozzánk legközelebb állókkal szemben engedjük meg magunknak az ingerült, indulatos szavakat, és nem mindig érezzük tetteink súlyát. Gondoljuk át ezzel kapcsolatban a következőket:

„Az életünket megkeserítő bosszúságok, szívfájdalmak és zaklatottság legnagyobb részét a szabadjára engedett indulatok okozzák. A heves, szenvedélyes, meggondolatlan szavak egyetlen pillanat alatt olyan bajt okozhatnak, melyet egy egész

élet bűnbánata sem tud többé jóvátenni. Megtört szívek, elidegenített barátok, hajótörést szenvedett életek sorát okozták a hirtelen, meggondolatlanul kiejtett, bántó szavak, amelyekkel éppen azokat illetjük sokszor, akik segítséget és gyógyulást várnak tőlünk.

A keresztény zabolázza meg a nyelvét, és határozza el szilárdan, hogy a haragos és türelmetlen szavaktól tartózkodni fog. A féken tartott nyelv a türelem legdiadalmasabb győzelme.

A saját erejével senki sem uralkodhat az indulatain. Csak Krisztus által szerezhetjük meg az önuralmat... **Krisztus vállalása alárendeli az indulatokat a józan észnek, és fegyelmezi a nyelvet. A heves indulat lecsillapodik, és a szív megtelik türelemmel és jósággal.**” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, Önuralom c. fej.)

4 Miért mérgezi meg a lelket a sértődés, neheztelés, „egy-más elleni sóhajtozás”?

Mt 5,22

1Kor 6,7

Jak 5,9

Zak 8,17

„Nem szabad semmilyen valóságos vagy vélt sérelmünk miatt bosszankodnunk. Énünk az az ellenség, akitől leginkább kell félnünk. Nincs olyan bűn, ami rombolóbb hatással lenne a jellemre, mint a Szentlélek által meg nem fékezett emberi indu-

lat. Semmilyen győzelem nem olyan értékes, mint az, amit az önünkön aratunk.

Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk! Mihelyt érdekelni fog bennünket mások üdvössége, elfeledkezünk azokról az apró ellentétekről, amelyek oly sokszor jelentkeznek emberi kapcsolatainkban. Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, ez ne zavarja meg egységünket Krisztussal és közösségünket a Lélekkel! »Micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél.« (1Pt 2,20)

Ne légy bosszúálló! Amennyire csak teheted, számolj fel minden olyasmit, ami félreértésre adhatna okot! Kerüld a gonoszszágnak még a látszatát is! Tégy meg a békességért mindent, amit elveid feladása nélkül megtehetsz! »Ha a te ajándékodat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: hagyd ott az oltár előtt az ajándékodat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat.« (Mt 5,23–24)

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy »az engedelmes felelet elfordítja a haragot« (Péld 15,1). A hallgatásban csodálatos erő van. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik, hamar elcsitul. Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak reád, tartsd magad Isten Igéjéhez!» (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Türelmem a bántásokkal szemben c. feje.)

Sokan úgy vélik, ha csak „belül füstölögnek”, ez nem olyan nagy baj, mint ha ki is törnének. Ez azonban egyáltalán nincs így. A sértődés, a neheztelés nem más, mint megtévesztően „becsomagolt” harag. Magunkat, másokat csapjuk be vele, és sokszor tartósabb a külsőleg gyorsan kirobbant haragnál.

5 Miért nem lobbant haragra Jézus sohasem? Mi bizonyítja, hogy ismételt templomtisztítása nem indulatból fakadt?

Jn 2,17
Mt 21,13–14

Az ismételt templomtisztítás jelenetéből emeljünk ki néhány fontos mozzanatot, melyek egyértelműen bizonyítják, hogy Jézus nem emberi indulatból cselekedett, hanem erkölcsi felháborodásból:

1. Jézus fellépésekor visszaidézte Ésaiás és Jeremiás próféta igéit, márpedig ha emberi hæv vett volna rajta erőt, erre nem lett volna képes. A felindultságtól alig tudjuk a magunk szavait is érthetően kimondani, nemhogy másokat pontosan idézni.

2. A templomtisztítás Máté által megörökített jelenetéhez szorosán hozzátartozik, hogy „mentek hozzá vakok és sánták a templomban, és ő meggyógyította őket”. Ha előzőleg indulatból cselekedett volna Jézus, képesnek bizonyul-e a gyógyítás figyelmet, higgadságot igénylő cselekedetére? Nem is beszélve arról, hogy a beteg emberek egyáltalán odamentek volna-e egy önmagából kivetkőzött gyógyítóhoz? A gyermekek is menekülnek az indulatos emberek közeléből, itt azonban az evangélium úgy folytatódik, hogy lelkendezve vették őt körül, „hosszannát” kiáltva, kifejezve örömeiket és csodálatukat.

„Jézus átható tekintete újból végigpásztázta a megszentelt templomudvart. Minden szem Őrá szegeződött. Pap és főember, farizeus és pogány csodálkozva és félelemmel nézett arra, aki a mennyei Király fenségével állt előttük. Emberi lényén átvillant istensége, amely olyan méltósággal és dicsőséggel ruházta fel, amelyet még sohasem nyilvánított ki.

Akik a legközelebb álltak hozzá, olyan messze húzódtak tőle, amennyire csak a tömeg engedte. Minden hang elcsitult. A mély csend kibírhatatlanak tűnt. Krisztus olyan erővel szólalt meg, hogy hatalmas viharként rázta meg az embereket: »Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.« (Mt 21,13) Hangja kürtszóként zengett a templomban. Arcán a neheztelés olyan volt, mint emésztő tűz. Tekintéllyel parancsolta: »Hordjátok el ezeket innen!« (Jn 2,16)

Három évvel korábban a templom vezetői megszegyenültek, amikor Jézus parancsára elmenekültek. Azóta is csodálkoztak félelmükön és feltétlen engedelmességükön – egyetlen, szerény emberrel szemben. Lehetetlennek tartották, hogy önmaguk méltatlan megadása megismétlődjön. Most mégis jobban megrémültek, mint azelőtt, és sietősebben engedelmeskedtek Jézus Krisztus parancsának. Senki nem merete megkérdőjelezni hatalmát. A papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 591–592./496–497. o.)

6 Melyik bibliai irat foglalkozik több kijelentésében is a józansággal? Szerzője birtokolta vagy nélkülözte egykor ezt a tulajdonságot?

1Pt 1,13; 4,7; 5,8–9

.....

.....

.....

Péter apostol, éppen az a Péter, akire hajdan a legkevésbé volt jellemző a józanság, a Szentlélek útmutatása nyomán int, taná-

csol levelében. Őszinte megtérésének bizonyosága volt a félelem nélküli, higgadt magatartása a szanhedrin előtt, és későbbi szolgálata során is. Példája és tanítása segítette a szintén sok igazságtalanságot elszenvető hívőket, hogy ők is megálljanak a hitben. Az egész életünk nem más, mint a józanság, az önuralom, a mértékletesség megtanulása.

*

Arany János egyik legnagyobb művében (amely sajnos a maga korában, de azóta is méltatlanul visszhang nélkül maradt), a *Buda halálában* (1863) írta le a halhatatlan sorokat:

„Egyet tudok, ami emberi dologban,
Hogy sükere légyen, teheti legjobban:
Józan, okos mérték. Ez folyamok partja,
Mely rohanó tettek árját visszatartja.”

---

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Hogyan kezeljük az érzelmeinket?

Az önvizsgálat mibenléte és jelentősége – Az „erős szív”

„Ki meri pedig azt állítani, hogy az emberek
előbb kezdtek vizsgáldni, mint érezni?”
(Kölcsey Ferenc: *A poézisről*, 1808)

„Összefoglalóan a következőket mondhatjuk: Az élet és a személyiség tükre, jelzőrendszere az érzelmek, amelyek minden testi-lelki tevékenységünk kísérői. Az egész életet »érezzük«, és hogy ez összességében jó vagy rossz, az tükröződik az általános boldogság- vagy boldogtalanságérzésünkben, más szóval a hangulatunkban, a jó vagy rossz kedvünkben.

Érzelemvilágunk élénkségében vagy kevésbé élénk voltában is szellemi, lelki, erkölcsi színvonalunk tükröződik. Sokszor megállapítjuk egy-egy emberről, hogy az érzelemvilága gazdag, másokról pedig azt, hogy az érzelmeik sekélyesek. A valóságban arról van szó, hogy él-e az illető aktív szellemi-lelki életet, vagy pedig ösztönös élőlényé és munkagéppé fásult, alacsonyodott le.

Még egy fontos tényre kell felhívni a figyelmet az érzelmeikkel kapcsolatban: az érzelmek erősen hatnak az emberi lélekre, és különösképpen ösztönzik a döntéseinket.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika*, Bp., 1992, 91–92. o.)

I Hogyan kezeli érzelmeit a tudatlan (hitetlen) és a hívő ember? Mi a két magatartás közötti alapvető különbség? Hasonlítsuk össze Ézsau és Jákób magatartását ebből a szempontból!

1Móz 26,34–35; 33,10

Isten állásfoglalása: 1Móz 32,28; Mal 1,2–3

Feltűnő különbség a nem hívő és a hívő ember között, hogy az előbbi az érzelmeivel azonosítja magát (akár azért, mert gyorsak, akár azért, mert szívósan kitartanak, s a legkevésbé se jut eszébe, hogy felül is lehet bírálni őket), míg a hívő ember tartja magát az Istentől kapott tanítás gyakorlati megvalósításához: „Meggondolás örködik feletted, értelem őriz téged.” (Péld 2,11) Ézsau és Jákób ikertestvérek voltak, mégis hatalmas különbséget láthatunk kettejük érzelmi élete között.

„Gyakori tévedés és súlyos hiba, hogy az ember azonosítja magát az érzéseivel. Mintegy megadja magát ezeknek: úgy gondolja, hogy a személyisége az, ami az érzéseiben tükröződik, és ez megváltoztathatatlan adottság. Ne felejtjük el, hogy énünk alakítása mindenkor a saját kezünkben van, s az irányításnak ezt a hatalmát és felelősségét a saját kezünkben is kell tartanunk. Az *én* meghatározója pedig mindenkor a szabad választási képesség. Érzéseinkben minden, de minden tükröződik, ami kívülről és belülről hat ránk. A sokféle kavargó érzés eredetét ki-nyomozni vagy megtalálni sem könnyű. Semmiképpen ne azonosítsuk magunkat az érzéseinkkel! Ismét hangsúlyozzuk: az énünk nem adottság, hanem szabad lények vagyunk, úgy letünk megteremtve, hogy azok lehetünk, akik akarunk lenni. Csak a bűn rabsága akadályozza ezt. Isten megváltó, szabadító kegyelme által azonban ma is, ennek ellenére is azzá lehetünk,

akik szeretnénk lenni. Ne adjuk meg hát magunkat a bűn állapotában jellemző adottságoknak: a megromlott természetnek és az összekuszálódott érzéseknek.” (Vankó Zsuzsa, i. m., 105. o.)

2 Ha méltatlan érzelmek kelnek a szívünkben, mivel kell tehát tisztában lennünk?

Jer 17,9
1Móz 6,5
8,21

„Az érzelmek jelentősége mindenekelőtt abban áll, hogy érzelmileg nagyon gyorsan reagálunk mindenre, amivel találkozunk. Az érzelmi reakció megelőzi az értelmi vagy lelkiismereti választ, hiszen ahhoz külön munka, tudatos megfontolás kell. Az érzelmi reagálás viszont az ösztönös természetből fakad, ezért automatikus, külön odafigyelést, belső összeszedettséget nem igényel.” (Vankó Zsuzsa: *Érzelmeink titokzatos világa – A kívánatos cél: az „erős szív”, Sola Scriptura folyóirat, 2010/3., 6–13. o.*)

„A szemlélet, amely lekicsinyli az érzelmek hatalmát az emberi természetben, sajnálatosan szűk látókörű... Közkeletű tapasztalat, hogy döntéseinkben és cselekedeteink során az érzelm legalább annyit számít – ha nem többet –, mint a megfontolás. Aránytalanul feldicsértük a tiszta racionalitás értékét és hozadékát – amit az IQ-val szokás mérni. Márpedig az értelem az eluralkodó érzelmek mellett nem rúg labdába.” (Daniel Goleman: *Érzelmi intelligencia*, Háttér Kiadó, Bp., 1998, 18. o.)

Az, hogy mi az emberhez méltatlan érzelem – bosszankodás, düh, gyűlölet, irigység, neheztelés, sértettség, elcsüggedés stb. –, nem az érzelmek „tudják”, hanem a hit által megtisztít-

tott értelem. Élünk tehát értelmes, józan életet! Önmagunkban győzzük le a rossz érzéseket! (Vö. Zsolt 141,3.) Ha megtörtént a baj, ne késlekedjünk az igazi elrendezéssel! (Vö. Zsolt 4,5.) A bocsánatkérés a lelki egészség jele, hiánya pedig a „lelki méreganyag” felgyülemelésének nyit szabad folyást.

3 Miért nem rokonszenves a hívő magatartás a világ szemében?

1Jn 3,12
5,19, vö. Mik 7,4

Miért bántja, sőt bosszantja az emberek nagy részét, ha valaki higgadtabb, szelídebb és igazságosabb náluk? Hiszen ezzel nem károsítják meg őket, sem hátrányuk nem származik a másik ember jó cselekedetei miatt. Találkoztunk-e már ezzel az emberi magatartással? Tudunk-e ilyenkor is krisztusi lelkülettel viszonyulni azokhoz, akik értelmetlen haraggal vagy kiközösítő lelkülettel fordulnak felénk?

Az alábbi idézet arra utal, hogy az emberek szinte létszükségletüknek tartják, hogy tápot adjanak az indulataiknak:

„Természeténél fogva az ember csaknem teljesen tétlen maradna, hacsak valamilyen indulat, a szeretet vagy a gyűlölet, a vágy, a remény, a félelem vagy egyéb nem sarkallná. Azt tapasztaljuk, hogy az indulatok ösztökélik az embereket életük minden dolgában: az indulatok hajtják, serkentik és buzdítják őket minden törekvésükben, de különösképpen a nagy erőfeszítést és igyekezetet igénylő ügyeikben. Fölötte serénynek és mozgalmasnak látjuk az embervilágot, de benne a mozgást az indulatok idézik elő: vond ki belőle teljességgel a szeretetet és a gyű-

lötet, a reményt és a félelmet, a haragot, a buzgóságot és a gyöngéd vágyat, és az egész világ nagyrészt mozdulatlaná és élettelené válna, az emberek szinte teljességgel eltespednének, semmilyen komoly törekvésre nem adnák magunkat.” (Jonathan Edwards: *Értekezés a vallási indulatokról*, Gondolat Kiadó, Bp., 2007, 24. o.)

4 Alakíthatók-e az érzelmek? Milyen szerep jut ebben az önvizsgálatnak?

Mk 9,24; Fil 2,2–4; Rm 12,15

.....

.....

Ha az érzelmek nem lennének alakíthatók, mindig meg kellene adnunk magunkat éppen olyan formájuknak, amilyenben jelentkeznek, teljesen ki lennének szolgáltatva nekik. Ez azonban szerencsére nincs így. Isten bölcs rendelkezése folytán sem az érzelmeknek, de az értelmünknek, sőt még a lelkiismeretünknek sem kell teljesen megadnunk magunkat! Minden „a belső tanács” kezében van, s az az „én”, aki a végső döntést hozza, az igazi önmagunk: az Isten Igéjének engedelmeskedő végső választásunk. A lelkiismeret az ügyész, az értelem az ügyvéd, az érzelem a tanúk, de a végső szó a bírónál van: a belső tanács végszavának kimondása az „én”-ünk.

„A személyiség kétségtelenül létező valóság, de rendkívül nehéz precízen meghatározni. Csaknem vele azonos fogalom a *jellem*, amely az egyes ember jellegzetes lelki tulajdonságainak az összességét jelöli. Az ember egyedi személyiségét vagy jellemét több tényező alakítja: a születéskor magával hozott genetikai hajlamok, továbbá a szülői nevelés és a környezeti hatások, de legfőképpen az egyén személyes, szabad választásai. Az érzelmek forrását keresve azonban még mélyebbre kell

hatolni, a személyiség belső rétegeit is fel kell tárni. Az Írás szerint azóta minden ember genetikai örökségében hordozza a bűnre – azaz az énközéppontúságra – való hajlamot, amiből a bűnnel fertőzött környezetben egyfajta vétkezés kényszere alakul ki. Ennek következtében mindegyikünknek az a természetes – a közmondást idézve –, hogy »magunk felé hajlik a kezünk«, még az úgynevezett szenteké is. Mindig az a kézenfekvő számunkra, hogy »magunknak kedvezzünk« (Rm 15,3), a magunk javát keressük mások előtt, illetve mások ellenében is. Olyan erős ez a hajlam, hogy képes ellenkezni az elménk meggyőződésével, személyiségünk igazi akaratával, és azt rabul ejtve belevinni minket a bűn cselekvésébe (lásd Rm 7,14–24). Az elkövetés aztán tovább erősíti a bűnre való genetikai hajlamot, mert a genetikai törvényhez hozzáadódik a szokás törvénye is. Ezt fejezi ki képiesen az ige: »Júda vétke gyémántheggyel, vastollal van felírva szívük táblájára.« (Jer 17,1) Ez tehát az egyik réteg az ember lelkivilágában, az ösztönös hajlam a bűnre, az önzésre. (...)

Valami más is bele van írva azonban az ember szívébe, ugyancsak született adottságként. Pál apostol rámutat arra, hogy még a teremtő és megváltó Istent tudatosan nem ismerők is »megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe, egyetemben bizonyosságot tévén arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentetik« (Rm 2,16). A lelkiismeret, az erkölcsi ítélőképesség, amely minden emberben adott eredetileg, Isten törvényéhez van »kódolva«. A lelkiismeret működése azonban gyengülhet, torzulhat a későbbiekben, az ember szabad választásai következtében. Az igazságosság és a szeretet felé terelő befolyások is érhetnek azonban bennünket, amelyek az isteni kegyelem emberi tényezőkön át ható megnyilatkozásai. Ilyen például a pozitív szülői nevelés, vagy emberi példák, de ide sorolhatók a természet harmóniájának és szépségének a sugallatai is, valamint az igazat és szépet megjelenítő művészeti alkotások is.

Az ember érzelmi reakciói a személyiségnek vagy szívnek ezekből a különböző rétegeiből származnak. Egy biztos: az énközéppontúság, a szokás törvényével megerősített genetikai hajlam a legmeghatározóbb. Főként a hirtelen, szinte öntudatlan reagálásokkor ez jön elő. Ez a hajlam olyannyira erős, hogy még akkor is bele tudja rántani az embert a bűnbe, ha személyisége tudatos felével már teljesen Isten erkölcsi törvényének az oldalán áll (lásd ismét Rm 7,14–25). Az ember csakis akkor tudja kivédeni gyorsan ható, önzés felé húzó ösztönös érzelmi reakcióit, illetve az ezeken keresztül ható kísértést, ha a Szentlélek az adott pillanatban benne »lakik«, belülről óvja a rossztól és készíti a jó akarására (Rm 8,2; 9,11; Fil 2,13).” (Vankó Zsuzsa: *Érzelmeink titokzatos világa – A kívánatos cél: az „erős szív”, Sola Scriptura folyóirat, 2010/3., 6–13. o.*)

„Érzelmeink olyan változóak, mint a felhők... Az érzelmek gyakran becsapnak..., mert változatosak és külső körülményektől is függnék... Nem bölcs dolog önmagunkra összpontosítani a figyelmünket, és az érzelmeinket tanulmányozni. Ezzel hitet gyengítő és bátorságunkat pusztító nehézségeket támasztunk. **Ha közelről figyelgetjük az érzelmeinket, és átadjuk magunkat nekik, az lesz az eredmény, hogy kétségeket melengetünk, tanácstalanság vesz erőt rajtunk.**” (Ellen G. White: *Mind, Character and Personality*, I. köt., 126–128. o.)

Nem jó tehát az érzelmeinkkel foglalkozni oly módon, hogy ezeket adottságoknak tekintjük, mintegy megadjuk magunkat nekik, és úgy próbáljuk boncolgatni őket, hogy azonosítsuk magunkat, a személyiségünket velük. Más megközelítésben viszont fontos eligazodni az érzelmeink világában. Ellen G. White a következőket is írja: „**Kritikus szemmel kell megvizsgáljunk saját szívünk bonyolult érzelmeit és indítékait, hogy kinyomozzuk, mi az, ami helytelen... Isten azt akarja, hogy vizsgáljuk meg a szívünket.**” (I. m., II. köt., 617. o.)

Az érzelmeinknek való megadás helyett arra kell törekednünk, hogy az első ösztönös, érzelmi reakciót értelmi és lelki-

ismereti megfontolás kövesse. De ezzel is csak akkor ellenőrizhetjük helyesen az érzelmeinket, ha az értelem és a lelkiismeret fejlett, kiművelt, leginkább pedig akkor, ha Isten Igéjének a tévedhetetlen és érzékeny erkölcsi mércéje épült bele ezekbe. Az Írás így jellemzi az igaz embert: „Meggondolás örködik felletted, értelem őriz téged.” (Péld 2,11) **Az ember alakíthatja az érzelmeit a saját tudatos választásával!** Az értelmi és lelkiismereti megfontolás nyomán ugyanis tudatos meggyőződés és döntés születik. Ami felől pedig meggyőződött az ember, amit mintegy magáévá tett, azt szereti is, ahhoz érzelmileg is pozitívan viszonyul. Ennélfogva az ilyen érzelmek indítására megvalósuló cselekvés örömteljes. Az érzelmi, gondolkodásbeli fegyelem valójában megkönnyíti, megszépíti az életet, mivel energikus, teljes szívből való cselekvésre készíti az embert.

A fentiek nyomán érthetjük meg Ellen White tanácsait az érzelmeink nevelésére vonatkozóan: „Neveljük a szívünket! Szoktassuk lelkünket bizakodásra! Gondolatmenetünk megváltoztatása céltudatos erőfeszítésbe kerül, de lehet változtatni.” (A nagy Orvos lábnymán, 175., 172. o.) „Szokj önfegyelemhez! Még a gondolataidat is Isten akarata alá kell rendelned, érzelmeidet pedig a józan ész és a hit fegyelme alá. A rossz gondolatokat rossz érzelmek követik, márpedig a gondolatok és az érzelmek összessége alkotja a jellemet.” (Üzenet az ifjúságnak, 56. o.)

5 Mi tehát a bibliai „erős szív”?

Zsid 11,28

Zsolt 112,6–7

Ezsd 7,10

„A bűneset után, az isteni kegyelem munkája nélkül ilyen az ember állapota a Szentírás szerint: »Minden fej beteg, és minden szív erőtlén.« (Ésa 5,1) Erőtlén az ember ellenállni a rossznak, és erőtlén cselekedni a jót, mert az énhez tapadó ösztönös érzelmek uralják, ezek határozzák meg szavait és cselekedeteit. Önzése, kényelemszeretete miatt »rest szívű«, nem kontrollálja a gyors, ösztönös érzelmeket az értelem és a lelkiismeret megfontolásával, illetve ezek nincsenek is olyan tartalommal telítve, hogy igazán biztos iránytűt jelenthetnének.

Az Isten kegyelme által meggyógyított, helyreállított, igaz ember viszont »erős szívű«. Az alábbi igék arról tanúskodnak, hogy csak az élő Istenben bízó ember lehet igazán erős szívű: »[Az igaz ember] semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó.« (Zsolt 112,5–7) »Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendelkezéseket és ítéleteket.« (Ezsdr 7,10) »[Mózes] hit által hagyta ott Egyiptomot, nem félvén a király haragjától, mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant.« (Zsid 11,28)

Hogyan lehet tehát erős szívűvé az ember? Mindenekelőtt azért, hogy nem az ösztönös érzelmei uralják, nem ezek határozzák meg a döntéseit. Minden lelki képességét használja, és ezek rendeltetészerűen, összhangban működnek, így uralma van a saját lelke felett. Bizonyos mértékig elérheti ezt az ember Isten nélkül is, akár önérdekből is kialakíthat egyfajta érzelmi és gondolkodásbeli fegyelmet. Azonban valóban következetesen, és oly módon, hogy értelme és lelkiismerete igazságtartalommal telített, már csak akkor képes erre az ember, ha folyamatosan munkálkodik benne Isten kegyelme, Szentlelke. A félelem és az aggodalom ösztönös érzéseit is csak Istenbe vetett személyes bizalom, az ő ígéreteibe vetett hit által lehet elhárítani, legyőzni. Ezenkívül Isten tökéletességét szemlélve, betelve az ő teremtett művei és Igéje szépségével, tudatosan választott, erős, pozitív érzelmek motiválják az

embert. Ezek pedig odaadó, teljes szívvel és örömmel végzett munkára, kitartó szolgálatra készítetik őt Isten és embertársai iránt.” (Vankó Zsuzsa: Érzelmek titokzatos világa – A kívánatos cél: az „erős szív”, *Sola Scriptura* folyóirat, 2010/3., 6–13. o.)

6 Lehetünk-e önmagunk legnagyobb ellenségei, ha csupán az érzelmeinkre hallgatunk?

Rm 7,19; Jak 1,19–20
Lk 24,25

.....
.....
.....

Csak a negatív érzések, indulatok ragadhatnak el bennünket, és vehetik el a józanságunkat? Tapasztaltuk-e már, hogy akár az együttérzés, akár az öröm megfontolás nélküli kifejezése visszajára fordult, és kárt okozott mások vagy a magunk lelkében?

Szívleljük meg a következő figyelmeztetéseket is:

„Ne az érzéseink sugallatára cselekedjünk! Minden pillanatban résen kell lennünk. A kísértések pergőtüzében szilárdan kell megállnunk, különben elbukunk. Azt a munkát, amit életünk lezárulásáig nem végeztünk el, örök veszteségként könyvelhetjük el. Pál apostol élete az énjével vívott szakadatlan küzdelem volt. »Naponként halál révén állok« – mondta (1Kor 15,31). Akarata és vágyai nap mint nap összeütközésbe kerültek feladataival és Isten akaratával. Saját hajlamai helyett azonban Isten akaratát követte, ha ez természetének megfejtésével járt is.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Az igaz ismeret keresésének fontossága c. fej.)

*

„Kratés, mint mondják... mikor egy sihedert látott félrevonul-
tan sétálni, megkérdezte, mit csinál ott egyedül. »Magammal tár-
salgok« – felelte az. Mire Kratés: »Vigyázz, kérlek, s légy nagyon
résen: rossz emberrel társalogsz.«” (Seneca: *Erkölcsei levelek*, 10. o.)

*

Jean Racine, a franciák legnagyobb tragédiaköltője (két bibliai
témájú drámája az *Athália* és az *Eszter*) írta a következő verset
a XVII. század vége felé:

Jean Racine

Egy keresztény panasza...

Amiatt, hogy magában ellentmondást tapasztal

Uram, mily szörnyű háborúság!
Magamban két embert lelek.
Harcol az egyik, hogy legyek
szerető szívvel hű tehozzád.
A másik meg merő dacosság
törvényed ellen, ellened!

Az egyik csupa fény és szellem;
azon van, hogy égre tapadt
szememnek az örök javak
kincsén kívül semmi se kelljen.
A másik súlyával szünetlen
földre görbeszti vállamat.

Jaj, magammal víva csatákat,
békét ígyen hol lelhetek?
Akarom, s mégsem akarom.
Akarom, s jaj – ily bajt ki látott! –
a rosszat teszem, mit utálok,
és nem a jót, mit szeretek.

Szent kegyelem, ó, üdv sugára,
jöjj, békíts végre össze már:
édes erőszakkal akár
ejts rabságba, vidd szolgaságba
a lázadót; ő is kívánja,
mert gazdája most a halál.

(Illyés Gyula fordítása)

Olvassuk el figyelmesen a verset! Állapítsuk meg a biblikus,
valóban a Szentlélektől származó ihletés egy-egy jellegzetes-
ségét, de arra is mutassunk rá, amiben a hit általi megigazulás
teljesen következetes bibliai útjától némileg eltér ez az egyéb-
ként a világirodalom történetében páratlanul megragadó köl-
tői megnyilatkozás!

---

*Az e beti adomány a Comenius Általános Iskolát támogatja.
– A közösség által alapított szekszárdi általános iskola működtetésére
és támogatására szánt adomány.*

Helyes-e mindig kimutatni az érzelmeinket?

Gyorsan születő válaszaink – az érzelmeink. De ami gyors, nem biztos, hogy helyes és megfelelő. Másoknak is kárt okozhatunk velük, magunkat is túlságosan kiszolgáltatottá tesszük. Gyakran szeretnénk elrejteni az érzéseinket, de nem sikerül. Azzal vigasztaljuk magunkat, hogy „nem tudjuk megjatszani annak az ellentétét, ami bennünk van”. „Őszinték vagyunk” – mondjuk. A kérdés azonban mindig eleven: Jó-e, ha érzelmi reakcióinkat azon nyomban kimutatjuk? Előnyt vagy hátrányt jelent ez az életben? Segítünk vagy ártunk ezzel?

IHonnan származnak az érzelmeink? Hogyan torzította el Sátán ezt az isteni ajándékot is? Mire kell ügyelnünk az érzéseink kifejezésekor?

Péld 12,9; 29,11; Préd 7,4
1Pt 2,11–12; Zsolt 141,3

Érzelmeink azok a nagyon szembetűnő és hatásos válaszok, melyekkel „felelünk” a környezetünknek. Ha bármi ér bennünket, két alapvető érzelem mutatkozhat meg: az öröm vagy

a bánat, a helyeslés vagy az ellenézés. E két alapézésnek azonban számtalan színárnyalata van, és ezek megfelelő alkalmazása nem egyszerűen az illem, az *etikett*, hanem erkölcsi minőségünk, az *etika* része.

Ha valamit az akaratunkkal egyezőnek, megfelelőnek tartunk, ez általában a megnyugvás, a megelégedettség érzését kelti bennünk. A halk tudomásulvételtől azonban széles a skála a hangos üdvözlésen, kicsattanó lelkesedésen át a rajongó imádatig, esetenként a kárörömig, bosszúsomjig. A bánat kifejezésének skálája is a csöndes szomorúságtól a bosszankodáson és felháborodáson keresztül akár a toporzékolásig, üvöltözésig ívelhet. Sokan úgy vélik, egy-egy adott helyzetben a nagyon markáns, nagyon erőteljes érzelmi megnyilvánulások győztessé tesznek, vagyis ezekkel csikarhatunk ki másokból olyan döntéseket, amelyekkel más eszközökkel egyáltalán nem érhetünk el. Ezért hisztizik a kisgyermek, „ordít és toporzékol” a nagyobb gyerek, vágja oda kegyetlenül a szavakat a kamasz, siet örömteli vagy szánalomra méltó ábrázatot ölteni a felnőtt. Érzelmeink kinyilvánítását ilyenkor hadi fegyverzetünk legerősebb részének tekintjük. A fegyver lehet csillogó, tündöklő, nem biztos azonban, hogy csupán ennél fogva igazán erőteljes és jó célt szolgáló. Vigyázzunk, mi mindenre használjuk föl az érzelmeinket!

Általánosságban ki kell mondanunk, hogy az az ember, akiben Jézus Krisztus él, úgy bánik az érzelmeivel, ahogyan Megváltója tette. Ebben is Tőle tanul, nem addigi önmagát, hanem Mesterét követi.

2 Mi volt a rendkívüli Jézus magatartásában élete egyik legnehezebb helyzetében? Kinyilvánította-e az érzelmeit Pilátus előtt? Mi készítette elgondolkodásra a római helytartót?

Jn 18,28–29
1Pt 2,22–25

Rm 12,21

Minden jogi rendelkezést és elemi emberi érzést felrúgva alázták meg, gyötörték, az éjnek órái alatt kínozták Jézust, s ezek után vitték Pilátus elé. Ez volt a Megváltó negyedik kihallgatása, pár óra leforgása alatt.

„Pilátus rápillantott azokra az emberekre, akik vádat emeltek Jézus ellen, majd tekintete kutatóan megpihent Jézus arcán. Pilátusnak már sokféle bűnözővel volt dolga, de még soha nem hoztak elé senkit, akinek ilyen jóságos és nemes vonásai lettek volna. Jézus arcán a bűnnek semmi jelét nem látta, sem a félelem kifejezését, sem vakmerőséget vagy dacot. Pilátus egy higgadt és méltóságteljes magatartású embert látott, akinek arckifejezése nem egy bűnöző ismertetőjegyeit, hanem a menny pecsétjét hordozta magán.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 634. o.)

3 Miért csak titokban mutatta ki az érzelmeit József egyiptomi kormányzóként, látva testvérei viselkedését?

1Móz 42,24
43,30
45,1–5

Létezik rossz sírás – ilyen például az önsajnáláté –, de létezik jó sírás is, amikor „a könny nem éget már, csupán ragyog” (Arany János: *Emlények* [Nefelejcsvirágok], 1855). Az örömkönnyekkel is vi-

gyázni kell azonban. Ha József nem vigyázott volna, idő előtt elrontja tervét: hogy testvérei életében a megbánás útját egyenlőse. Ezért vonult vissza lakosztályába, hogy a testvéreiért ontott könnyeket csak Isten láthassa. Ha testvérei is látták volna, ez bizonyára zavart okoz bennük. József mindig villámgyorsan átlátta: az ő könnyei egyelőre még nem valók emberszemek elé. Nem szolgálná testvérei javát, ha értesülnének az ő legbensőbb érzéseiről. **Nem az érzéseit tekintette fontosabbnak, hanem kemény, durva bátyjai megváltozását.**

Mi se az érzéseinkkel kívánjuk hatást, „nyomást” gyakorolni. Az érzelmi zsarolás egyetlen formáját se tekintünk célra-vezetőnek! Ne mondhasa se gyermekünk, se más később: „Csak azért tettem meg (ezt vagy azt a dolgot), mert láttam rajtad, hogy fájdalmat okoztam volna az ellenkezőjével!”

4 Helyesen cselekedett-e Dávid, amikor megálljt parancsolt zokogásának Absolon halálakor?

2Sám 18,14–15; 31–33; 19,1–8

Saját gyermekünk elvesztése, s méghozzá ilyen körülmények között, mint a polgárháborút szító Absoloné, aki Dávid legszeretettebb fia volt: szavakkal alig leírható, lesújtó eset, amit sokan nem éltek volna túl – legalábbis így véljük, ez az érzésünk, de így is mondjuk. Mégis, ha átgondoljuk Dávid viselkedését, a Szentlélek jelenlétét, Krisztus érzületét fedezhetjük fel cselekvésében: „A csataterőről visszatérő győztes sereg a városhoz közeledett, és a dombok diadalkiáltásoktól visszhangoztak. De amikor beléptek a városkapun, elhalt a kiáltás, leeresztették zászlóikat, és földre szegezett tekintettel vonultak

tovább, inkább egy vereséget szenvedett, semmint győztes segre emlékeztetve. Mert a király nem várt a kapuban, hogy üdvözölje őket, hanem sírása, jajgatása volt hallható a kapu feletti házból: »Szerelmes fiam, Absolon! Édes fiam, édes fiam, Absolon! Bár én haltam volna meg helyetted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!«

»És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja, hogy beszélnek: Így bánkódik a király az ő fián. És belopódzkodék a nép azon a napon a városba, amint lopódzkodni szokott a nép, amely szégyelli magát, hogy a harcból elmenekült.«

Joáb felháborodott. Isten okot adott nekik az öröme és vigasságra: az Izráelben valaha történt legnagyobb lázadást levertek, és ez a nagy győzelem mégis gyászra fordult egy olyan valaki miatt, akinek a bűne ezek életébe került. A durva, nyers modorú parancsnok odament a királyhoz, és bátran így szólt: »Meggzényítetted e mai napon minden szolgád orcáját, akik e mai nap a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányaidnak lelkeit. Szereted azokat, akik téged gyűlölnék, és gyűlölöd azokat, akik téged szeretnek, mert kijelentetted ma, hogy előtted a vezérek és szolgák mind semmik, mert tapasztaltam ma, hogy csak élne Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. Azért most kelj fel, menj ki és szólj kedvük szerint a te szolgálidnak, mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely veled történt ifjúságotól fogva mind e mai napig.«

Kemény, sőt kegyetlen volt ez a szemrehányás a megtört szívű király számára, de Dávid nem vette zokon. Belátta, hogy főparancsnokának igaza van, lement a kapuhoz és buzdító, dicsérő szavakkal üdvözölte bátor katonáit, miközben azok elvonultak mellette.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 822–823. o.)

5 Kimutatta-e, megírta-e az érzelmeit Pál apostol, amikor az egyik gyülekezet tagjai azzal vádolták, hogy „nem szereti őket”?

2Kor 11,11

12,14

7,8–12

Igen figyelemreméltó, hogy a második Korinthusi levelet nem azzal kezdi Pál, amivel talán mi kezdtük volna, hanem a levél vége felé járva, mintegy mellékesen említi azt a durva sértést, megbélyegzést, amit vele kapcsolatban mondtak azok a testvérei, akikért annyit fáradozott, s akik láthatták napi életét a Korinthusban töltött másfél éve alatt.

„Áltanítók rávették egyik-másik gyülekezeti tagot, hogy Pál tanait megvessék. Az evangélium tanításait és rendeleteit elferdítették. A gőg, bálványimádás és érzékiség állandóan fokozódott azok között, akik egykor szorgosan buzgólkodtak a keresztényi életmódért. Amikor Pál előtt feltárták a gyülekezet állapotát, szomorúan látta, hogy a hírek felülmúlják legszörnyűbb aggodalmait. Mindazáltal nem akart azzal a gondolattal foglalkozni, hogy munkája hiábavaló volt. »Szíve aggodalmában«, »sok könnyhullatás közt« Istenhez fordult tanácsért. Szeretett volna azonnal Korinthusba menni, azonban tudta, hogy a hívők a jelenlegi állapotukban semmi hasznát sem látnák személyes ottlétének. Ezért elküldte Titust, hogy előkészítse későbbi látogatását. Az apostol visszafojtotta személyes érzelmeit, amelyeket benne azok magatartása keltett, akik ilyen rendkívül romlott életmódot folytattak; s minden bizalmát Istenbe vetve, egyik legértelmesebb, legtanulságosabb és leghatásosabb levelét intézte a korinthusi gyülekezethez.

Kiváló szellemi képességei mellett Pálnak egyéb rendkívüli adottságai is voltak. Gyors áttekintő képessége és szívből fakadó részvéte szoros kapcsolatba hozta másokkal, ami lehetővé tette, hogy felébressze jobbik énjüket, és befolyásolja, rávezesse őket a magasabb rendű életre. Szinte túláradó, őszinte szeretettel csüngött a korinthusi hívőkön. Vágyott arra, hogy bensőséges hitéletet folytassanak, ami megóvjá őket a kísértésektől. Tudta, hogy Sátán és egész serege a keresztényi élet útjának minden lépésénél akadályokat gördít eléjük. Tudta, hogy naponta kell felvenniük a harcot régi szokásaikkal és természetes hajlamaikkal; állandóan éberem és imádkozva kell védekezniük az ellenség titkos közeledése ellen. Pál nagyon jól tudta, hogy magasabb rendű keresztényi ismeret csak állandó ima és állhatatos éberség által érhető el; amit igyekezett is mélyen a lelkükbe vésni. Azonban azt is tudta, hogy a megfeszített Krisztusban elegendő erő rejlik nemcsak a megtérésükhöz, hanem ahhoz is, hogy képesek legyenek a gonosz minden kísértésének ellenállni.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Intő, kérlelő üzenet c. fejezet)

6 Milyen esetekben fejezett ki Jézus nyíltan és erőteljesen érzelmeiket?

Együttérzés, részvét alkalmával:

Mk 1,40–41

Lk 7,11–13

Az emberek gyászos viselkedése miatt:

Lk 7,31–35

Jn 11,35–36

Aggodalmának érzékeltetésére, hogy valaki elkárhozik majd:

Jn 13,21

Mt 23,37–39

Erkölcsei felháborodásból:

Mt 21,12–14

Vö. Péld 16,15

.....
.....
.....
.....

Győzelmeink egyedüli oka és forrása, hogy Krisztusban vagyunk-e? Úgy gondolkodunk-e, úgy beszélünk-e, úgy cselekszünk-e, ahogyan Jézus Krisztus?

Jézus legerősebb érzelmi megnyilvánulása a kedvesség volt, ahogyan a róla szóló jövendölés is jelezte, ezer évvel a világrajövetele előtt: **Zsolt 45,3**.

Ezért volt jó mindig a közelében tartózkodni. Gondoljuk meg azonban, hogy most nemcsak a testi közelségében lehetünk, hanem Őt magát hordozhatjuk magunkban hit által!

„Krisztus a saját életében megvalósította isteni tanításait. Buzgósága sosem tette szenvedélyessé. Állhatatos volt, de nem csökönyös; jótékony, de nem gyenge; gyengéd és együttérző, de érzélgősség nélkül. Valóban társas lény volt. Együttal helyesen tartózkodó, nem adott alkalmat illetlen bizalmaskodásra. Mértékletessége sosem vezette vakbuzgóságra vagy szigorúságra; nem szabta magát e világhoz, de nem volt közömbös a legegyszerűbb ember igényei iránt sem. Éberem figyelte, kinek mire van szüksége.” (Ellen G. White, 132. kézirat, 1902)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Bibliai próféciák az érzelmi hatások felerősödéséről

A múltban is számtalan esetben használta ki Sátán megromlott természetünknek azt a gyengeségét, hogy érzelmi hatásokkal könnyen irányíthatók vagyunk. Különösen nagy eredményt ért el tömegek manipulációjával, ahol az érzékek befolyásolása mellett a tömeghatás is érvényesült. A bibliai jóvendölések szerint a végidőben minden eddigi sikeres módszerét beveti, hogy „elhitesse a föld lakóit”, és elfordítsa őket az „egészséges tudomány”-tól (Mt 24,24; 2Tim 4,3–5).

I Miért utasította el Jézus az érzelmi követőket? Csodálat tárgya akart-e lenni csodatetteivel és gyógyításaival, vagy az emberek életét megváltoztató Üdvözítő?

Jn 6,14–15

Jn 6,27

Lk 11,27–28, vö. Mk 4,16–17

„Jézus sohasem hízelt az embereknek. Soha nem mondott olyat, ami vágyaikat és képzelgéseiket erősíthette volna, s nem dicsérte meg őket okos találmányaikért sem – de az előítélet nélkül gondolkodók befogadták tanítását, és úgy találták, hogy próbára teszi bölcsességüket. Elcsodálkoztak a legegyszerűbb módon kifejezésre juttatott lelki igazságok hallatán. A legmagasabban képzeteket is elbűvölték Jézus szavai, s az iskolázatlanok is mindig tanultak belőlük. Az írástudatlanok számára is volt üzenete, és a pogányokkal is meg tudta értetni, hogy ők is fontosak a Megváltónak.

Jézus gyengéd részvéte gyógyítóan hatott a fáradt és meggyötört szívekre. Még a dühös ellenség háborgása közepette is a béke légköre vette körül. Arcának szelídsége, szeretetre méltó jelleme, és mindenekfelett a tekintetében és hanghordozásában megnyilvánuló együttérzés Őhöz vonzott mindenkit, akinek szívét még nem keményítette meg a hitetlenség. Ha pillantása és beszéde nem kedves, gyengéd lelkületet tükrözött volna, nem lett volna hatással az emberekre. A szenvedők, akik Jézushoz jöttek, úgy érezték, hogy hűséges barátként azonosítja magát velük, s egyre többet és többet akartak megismerni az általa tanított igazságból. Jézus a mennyet hozta közel hozzájuk. Arra vágytak, hogy vele lehessenek, és szüntelenül érezhesék vigasztaló szeretetét.

Krisztus figyelemmel kísérte hallgatói arckifejezését, s örömmel töltötték el az érdeklődő tekintetek. Boldoggá tette, ha az igazság áttörte az önzés korlátait, bűnbánatot és hálát munkálva a lélekben. Amint a sokaságban felismerte azokat, akiket már korábban is látott, arca felragyogott az örömtől. Országának polgárait látta bennük. De ha az egyszerűen elmondott igazság valamilyen dédelgetett bálványra tapintott, Jézus észrevette az arcokon a változást, a rideg, fenyegető tekinteteket, látta, hogy sokan nem szívesen fogadják a világosságot. A béke üzenetét elutasító embereket látva mélységes fájdalom járta át Jézus szívét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 254–255. o.)

2 Mire készítette föl Jézus a tanítványait a tömegérzelmekkel, a tömegindulatokkal szembeni magatartásukat illetően?

Mt 7,13–14; Jn 6,66–67
Lk 10,10–11.16.20

.....

.....

Az egyes emberek, kis közösségek nem tévednek annyira, vagy nem vezethetők félre olyan mértékben, mint a tömegek. A tömegre építeni annyi, mint a leggyengébb alapra építeni. Felfedezték ezt a hatalomra törők is, akik annyira beletanultak a tömegek manipulálásába, hogy pontosan tudják, mit szeretnének hallani az emberek, vagy miből szeretnének részesülni a legkisebb erőfeszítés nélkül. A hazugság átláthatatlan hálózatot hozták létre ezzel. A vallási kérdésekben pedig ez a hazugság még átláthatatlanabb. Jézus az egyénekhez jött, minden ember fontos volt számára. Különösképpen azokhoz szólhatott, akik igazságkeresők voltak (Lk 15,1–2).

3 Milyen próféciaik szólnak a tömegérzelmek kihasználásáról? A társadalom mely rétegeit járja át különösen a manipulálás?

Jel 13,1–3.8, vö. Jel 17,1–6
Dn 7,25; 8,11–12

.....

.....

.....

Az embertömegek megrészegítése a történelem legvégső idején a politikai rendszerek napi teendőjévé válik. Ehhez társulnak be a vallások – a bálványimádó rendszerek éppúgy, mint a hozzájuk hasonlóvá vált hatalmi kereszténység. A tömegek „lerészegítése” folyamatos, mindig újabb és újabb módszerek bevetésével. Ezek közül az érzelmekre ható, hangzatos szónoklat és a zenei szédítés a leghatásosabb. Gyakran ezt a kettőt együttesen alkalmazzák a tömeggyűléseken – vö. Dn 3. fejezetével. (Sof 3,3–4; Mik 7,3–4; következménye pedig: Lk 21,12–19.)

A hatalmi pozíciókban lévők, a *politikai, jogi és vallási* vezetők megromlása a legszembeötlőbb. Amikor pedig ezek az emberek hiteltelenné válnak, már csak érzelmi manipulációkkal tarthatják össze a társadalmat. A nacionalizmus, a rasszizmus ezért is erősödhetett meg ilyen félelmetes erővel az utóbbi időben.

4 Milyen elvi és gyakorlati állásfoglalást képviseljünk a napjainkban széles körben elterjedő „élménykereszténység” kapcsolatban?

1Kor 14,14–15; 14,26.39–40, vö. Ámós 5,21–24; 6,5

.....

.....

Az 1900-as évek legelején jött létre a pünkösdisták mozgalom, amely a nép-, de a kisegyházakkal is szemben állva a Szentlélek működésének hiányára mutatott rá a közösségekben, s önmagát tekintette a hiteles kereszténység képviselőjének. Az 1950-es évektől ez a karizmatikus irányzat szinte valamennyi keresztény felekezetben megjelent. Az 1980-as évektől mintegy harmadik hullámként jelentkezett az úgynevezett ünneplő gyülekezet, amely az eddigiekhez a harsány zenén és ének-

lési kultuszon alapuló istentiszteletet csatolta, és önkívületig menő, eksztatikus megnyilvánulások kísérték. A három áramlat a 2000-es évek elejére túlnyomórészt elöntötte valamennyi keresztény egyházat, s nem maradt hatás nélkül az adventmozgalomra nézve sem. Három jellegzetes körét nevezzük meg itteni felbukkanásának:

1. Az istentisztelet klubszerűvé válása már az 1970-es években megmutatkozott Magyarországon is. Vannak, akik a legelső helyre állítják, hogy „jól akarják érezni magukat” a gyülekezetben. Nem ennek az igénynek a természetes oldalát bíráljuk: azt, hogy valóban krisztusi szeretet sugározzon egy keresztény gyülekezetben, hogy a hívők kedvesek legyenek mind a hittestvérekkel, mind a vendégekkel. Ennek magától értetődőnek kell lennie az igazi keresztény közösségben, s ha hiányosságokat mutat, helyre kell állítani, törekedni kell a mielőbbi változtatásra. Pál apostol azonban arra figyelmeztette a hamis karizmatikusságra hajló korinthusbelieket, hogy az istentisztelet középpontjában az Igének és a mi hozzá való viszonyulásunknak kell állnia. Ha valaki, akár avatatlan is, belép a gyülekezetbe, az Igét hallva ismerjen magára, és arcra borulva imádja Istent. Ez a szombati istentisztelet igazi célja, a találkozás Istennel, a megvilágosodás, az őszinte elhatározás megszületése egy nemesebb élet elkezdésére. Némi szójátékkal azt is mondhatnánk tehát, hogy először rosszul kell éreznünk magunkat ahhoz, hogy az életünk megjavuljon és új irányt vehessen. Ez az „Isten szerint való szomorúság, amely megtérésre való megbánhatatlan fordulatot idéz majd elő”.

2. Az élménykereszténység szemlélete hatással van a személyes kapcsolatokra is, amelyek ennek következtében mindinkább felszínessé válnak. Az emberek egymás gondját-baját egyre kevésbé érzik a magukénak, az igazi, szeretetteljes és vigasztaló együttérzés, az önfeláldozó segítség hovatovább olyan ritka lesz, mint a fehér holló. Érzelmi reakciók nyomulnak előtérbe, kifejezést nyer, hogy ki rokon- vagy ellenszen-

ves, kivel társalgunk szívesen, vagy kit kerülünk el. Krisztus sohasem tanúsított ilyen lelkületet, hiszen így a világ megváltása megghiúsult volna. A mi evangelizációnk is megghiúsul, ha csak mákszemnyit is örünk az ilyen felfogásból és érzületből. Törekedjünk egymás őszinte, alapos megismerésére, a valódi barátság ápolására, mely könnyűszerrel megszülethet az igazi gyülekezeti összejöveteleken, akár istentiszteleteken, akár más alkalmakon. Pál apostol nagyszerű tanácsokat ad erre nézve (Rm 15,7.14; 12,9–10.13.16).

3. A keresztény múlt értékes zenekultúrájának fellazítására törekszik az az új egyházi zene, amely széles körben elterjedt, és a modern afrikai és amerikai zenével próbálja átítatni a gyülekezeteket. Ez a fajta ritmusos zene a legszentebb szöveg mellett is felajzó, eksztatikus hatást vált ki, és kikapcsolja az agy ellenőrző tevékenységét. Hatása a kábítószerkével vetekszik, ezért akár az önkívületig is eljuttathatja azokat, akik a befolyása alá kerülnek. A kérdés szakszerű vizsgálatára most nincs terünk, ám azt megjegyezzük, hogy szinte minden művészeti ágban olyan átalakulásnak lehetünk tanúi, amely sarkaiból fordítja ki a keresztény szellemiséget. Ennek beengedése Isten egyházába nagy veszélyt jelent, sőt súlyos bünt követnének el, ha ezt tétlenül tűrnénk.

„Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe között olyan lelki ébredés lesz, amilyenre az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. (...) A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát. **Mielőtt e megmozdulás ideje elérkezik, hamisítvány létrehozásával kísérli meg akadályozni a kibontakozását.** Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés látszatát kelti. Tömegek ujjongnak majd, hogy Isten csodálatos munkát végez értük; pedig ez a munka más lélektől származik. Sátán a vallás leple alatt próbálja kiterjeszteni befolyását a keresztény világra.

Az elmúlt fél évszázad sok ébredésében kisebb-nagyobb mértékben azok a hatások érvényesültek, amelyek a jövő nagyobb mozgalmaiban fognak megmutatkozni: érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keveredése. Ezek nagyon alkalmasak az emberek félrevezetésére. De senkinek sem kell eltévednie. Isten Igéjének fényénél nem nehéz megállapítani e mozgalmak jellegét.

Sok újkori ébredés kísérő jelenségei azonban élesen különböznek azoktól a megnyilatkozásoktól, amelyek régebben kísérték Isten szolgálóinak fáradozásait. Igaz, hogy sok helyen fellángol az érdeklődés, a gyülekezetek sok taggal szaporodnak, és sokan mondják, hogy megtértek, de az eredmények nem olyanok, hogy a lelki élet hasonló mértékű elmélyülését is bizonyítanák. A világosság, amely egy időre fellángol, csakhamar kialszik, az előbbinél sűrűbb sötétséget hagyva maga után.

A látványos ébredések nagyon sokszor a képzelet megmozgatásával, az érzelmek felkeltésével, az új és meglepő utáni vágy kielégítésével lángolnak fel. Az így szerzett hívek nemigen akarnak a Biblia igazságára hallgatni, nem nagyon érdeklő őket a próféták és az apostolok bizonyosságtevése. Csak az az istentisztelet érdekes nekik, amiben szenzáció van. **A higadgt gondolkodást kiváltó üzenet nem talál bennük visszhangra.** Ügyet sem vetnek Isten Igéjének világos intéseire, amelyek közvetlenül érintik az örök érdekeiket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Újkori ébredések c. feje.)

5 Melyik hatalom szerzett a történelem során hatásos eszközöket a tömegek félrevezetésére?

Dn 7,25
8,11–12.23–25
Jel 18,13.23

.....
.....
.....
.....

A világ eljutott oda, hogy „kalmárai a föld fejedelmei”. A kereskedés munkája lehet tisztességes, becsületes is. A közvetítés azonban a mai világban nagyobb árat kér, mint maga a termelés. A paraszti, kézműves- és ipari munka fölébe nőtt a kereskedelmi és banki tevékenység. Ez a visszaélések garmadáját vonta maga után. A magunk pénze kezeléséhez is nagy felelősségérzet szükséges, a másokéhoz viszont szinte emberfeletti. Az erkölcsi érték és a jellem hiányával küzdő emberek nem képesek erre. Azonban az üzleti tevékenység és a pénzvilág urai önmagukban nem volnának képesek a tömegek feletti hatalom gyakorlására. Az „emberek lelkeivel” való kereskedés két nagy csatornát épített ki magának: a pénzüggőséget és az érzelmekkel való manipulálást.

„Ha meg akarjuk ismerni azt a céltudatos kegyetlenséget, amelyet Sátán évszázadokon át gyakorolt, nem azok között kell keresnünk, akik soha nem hallottak Istenről, hanem a kereszténység központjában. Csak át kell tekintenünk Róma történelmét. A megtévesztés e mamutszervezete útján a sötétség fejedelme megvalósítja célját: meggyalázza Istent, és szerencsétlenné teszi az embert. Amikor látjuk, miként sikerül álcázni magát, és megvalósítania munkáját az egyház vezetői által, akkor jobban megértjük, miért olyan ellenszenves neki a Biblia. Ha az ember olvassa e könyvet, feltárul előtte Isten irgalma és szeretete, és felismeri, hogy Ő nem helyez terheket az emberre. Csak ennyit kér: megtört, bűnbánó szívet, és alázatos, engedelmes lelkületet.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 570. o.)

6 Milyen uralom alatt él a világ már mintegy kétezer éve?
Mi ennek a hatalomnak a jellegzetessége a tömegek és az
érzelmek szempontjából?

Dn 7,25; 12,10

Jel 13,3.8.14; 17,4; 18,3

.....
.....
.....
.....
.....

„A külső ragyogás, a pompa és a ceremónia, amely csúfot űz a
bűnbeteg lelkek sóvárgásából, belső romlottságról árulkodik.
Krisztus vallásának nincs szüksége ilyen csábító külsőségekre.
A keresztről sugárzó fényben az igazi kereszténység olyan
tisza és szép, hogy semmilyen dekoráció nem növelheti igazi
értékét. A szentség szépsége, a szelíd és csendes lélek az,
amely értékes Isten előtt.

Nem biztos, hogy a ragyogó stílus mögött tiszta, emelke-
dett gondolatok húzódnak. Sok földi és érzéki gondolkozású
embernek jó művészi érzéke és kifinomult ízlése van. Sátán
ezeket a képességeket sokszor felhasználja, hogy az emberek
a lélek szükségleteit elfelejtve szem elől veszítsék az elkövet-
kezendő, a halhatatlan életet; hogy elforduljanak végtelen Se-
gítőjüktől, és csak ezért a világot éljenek. A külsőségek vallá-
sa tetszetős a meg nem újult embernek.” (Ellen G. White: *A nagy
küzdelem*, 566–567. o.)

A „csodálat” és az „imádat” kifejezései rávilágítanak, hogy
milyen eséllyel képviseli Róma és a szellemében osztozók az
embertömegek félrevezetését. Korunk másik Rómája, az Ame-

rikai Egyesült Államok a XVII–XVIII. század dolgos, józan
országából a végletességek, a pénzhajhászás és elhíttetés orszá-
ga lett.

Így alakult ki korunk érzelmekre ható, felszínes és megté-
vesztő – sőt, már így is fogalmazhatunk: megtéveszteni vágyó
– kultúrája. Ebből csak egyetlen kimenekítő lehetőségünk
van: Jézus Krisztus – az Ő határozott, megalkuvás nélküli kö-
vetése.

Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

Az önismeret fontossága

Milyen és miért hasznos a helyes önismeret?

Az önismeret fontosságát általában nem vitatják, bármennyire eltérően vélekednek is arról, hogyan érhető el. Életünk helyes, eredményes „használatának” kulcskérdése ez. Ha egy gépet se indítunk be addig, amíg nem tanulmányoztuk a használati utasítását, életünket is akkor használjuk rendeltetésszerűen, ha tudjuk, mire alkalmas, hogyan működik, s ehhez képest milyen hibáin kell javítanunk.

„Az önismeret keserű, de hasznos” – vallotta Kemény Zsigmond, a jelentős magyar író és gondolkodó. Egy másik, egészen kimagasló gondolkodónkról, Péterfy Jenőről pedig így vélekedett Babits Mihály: „Ő a keserű igazságokat is szerette, nemcsak a neki tetsző igazságokat.”

Rádöbbsenni, hogy nem is vagyunk annyira kiválóak, vagy rosszabb az állapotunk, mint gondoltuk volna: mindenképpen keserűséget, szomorúságot jelent. Ezt azonban nem takaríthatja meg senki, aki emberi életre született. De nem is lenne jó kikerülni. Ez „az Isten szerint való szomorúság, amely üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez” (2Kor 7,10).

Mint mindent, az önismeretet is kifordítja a mai világ: az öngazoló, önmegváltó technikák részévé tette. Mi most természetesen az egészséges, a helyes önismeret elérésének bibliai útját kutatjuk.

I Mi az általános vélekedés a helyes önismeretre való eljutásról, és mit tanít erről Isten Igéje?

1Kor 4,3–5

Zsolt 139,1.17–18

Az önismeretet az emberek általában maguktól vagy másoktól (a számukra tekintélynek elfogadottaktól) várják. Ennek megfelelően alakultak ki a történelem során az önismereti módszerek: egyfelől a magányba vonulás (ahol az ember „lelkiismeret-vizsgálatot tart”, „elmélyed önmagában”, „meditál”, „szemlélődő életmódot folytat”, ellentétben addigi tevékeny hétköznapjaival), másfelől a tevékenység, lázas cselekvés (amelynek során majd kiderül, mire vagyok képes, vagy mit mondanak rólam, hogyan értékelnek mások).

Téves képet kapunk önmagunkról akkor is, ha másokhoz mérjük a cselekedeteinket, jellemünket. Attól függően, hogy jobbnak vagy alantasabbnak ítéljük a másikat, önmagunk leértékeléséhez, kisebbségi érzéshez, vagy önteltséghez és büszkeséghez vezet az ilyenfajta önvizsgálat. A Biblia ezzel szemben egy egészen más utat kínál, ezt a 139. zsoltár járja be.

„Ismerjük meg önmagunkat, hogy önismeretünk bűnbánatra késztesse! Csak ezután lelhetünk bocsánatra és békére. A farizeus nem érezte magát bűnösnek; ezért a Szentlélek nem munkálkodhatott benne. Lelkét öngazultságának páncélja vette körül, amelyen Isten nyilai – az angyalkéz hegyezte és irányította nyilak – nem tudtak áthatolni. Krisztus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. Krisztus azért jött, hogy meggyógyítsa a töredelmes szívűeket, hogy a foglyoknak szabadulást, a vakoknak pedig szemek megnyíltát hirdesse, hogy szabadon bocsássa a lesújtottakat. (Lásd Lk

4,18.) De »az egészségeseknek nincs szükségük orvosra« (Lk 5,31). Tudnunk kell, milyen állapotban vagyunk, különben nem érezzük, hogy szükségünk van Krisztus segítségére. Tudnunk kell, milyen veszélyben vagyunk, különben nem keresünk oltalmat. Csak akkor vágyunk gyógyulásra, ha sebeink fájnak. (...)

Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel a hibáit. »Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?« (Jer 17,9) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Igazi önismeretre csak egy úton juthatunk: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

2 Milyen lépések vezetnek a helyes önismerethez, az önismeretről közvetlenül szóló 139. zsoltár szerint?

- Zsolt 139,1 • 1. ....
- 2–6 • 2. ....
- 7–12 • 3. ....
- 13–16 • 4. ....
- 17–18 • 5. ....
- 19–22 • 6. ....
- 23–24 • 7. ....

Adjunk nevet e fokozatoknak! Miért és miben adja az 5. fokozat kezünkbe a helyes önismeret kulcsát?

A helyes önismeret sem az egyéni elmélyedésből, sem mások megítéléséből nem származhat teljes biztonsággal (1Kor 4,3–4). Az Ige tükrében ismeri fel az ember igazi állapotát, de úgy, hogy a javítás eszközeit is kézhez kapja.

„Isten ismerete a magunk nyomorúságának ismerete nélkül kevélységet szül. Nyomorúságunk ismerete Istené nélkül viszont kétségbeesést. Jézus Krisztus ismerete e kettő között foglal helyet, mert egyaránt megtaláljuk benne Istent és a mi nyomorúságunkat.» (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 527. töredék)

(A 139. zsoltár részletes kifejtését Reisinger János „Önismeret és örökkévalóság” című tanulmányában tette közzé a *Zsoltárok világa* c. kötet – Sola Scriptura, Bp., 1999.)

3 Egészséges-e vájkálni önmagunkban? Értékes-e az önkínzás? Hasznunkra válik-e az öngyötrés? Miért elfogadhatatlan a vezeklés?

Lk 15,15–20; Zsolt 32,1–6

Két példa a bűnbánat nélküli önvádra: 2Sám 17,23; Mt 27,3–5

.....

.....

.....

.....

A Biblia Sátánt nevezi vádolónak, aki nemcsak mások előtt, hanem a lelkünkben is vádol bennünket. Először belevisz a bűnbe, majd kétségbeesésbe taszít a saját állhatatlanságunk, hitetlenségünk feltáráásával. Sötét csapda az önvád, ha nem vezet el a szerető és kegyelmes Istenhez.

„Sátán ujjong, ha Isten gyermekeinek hitét megingathatja, vagy őket kétségbe ejtheti. Örömeire szolgál, ha bizalmatlanok vagyunk Istennel szemben, és kételkedünk abban, hogy Ő készséges és hatalmas minket megvásárolni. Örül, ha azt hisszük, hogy Isten atyai gondoskodásával a kárunkat okozza. Sátán úgy tünteti fel előttünk Istent, mintha semmi részvétellel és irgalommal nem viseltetne irántunk... Sokan foglalkoznak gyakran a hibáikkal, gyengeségeikkel, fogyatkozásaikkal, csalódásaikkal, és szívük csüggedt. Nem bölcs dolog, ha állandóan a múlt szomorú emlékeire gondolunk, ha az élet csalódásait és igazságtalanságait idézzük emlékezetünkbe, ha mindaddig beszélünk róluk és panaszkodunk, amíg csüggedés vesz rajtunk erőt. Az elcsüggedt lelket sötétség veszi körül, amely kizárja szívéből Isten világosságát, és mások életútjára is árnyéket vet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Öröm az Úrban c. fejelet.)

Az önmarcangolás nem keresztény erény. Nem a magunk érzékenységében van a gyógyulás, hanem abban, hogy minél gyorsabban jussunk kapcsolatba a kegyelmes Istennel. Az „Ő szárnyai alatt lesz gyógyulás” (Mal 4,2).

Ha a tékozló fiú vezeklésre adta volna a fejét, valószínűleg sohasem távozott volna el a moslékosvályú mellől. A vezeklés során az ember a rosszal foglalkozik, s a rosszal való túlságosan sok foglalkozás olyan, mint a hínár: lefelé húz. Az ellentétét érzük el annak, amit szeretnénk. Ezért kell a szabadulás *módjában* is Istenre hagyatkoznunk. Ő „magáévá fogad” gyálázatos állapotunkban is (Zak 3,2).

„Az emberi természetnek kellemesebb vezekelni, mint lemondani a bűnről. Könnyebb zsákruhában, csalánnal és megsebző láncokkal megsanyargatni a testet, mint megzabolázni a testi kívánságokat. Nehéz az az iga, amelyet az érzéki szív vállal, ahelyett, hogy önmagát Isten igájába hajtana.

A római egyház és a Krisztus első adventjekor létező zsidó egyház között feltűnő a hasonlóság. Míg a zsidók titokban lábbal tiporták Isten törvényének minden szabályát, külsőleg szi-

gorúan megtartották rendelkezéseit, amelyeket megterheltek az engedelmességet fájdalomossá és terhessé tevő előírásaikkal és hagyományaikkal. A zsidók azt vallották, hogy tisztelik a törvényt; a katolikus egyház pedig azt állítja, hogy tiszteletben tartja a keresztet.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 568. o.)

4 Tanulhatunk-e a napjainkban divatos „pozitív gondolkodás”-tól?

1Thess 5,16–18.21–22

.....
.....
.....

„Legyen szokásod másokról jót mondani! Hangoztasd társaid jó tulajdonságait, és lásd meg a lehető legkevesebbet hibáikból és gyarlóságaikból! Amikor szívesen kifogásolnád azt, amit valaki mondott vagy cselekedett, dicsérj meg valamit az életéből vagy jelleméből! Gyakorold a hálát! Dicsőítsd Istent azért a csodálatos szeretetért, hogy Krisztust halálra adta értünk! Nem kifizetődő a sérelmeinkre gondolni. Isten arra szólít fel bennünket, hogy gondoljunk irgalmára és páratlan szeretetére, amely dicsőítésre késztet. (...)

Test és lélek gyógyítására a hálás és dicsőítő lelkületnél nincs jobb orvosság. Éppoly kötelességünk leküzdeni a búskomorságot, az elégedetlen gondolatokat és érzéseket, mint imádkozni. Ha úton vagyunk a menny felé – Atyánk háza felé –, hogyan járhatunk egész úton sóhajtozva, panaszkodva, siránkozva, mint egy gyászmenet?!

Azok az állítólagos keresztények, akik állandóan panaszkodnak, és akik a jókedvet és vidámságot bűnnek tartják, nem

tudják, mi az igazi vallás. Akik élvezettel sajnálkoznak minden miatt, ami a természet világában lehangoló, akik nem a gyönyörű, élő virágokat, hanem a halott leveleket nézik, akik nem látnak szépséget a fenséges hegycsúcsokban és a viruló völgyekben, akik nem hallják meg a természet vidám hangjait, a nyitott fül számára kedves zenét, azok nem Krisztuséi. Homályt és sötétséget gyűjtenek, pedig fényben járhatnának, sőt szívükben felragyoghatnának az Igazság Napjának gyógyító sugarai.

Sokszor fájdalom felhője borul a lelkedre. Ilyenkor ne tépelődj! Tudod, hogy Jézus szeret. Megérti gyengeségedet. Akaratát cselekedheted már azzal is, ha csupán megpihensz karjában.

Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélünk a hitünkről, ha jobban örülnénk a nyilvánvaló áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk. Emberi nyelv képtelen kifejezni, véges elme nem tudja felfogni, milyen áldások származnak Isten jóságának és szeretetének értékeléséből. Már itt a földön is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthat örömünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad.

Neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztjéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai! Nála mindig megpihenhetünk.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Kapcsolataink; Test és lélek kölcsönhatása c. fejj.)

A „pozitív gondolkodás”-sal emberileg próbálják megvalósítani, amit egyedül Jézus segítségével lehet. Ezért különbségek is támadnak majd a pozitív gondolkodás és Jézus gondol-

kodásmódja között. A pozitív gondolkodás azt tanítja, hogy mindig a jót vegyük észre, ne hagyjuk a rossz dolgoktól befolyásolni magunkat. Ez alapján véve igaz, azzal a megjegyzéssel, hogy ki tudja eldönteni, mi az igazán jó, továbbá a rossz figyelmen kívül hagyása elnagyoláshoz, téves életszemlélethez is vezet. Emberileg érthető, hogy a jóhoz ragaszkodva tudomást sem akarunk venni a rosszról. Minden egyoldalúság és megalkuvás azonban innen származik. Isten ereje képes a megszabadításra. Megszabadulni viszont csak attól akarunk, amiről látjuk, hogy rossz, sőt szembe is fordulunk vele, „meggyűlöljük”.

5 Mi az önismeret gyakorlati haszna? Mi a legfőbb tanulság Péter apostol súlyos eleséséből?

Mt 26,41; Rm 7,18; 1Pt 5,6–9
Zsolt 37,7–8

Helyes önismeret birtokában sosem adunk lehetőséget az önsajnálattal és a sértődés, bosszankodás kombinációjának. Ezek közül egy is életveszélyes, hát még összekapcsolódásuk! A büszkeségnek se adjunk talpalatnyi helyet sem, mert csakis rossz következnék belőle! Kitartóan kell küzdenünk az irigységgel szemben is!

„Amikor Péter azt mondta, hogy követné urát még a börtönbe és a halálba is, komolyan gondolta minden szavát, de nem ismerte önmagát. Szívében elrejtve bűnös gondolatok is voltak, amelyeket a körülmények felélesztettek. Ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára, ezek a bűnök örök kárhozatba vitték volna. A Megváltó meglátta Péterben

az önszeretetet és az önmagában bízást, amelyek Krisztus iránti szeretetét is felülmúlták. Nyilvánvaló lett életében a sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődömség, a meg nem szentelt vérmérséklet, a gondatlanság az erős kísértéssel szemben. Krisztus ünnepélyes figyelmeztetése arra szólította fel Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét. Péternek kevésbé kellett bíznia magában, és mélyebben kellett hinnie Jézus Krisztusban. Ha alázatosan elfogadta volna a figyelmeztetést, akkor a nyáj Pásztorához folyamodik, hogy tartsa meg őt, az Ő juhát. Amikor a Galileai-tengeren süllyedni kezdett, így kiáltott fel: »Uram, tarts meg engem!« (Mt 14,30) Akkor Krisztus megragadta Péter kezét. Ha most is így kiáltott volna Jézushoz: Ments meg engem önmagamtól! – akkor Krisztus meg is tartotta volna. Péter azonban úgy érezte, hogy Jézus nem bízik benne, és ez nagyon fáj neki. Megbántódott, és még inkább megmaradt önbizalmában.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 590. o.)

6 A közszájon forgó felszólítás – „Ismerd meg magadat!”* – helyett hogyan fogalmaznánk meg pontosabban az igazi önismeret szabályát?

Zsolt 139,1–2.17–18.22–23

2Kor 13,5

1Kor 13,12

Jel 2,5

---

* Az ókori Delphoi jóshelyén szerepelt a felirat: „Gnóthi szeauton!”, egészen más értelemben, mint ahogyan ma használják (lásd erről: Kardos Péter: *Tehetség, talentum. Új Életmód*, 2010/1., 48–51. o.). Latin fordításban még ismertebbé vált: „Nosce te ipsum!” De magyarul is régóta idézik szállóigeként: „Ismerd meg (ön)magad(at)!”

Az eddigiek alapján elmondhatjuk, hogy valóban szükséges megismerni önmagunkat, de csak egyféle módon kapunk igazán pontos és reális képet valódi énünkről: ha Isten Lelke bevilágít lelkünkbe, és feltárja a titkos gondolatainkat is.

„Isten dicsőségének egyetlen sugara, Krisztus tisztaságának ragyogása, amely lelkünkön áthatol, kimutat minden szennyes foltot, és feltárja az emberi jellem fogyatékosait és torzulásait. Megmutatja hibáinkat és gyengeségeinket, szentségtelen kívánságainkat és vágyainkat, szívünk hűtlenségét és ajkunk tisztátalanságát. Napfényre jön a bűnös hűtlensége, hogy semmibe vette Isten szent törvényét. Isten Lelkének intő befolyása megtöri büszkeségünket. A bűnös megalázkodik, megutálja önmagát, ha Krisztus szeplőtlen, tiszta jellemét szemléli.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*)

Isten szemével nézni önmagunkat: ez a valóságos csoda. De mindennap átélheti az, aki az Igét figyelmesen olvassa. Mindig megérint abból valamilyen kijelentés vagy összefüggés, amely közvetlenül ránk is vonatkozik. Az Isten szemével nézett önmagunk: a Biblia segítségével ez a csoda napról napra világosságot, erőt, bizakodó reménységet ad.

---

*Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.
– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok
gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

Az egészséges lelkiismeret és a „segítségül hívás”

A lelkiismeret „belső ember”-ünk legértékesebb része, aranyat érő kincs az *értelem* ezüstje mellett. Lelkiismeretével minden ember magában hordozza a mértéket, az élet mértékét, amelynek neve igazságosság, más néven szeretet. Más-más fokon (tisztasággal, tudatossággal) a lelkiismeret az emberiség közös mértéke. A világ közmondáskincséből ilyen gyöngyszemek peregnék elő, ha a lelkiismeret kerül szóba: „Vágd magadba a kést, és ha nem fáj, akkor vágd a másik emberbe is” (kirgiz közmondás); „Ne azon szomorkodj, ha félreismernek az emberek, hanem inkább azon, ha te ismered félre őket” (kínai bölcsesség); „Inkább elszenvedem a rosszat, mint elkövetem” (görög gondolkodó kijelentése).

Ahogy azonban az értelemnek, a lelkiismeretnek is támadhatnak betegségei. Két végletes meggyengülése az aggályos és a léha lelkiismeret. Vannak emberek, akik állandóan apró hibákat fölnagyítva gyötrik magukat, közben sokszor még tetszelegve is, hogy milyen érzékeny a lelkiismeretük. Mások ügyet sem vetnek hatalmas igazságtalanságokra, vagy azért, mert pillanatnyilag elnémítják, vagy azért, mert már régen eltompították a lelkiismeretüket. Gyakran megtörténik az is, hogy kisgyermekkorától fogva végigkísérnek valakit ezek a betegségek, s ami még rosszabb: a hitre jutás után sem következik be életükben számottevő javulás. Pedig ha igazi a megtérés, a gondolkodásmód átalakulása meg kell hogy tisztítsa a lelkiismeret-

tet is (Zsid 9,14). Tökéletesen nyugodt lelkiismeretünk csak a Krisztussal való naponkénti találkozás nyomán lehetséges, értve ezen nemcsak az imádságot, hanem a Vele együtt szolgáló tevékeny életet (1Jn 3,18–21). A mostani alkalommal az egészséges, tiszta lelkiismerettel kapcsolatos kérdéseket tekintjük át.

I Tudatában vagyunk-e, milyen hatalmas ajándék, kincs a lelkiismeret? Hogyan tett róla tanúságot már az Ószövetség is?

1Móz 3,15

Péld 20,27

A „lelkiismeret” mint kifejezés csak Pál apostol leveleitől kezdve szerepel a Bibliában. Ezt a kifejezést az idők során az i. e. IV–III. századtól fellépő sztoikusok alkották meg a *szüneidészisz* szóval, s így vált egyre elterjedtebbé. (A sztoikusokról lásd: Ap csel 17,18.) Ez azonban nem jelenti azt, hogy régebben nem ismerték volna a lelkiismeret működését, csupán a „lélek” fogalmába értették bele, vagy jelezték vele, hogy van bennünk valami, ami „ellenségeskedik” rossz elgondolásainkkal, öngazolásunkkal stb. szemben.

Jobban kellene figyelniük a „lelkiismeretünk szavára”, melyről találóan állapította meg már Szókratész, hogy általában „nem rábeszél, hanem lebeszél”. Így tett különbséget az ész, az értelem, illetve a lelkiismeret „szava”, „magatartása” között. Minden emberi lélekben legalább két hang naponta hallható: amit akarunk, annak érvelése, és amivel óvatos kérdőjelet teszünk ki mellé – vagy éppen sikító felkiáltójelet.

„Az Úr azt várja el tőlünk, hogy engedelmeskedjünk a kötelesség hangjának. Még akkor is, ha más hangok arra sarkallnak bennünket, hogy más irányt válasszunk. **Őszinte figyelemmel lehet csak megkülönböztetni Isten hangját az egyéb hangoktól. Ellene kell állnunk és le kell győznünk a rossz hajlamot, kompromisszum és vita nélkül engedelmeskednünk kell a lelkiismeret szavának, nehogy megszűnjék kérése, és az akarat, az ösztön vegye át az uralmat.**” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, I., 26. o.)

Q Hol mutat rá a Biblia a lelkiismeret és az értelem egészséges kapcsolatára mint lelki egészségünk legalapvetőbb feltételére?

Péld 19,2

Rm 14,19–23

Az előbbi ige a maihoz közelebbi nyelven így adható vissza: „Nem jó a lelkiismeret értelem nélkül...” A „belső ember” két alkotóelemének – ha egymással vívott küzdelem árán is – együttműködésre van szüksége. Nem egészséges, ha lelkiismereti ellenőrzés nélkül hozunk döntéseket, mint ahogy az sem egészséges, ha döntéseink egyedüli hivatkozási pontjaként csak a lelkiismeretünket tüntetjük föl, és nem kérjük ki a hit által megtisztított értelem véleményét, majd mindezekkel együtt nem járulunk a legmagasabb tekintély, Isten Igéjének tükre elé. Ez időt, erőfeszítést, mindenekelőtt pedig felkészülést igényel. A kívánatos ugyanis az lenne, hogy ne váratlanul, készületlenül érjenek bennünket a problémák, hanem Isten Lelke előre fel tudjon vértetni arra, hogy jó, megfelelő döntéseket hozunk.

Nagyra értékelhetjük azt az életbölcsséget, amelyet a görög bölcs, Szophoklész a következő egyszerű mondatban fogalmazott meg mintegy 2400 évvel ezelőtt: „Az okosságnak előtte jár az igazságosság.” (*Philoktétész*)

Z Át kell-e élnie minden embernek a belső drámát, küzdelmet, amelynek egyszerre alanya és tárgya? Egészséges vagy egészségtelen ez?

Rm 2,14–15; 7,19–25

1Jn 3,19–21; Zsolt 32,3–6

Aki a belső küzdelmet meg akarja takarítani, vagy akár csak tompítani is, nem kisebb dologról siklik le, mint arról, hogy nem lesz belőle – ember. Az emberré válás lelki útja belső küzdelmeink vállalása, tudatosítása, majd az, ha látjuk, hogy egyedül nem vagyunk képesek győzelemre vinni ezt a küzdelmet, és Istent „segítségül hívjuk”. (Ezzel foglalkozunk e tanulmány 5. és 6. kérdésében.)

„Az én elleni harc a legnagyobb csata, amelyet valaha is vívhatunk. Átadni énként, alárendelni mindent Isten akaratának, küzdelembe kerül, de szükséges, hogy a lélek engedelmeskedjék Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna. Isten kormányzata nem vak engedmességen és okatlan korlátozásokon alapszik, noha Sátán így akarja feltüntetni. Ellenkezőleg, az **értelem és a lelkiismeret egyetértésére épül.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaszánás c. fej.)

Isten eleve küzdelemre, tevékenységre teremtett bennünket. A rossz bejövetele nélkül természetesen egészen más lett volna az emberi fejlődés útja: egyenes vonalú, töretlenül felfelé ívelő,

de az esetben is küzdést igénylő. A bűn világában is kivétel nélkül mindenkinek küzdenie kell, immár „szenvedésteljes küzdelemmel” (Zsid 10,32). Aki tudatlan vagy hitetlen, annak is küzdelmes az élet, telve szenvedéssel, még akkor is, ha nem akar tudomást venni róla, vagy más megvilágításba helyezi ezt. A törvényt nem ismerő ember szívében is a lelkiismeret vádló hangja hangzik. A hitetlennek útja is „kemény”, vagy „síkos földön” jár, ahogy a zsoltár állítja (Zsolt 73,18). A belső harc bizonyos értelemben csillapíthatatlan és kegyetlen tapasztalatokkal jár:

Az arc vagyok és az ököl!
A tör s a seb, melybe a tör csap!
A kerék s a kerékbe tört tag
és a hóhér és akit öl...

(Charles Baudelaire: *Héautontimorouménos* [Önkínzó],
részlet, Szabó Lőrinc fordítása)

A hitre törekvő vagy a hitre jutott ember élete is belső küzdelmek sorozata. De ez egészen más küzdelem. Itt is vannak szenvedések, nem is akármilyenek, mégis „nemes harc” (2Tím 4,7), a „hitnek szép harca” ez (1Tím 6,12). A Rm 7. fejezetében kifejtett küzdelem, ha végigvizsgáljuk, a „Jézus Krisztusban való élet lelkének törvényét” hozza el számunkra (Rm 8,1–3). Krisztust felöltözni csak harc útján lehetséges. Az Ő tulajdonává úgy leszünk, ha a természetünket „megfeszítjük indulataival, kívánságaival együtt” (Gal 5,24).

4 Milyen próféciák szólnak arról, hogy a történelem végidejében az őszintén végigvitt, belső küzdelmeiket nap nap után vállaló emberek állnak majd meg Isten előtt a vizsgálati ítéletben?

Jer 30,7

Ezék 33,12–13
Lk 21,34

Egy igazi egyéni hitküzdelmet állít elénk a Biblia a Jézus Krisztus második eljövételét élve megérők belső küzdelmeinek megvilágosítására: Jákóbét. Ahogy az ószövetségi pátriárka le tudta tenni addigi, saját maga által vezetett életét, s mindenes-tül Isten ígérétebe (a betheli lajtorjalátomásba) tudott kapaszkodni: erre lesz szükség mindannyiunk életében, akik megérhetjük azt a napot.

Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mit jelent ez! Milyen szánalmasan gyakorolják! A tíz elalvó, elbóbiskoló szűz látványával adott erről Jézus képet (Mt 25,1 stb.). A fölszínes, „gondtalan” hívó élet – nem hívó élet. **Krisztussal együtt küzdeni, szenvedést is vállalva – csak ebben az életben lehet a ki-váltásunk. Az örök életben ehhez hasonló nem lesz már.**

5 A „segítségül hívás” miért kulcskifejezés a Bibliában? Hol találkozunk vele – most csak ilyen példákat keresve – a történelem folyamán? Hogyan válaszol Isten népe imájára?

1Móz 4,26; Bír 3,9.15; Zsolt 91,15; Jóel 2,32; Zak 13,9

„Sátán tudja, hogy azok, akik Isten bocsánatát és kegyelmét kérik, meg is kapják. Ezért eljűk tárja bűneiket, hogy elcsüg-gessze őket. Azok ellen, akik igyekeznek engedelmeskedni Istennek, folytonosan valami okot keres a panasza. Még leg-

szebb és legjobb szolgálatukat is megpróbálja becstelennek feltüntetni. A legszövevényesebb és legkegyetlenebb módon kísérli meg elmarasztaltatni őket.

Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vádjait. Bűntől szennyes ruhában, bűnösségét megvallva áll Isten előtt. De Jézus, a mi szószólónk, hatékonyan a védelmükre kél azoknak, akik bűnbánattal és hittel rábízják lelkük megtartását. Képviseli ügyüket, és a Golgota csodálatos érveivel legyőzi a vádolót. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmségével minden hatalmat megszerzett mennyen és földön. Kéri Atyját, hogy kegyelmezzen meg a bűnös embernek, és béküljön meg vele. Népe vádolóinak ezt mondja: »Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán! Vérem árán vásároltam meg őket. Tűzből kikapott üszkők ők.« Azokat pedig, akik hitben Krisztusra támaszkodnak, így biztatja: »Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged.« (Zak 3,4) (...)

A Józsuáról és az angyalról látott zakáriási látomás különös mértékben vonatkozik Isten népére a nagy engesztelési nap záró jeleneteiben. Akkor a maradék egyházat súlyos megpróbáltatás éri, és nagyon szorult helyzetbe jut. Azok, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, érezni fogják az ősellenség haragját. Sátán uralma alá hajtotta a Föld lakóit, és sok hitvalló keresztényt is. De van itt egy kis csapat, amely nem ismeri el felsőbbtségét. Ha el tudná őket törölni a földről, győzelme teljes volna. Amint annak idején a pogány népeket arra befolyásolta, hogy irtsák ki Izráelt, a közeljövőben felindítja a föld gonosz hatalmait, hogy pusztítsák el Isten népét. Mindenkit arra köteleznek, hogy emberi rendeletnek engedelmeskedjék, áthágva Isten törvényét. (...)

A kísértő ott áll, hogy vádolja őket, mint ahogy Józsuát is támadta. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre. Eléjük tárja gyengeségüket, oktalanságukat, hálátlanságukat, és azt, hogy mennyire nem hasonlítanak Krisztushoz, ami miatt szégyent hoznak Megváltójukra. Meg akarja rémíteni őket az-

zal a gondolattal, hogy esetük reménytelen, hogy tisztátalanságuk szennyfoltja soha nem mosható le. Így reméli kiölni hitüket, hogy engedjenek kísértéseinek, és törjék meg Istennel kötött szövetségüket.

Sátán pontosan tudja, hogy milyen bűnök elkövetésére vette rá Isten népét, és felhossa vádjait ellenük. Kijelenti, hogy bűneikkel eljátszották Isten oltalmát, így joga van elpusztítani őket. Állítása szerint éppúgy rászolgálnak arra, hogy Isten kizárja őket kegyeiből, mint ő maga. Ez az a nép, amely elfoglalja majd helyemet a mennyben, és a velem tartó angyalok helyét? – kérdezi. Azt vallják, hogy engedelmeskednek Isten törvények, de vajon megtartják-e előírásait? Nem szeretik-e jobban önmagukat, mint Istent? Nem helyezik-e saját érdekeiket az Istennek végzett szolgálat fölé? Nem szeretik-e vajon a világ dolgait? Nézd csak bűneiket, amelyek irányt szabnak az életüknek! Figyeld, milyen önzők, rosszindulatúak, hogy gyűlölik egymást! Engem angyalaimmal elűzöl magadtól, őket pedig – akik ugyanazokat a bűnöket követték el – megjutalmazod? Igazságosan nem teheted ezt, Isten! Az igazság az elítélésüket követeli!

Krisztus követői vétkeztek ugyan, de nem engedték át magukat Sátán hatalmának. Megbánták bűneiket, és alázatos, töredelmes szívvel keresik az Urat; a mennyei Szószóló pedig védelmébe veszi őket. Akit legjobban sért hálátlanságuk, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, kijelenti: Dorgáljon meg az Úr téged, Sátán! Én életemet adtam ezekért a lelkekért. Markaimba metszettem őket. Lehet, hogy jellemük tökéletlen, és igyekezetük kudarcba fulladt, de megbánták bűneiket, én pedig megbocsátok nekik, és elfogadom őket.

Sátán vadul támad, és csalásai ravaszak, de az Úr szemmel tartja népét. Gyötrelmük súlyos, a kohó tüze már-már megemészti őket. De Jézus tűzben megpróbált aranyként hozza ki őket a lángokból. Földiességük leválik, hogy Krisztus képmása tökéletesen megmutatkozzék bennük.

A vég idején Isten népe bánkódik és sír a földön véghezvitt utálatosságok miatt. Könnyek között figyelmeztetik a gonoszokat a veszélyre, amely azért fenyegeti őket, mert lábbal tiporják Isten törvényét. Kimondhatatlan fájdalmat éreznek bűneik miatt, és megalázzák magukat az Úr előtt. A gonoszok gúnyolódnak bánkódásukon, és kinevetik ünneplésüket. Isten népének gyötrődése és megalázkodása kétségtelesen bizonyítja, hogy újra kiformalódik a bűn következtében elvesztett erős és nemes jellemük. Krisztushoz egyre közelebb húzódva és szemüket tökéletes tisztaságára irányítva ismerik fel olyan világosan a bűn végtelenül súlyos voltát. Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik megalázkodnak a kereszt lábánál. Isten hűségese, imádkozó gyermekei Őbenne rejtik el életüket. Maguk sem tudják, milyen biztonságban vannak.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 364–367. o.)

6 A saját életünkben mikor és hogyan kell „segítségül hívunk az Úr nevét”? Van-e rossz segítségül hívás is?

Zak 3,1

Zsolt 50,15

Rm 10,13–17

Mk 4,38; Péld 1,24–29

„Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megoltalmaz! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a bűntudat és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lel-

kedet, gondolj arra, hogy Krisztus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség eloszlásához! A Megváltóval közösségbe jutva a béke birodalmába lépünk.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A gyógyítás bibliai elvei c. fejelet.)

Józsua főpap előbb idézett példája tökéletes szemléltetés arról, hogyan kér az igaz ember segítséget Istentől. Nem valamely érdemére, hanem egyedül a méltatlanságára, tehetetlenségére hivatkozik azzal, hogy némán áll Jézus előtt.

A tanítványok rossz segítségül hívása Istennel szembeni vádolást tartalmazott (Mk 4,38). Szemrehányással illették Jézust, amiért látszólag kiszolgáltatta őket a természet erőinek. Ő azonban hű és igaz maradt akkor is, amikor követői hitetlenkedtek (2Tim 2,13; 1Jn 1,9; Jel 1,5). Nem vette provokációnak a méltatlankodást.

Sokan csak a bajban fordulnak Isten felé, de nem a megtérés, megjobbulás vágya indítja őket, csak a nehézségeiktől szeretnének szabadulni. Ha valaki nem hallgat Isten intéseire, nincsen benne készség az engedelmességre, nem tarthat igényt a mennyei segítségre sem.

*

A magyar költészet egyik legszebb imáját idézzük befejezésül:

Balassi Bálint

Adj már csendességet...

Adj már csendességet, lelki békességet, mennybéli Úr!
Bujdosó elmémet ódd bútul szívemet, kit sok kín fúr!

Sok ideje immár, hogy lelkem szomjan vár mentségére,
Őrizd, ne hadd, ébreszd, haragod ne gerjeszd vesztségére.

Nem kicsiny munkával, fiad halálával váltottál meg,
Kinek érdeméért most is szükségemet teljesítsd meg.

Irgalmad nagysága nem vétkem rútsága fellebb való,
Irgalmad végtelen, de bűnöm éktelen s romlást valló.

Jó voltod változást, gazdagságod fogyást ereszthet-é?
Engem te szolgálódot, mint régen sokakat ébreszthet-é?

Nem kell kételkednem, sőt jót reménlenem igéd szerént.
Megadod kedvessen, mit ígérsz kegyesen hitem szerént,

Nyisd fel hát karodnak, szentséges markodnak áldott zárját,
Add meg életemnek, nyomorult fejemnek letört szárnyát,

Röpülvén áldjalak, élvén imádjalak vétek nélkül,
Kit jól gyakorolván hallak meg nyugodván bú s kín nélkül.

---

*Az e beti adomány az ingatlanalapot támogatja.
– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására
szánt pénzeszeget.*

Bibliai tanítások az őszinteségről

„Az őszinteséget nem a szavak,
hanem a tettek próbálják meg.”

(Ellen G. White: *Krisztus példázatai*,
183. o.)

Az egyik legnagyobb kísértésünk, hogy elrejtjük mások
elől a valódi énünket, mást mondjunk, mutassunk, mint
akik valójában vagyunk. Ugyanakkor a másik véglet is megje-
lenhet az életünkben: a nyers szókimondás, tekintet nélkül a
másikra, és sokszor tapintatlanul. Ezt a fontos kérdést is a
Biblia tanácsainak fényében kell átgondolnunk.

I Lelki életünk felszíne vagy mélyebb rétege nyilatkozik
meg az őszinteséggel? Belső világunk hogyan tükröződik
akaratlanul is a tetteinkben? El lehet-e teljesen rejtteni valós in-
dítékainkat?

Préd 7,29
Lk 11,34–36; 8,17

A Préd 7,29-ben a *jáser* héber szó pontosabb fordítása: *őszinteség, becsületesség, egyenesség*. Isten nem késznek, befejezettnek teremtett bennünket. Éppen az volt a célja, hogy „egyenes” emberből „igaz” emberré váljunk, vagyis abban, amivé leszünk, messzemenően játsszék szerepet a mi közreműködésünk is. Az „igaz” az Isten segítségével az ártatlanság állapotából a jó tudatos cselekvése állapotáig eljutott ember minősítése.

Az eredeti teremtői terv azonban meghiúsult. A közvetlen fejlődés lehetetlenné vált a bűn világba engedésével. Ártatlan emberből – kisgyerekből – senki sem egyenesen válik igaz emberré. Sok vargabetűt járunk be az életünk folyamán. Az előre lépéseket gyakran kettős hátralépések kísérik, erkölcsi értelemben. S közben nemcsak utat tévesztünk, hanem az őszinteséget is elhagyjuk, elveszítjük. Senki sem lehet magától őszinte, szavahihető, megbízható ember. Ha valakire ilyet lehet mondani, azt csak kegyelem és hit által érheti el. Egyébként igazak a lesújtó bibliai igék: Rm 3,10–11.

Jézus hegyi beszédében az „őszinteség” nem pusztán a szakban megnyilatkozó igazmondás értelmében szerepel. Nem az az őszinte, akinek „ami a szívében, az a száján”. Az őszinteség – lelkiismereti kérdés. A lelkiismeret pedig egész emberi személyiségünk legmélyebb állásfoglalását közvetíti az igazságosság mércéje szerint.

„Az Üdvözítő szavai erős céltudatosságra, teljes szívből fakadó odaadásra utalnak feltételként. Aki őszintén, állhatatosan törekszik megismerni az igazságot és engedelmeskedni annak, bármibe kerüljön is, az el fogja nyerni az isteni megvilágosodást. Az igazi megszentelődés akkor kezdődik, amikor a bűnnel való bárminemű megalkuvás véget ér, s a szív együtt mondja Pál apostollal: »Azokat, amelyek a hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.« (Fil 3,14) »Sőt annakfelette most is kárna ítélek mindent az én Uram,

Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.« (Fil 3,8)

De amikor önszeretettel vakítja el az embert, akkor csak sötétség veszi körül. »Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz.« (Mt 6,23) Ez a félelmetes sötétség burkolta konok hitelenségbe Krisztus kortársait, ez tette lehetetlenné számukra, hogy nagyra értékeljék annak jellemét és küldetését, aki őket bűneiktől megmenteni jött.

A kísértés előtti behódolás azzal kezdődik, ha megengedjük gondolatainknak az ingadozást, s ingadozik Isten iránti bizalmunk. Ha vonakodunk teljesen Istennek átadni magunkat, akkor sötétségben vagyunk, s akkor is, amikor visszatartunk valamit, ajtót hagyunk nyitva, melyen a gonosz behatolhat, hogy kísértéseivel rossz útra tereljen bennünket. Jól tudja: ha hagyjuk, hogy megzavarja látásunkat, hogy a hit szeme ne lássa Istent, akkor már nem lesz védelmünk a bűn ellen.

Valamely bűnös kívánság felülkerekedése a lélek megtévesztettségét bizonyítja. Minden egyes ilyen kívánság bűnös kielégítése egyre inkább elidegeníti bennünket Istentől.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 88–89. o.)

2 Mikor szoktuk mentegetni magunkat őszinteséggel, és miért? Mit tanított erről Jézus?

Mt 21,29–32

„Az atya parancsát egy időre visszautasító fiút Krisztus nem ítélte el, de nem is dicsérte. Akik az első fiúhoz hasonlóan visszautasítják az engedelmisséget, nem kaphatnak elismerést,

őszinteségük nem tekinthető erénynek. **Az őszinteség, ha meg van szentelve az igazság és a szentség által, akkor bátor tanúkká tehet Krisztusért, de ha bűnös ember él vele, akkor bántó, kihívó és istenkáromláshoz vezet. Az a tény, hogy nem képmutató, még nem teszi az embert kevésbé bűnössé.**” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 205–206. o.)

A nyers szókimondást őszinteségnek mondjuk, pedig egyrészt indulatból fakad, ami már csak azért sem „őszinte”, mert nem az egyéniségünk legméltóbb része, s mint ilyen, éppen nem bennünket képvisel, hanem önző természetünket, amelytől elhatárolódnunk, amelyet legyőzni szeretnénk.

Másrészt a tényszerűleg talán igaz dolgok kimondása még nem biztos, hogy magát az igazságot fedi föl. „Milyen borzasztó, hogy a tények mögött nem látjuk a valóságot” – írta a 20. századi német költő, Rainer Maria Rilke.

7 Milyen óvást tartalmazott Jézus figyelmeztetése a farizeusok magatartását illetően?

Lk 12,1; Mt 23,27–28

A képmutatás nagyon könnyen helyt kaphat az életünkben: akár azért, mert meg akarunk felelni mások elvárásainak, akár mert elismerést szeretnénk kivívni, jobbnak, igazabbnak tüntetjük fel magunkat, mint amilyenek valójában vagyunk. Eközben igyekszünk elrejteni jellemhibáinkat, leplezni bűneinket, nehogy kiderüljön: ugyanolyan nyomorult és irgalomra szoruló emberek vagyunk, mint mások. Azért is veszélyes ez a magatartás, mert egy idő után az ember maga is elhiszi saját magáról azt, amit kifelé igyekszik mutatni.

„Urunk mai követői között is, csakúgy, mint régen, mennyire elterjedt ez az alattomos, leplezett bűn! Milyen gyakran beszennyezi Krisztusért végzett szolgálatunkat és közösségünket az önfelmagasztalás titkos vágya! Milyen tetre kész az önmagunkat kitüntető gondolat, az emberi elismerés utáni vágy! Az én szeretete, az Isten által kijelölnél könnyebb út keresése vezet oda, hogy az isteni előírásokat emberi elméletekkel és hagyományokkal helyettesítjük. Krisztus figyelmeztető szavai saját tanítványaihoz szólnak: »Vigyázzatok, őrizkedjétek a farizeusok kovászától!« (Mk 8,15)

Krisztus vallása maga az őszinteség. A Szentlélek ülteti el az indítékot, az Isten dicsőségéért való igyekezetet. Csakis Isten ereje képes száműzni az önzést és a képmutatást. Munkálkodásának jele a változás. Amikor az elfogadott hit lerombolja az önzést és a hiúságot, amikor általa Isten dicsőségét és nem a sajátunkat keressük, akkor tudhatjuk, hogy ez a jó út. »Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet« (Jn 12,28) – ez volt Krisztus életének kulcsa, és ha követjük Őt, ez lesz a mi életünk kulcsa is. Azt parancsolja, hogy úgy járjunk, »amint Ő járt«, és »arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk« (1Jn 2,6. 3).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az igaz jel c. fejelet)

4 Milyen problémák adódtak az apostoli korban az őszinteséggel kapcsolatban?

a) Ap csel 5,3–9

„Isten azt óhajtja, hogy tanuljunk abból a súlyos büntetésből, amely ezeket a hitszegőket sújtotta. Lássuk meg, hogy Teremtőnk mennyire megveti és gyűlöli a képmutatást vagy a csalást.

Anániás és Safira a Szentléleknek hazudtak, amikor azt mondták, hogy az egész összeget odaadták – ezáltal elveszítették mind a földi, mind az eljövendő életet. Az az Isten ítéle ma is minden hazugság felett, aki őket megbüntette. A hazudozás szörnyűség előtte. Kijelentette, hogy a szent városba »nem megy be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik« (Jel 21,27). Vegyük nagyon komolyan az igazmondást. Váljon az igazmondás második természetünké! Az igazsággal játszani, önző terveink kedvéért alakoskodni, a hit hajótörését jelenti.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Óvás a képmutatástól c. fejezet)

b) Ap csel 15,37–40; 13,13; 2Tim 4,11

.....

.....

János (más néven Márk, a második evangélium szerzője) is őszinte volt, mert úgy vélte, nem bírja vállalni a viszontagságokat. Ezért Pál első missziós útjáról hazatért. Pál is őszinte volt, amikor a második útra készülve nem vette maga mellé Márkot, még Barnabás tanácsára sem (aki Márkkal rokoni kapcsolatban volt – Kol 4,10), ezért elváltak útjaik. Az antiókhiai gyülekezet „Isten kegyelmére bízta őket”, vagyis nem foglalt állást a kérdésben (Ap csel 15,40). Ha Márk közben bátorságot nyert, Pál talán vállalhatta volna vele a közös munkát. Ő azonban nem volt biztos afelől, hogy Márk valóban megváltozott. Később már alkalmasnak tartotta a szolgálatra, ezért kérette Rómába (2Tim 4,11).

c) Gal 3,11–17; 2Pt 3,15

.....

.....

„Amikor később Péter meglátogatta Antiókhia, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a mennyből nyert világosság szellemében munkálkodott; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremóniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy több zsidó »vele képmutatóskodott, úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által« (Gal 2,13–14).

A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről nagyon fájdalmasan hatott a hívőkre. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad. Azonban Pál apostol felismerte, milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megróttta őt igazi érzelmeinek ilyen álcázása miatt. A gyülekezet előtt megkérdezte Pétert: »Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?« (Gal 2,13–14)

Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ez a jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra hagynak, elvesztik helyes ítélőképességüket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Óvás a képmutatástól c. fejezet)

Pál apostol erélyesen és nyíltan lépett fel Péter „képmutatóskodása” ellen. Péter őszintén értékelte Pál magatartását a későbbiekben is. Nem vágyott arra, hogy bármiben is visszavágjon neki. Sőt, a korabeli támadásokkal szemben még ő védte meg apostoltársát.

5 Mi mutatja meg az igazi őszinteséget? Mikor lehetünk biztosak mások őszinteségében?

Péld 29,23; Rm 12,16; Jn 9,39–41

.....

.....

.....

Aki Krisztustól tanul, az nem kérkedik őszinteségével, nem önmagára hívja fel mások figyelmét. A tiszta szándék megmutatkozik abban is, hogy az ember kész alázattal tanulni, és alávetni magát Isten nevelésének.

„A romlott emberi természet mindig is a felszínre akar törni, viszálykodásra, civódásra készen; de aki Krisztustól tanul, az megüresíti magát énjétől, kevélységétől, az elsőbbség szeretetétől. Az ilyen ember lelkében nyugalom honol. Énjét a Szentlélek rendelkezésére engedi át. Akkor már nem akarjuk mindenáron a legmagasabb helyet elfoglalni. Nem vágyunk rá, hogy magunkra tereljük a figyelmet, hanem azt tartjuk majd, hogy a legelőkelőbb hely számunkra a Megváltó lábánál van. Jézusra fogunk tekinteni, arra várunk, hogy keze vezessen, hangja irányítson. (...)

Amit a keresztények tesznek, legyen átlátszó, mint a nap sugar. Az igazság Istentől van; a hazugság és a hamisság ezernyi megnyilvánulása pedig az ördögtől. Aki bármi módon eltávolodik az igazmondástól, az a gonosz hatalmába juttatja magát. Igaz, hogy nem mindig könnyű a pontos igazságot szólnunk. Nem számolhatunk be az igazságról, ha nem ismerjük.

Milyen gyakran előfordul, hogy előítélet, hiányos ismeret, helytelen mérlegelés akadályozza annak helyes megítélését, amiről szó van. Nem tudjuk az igazságot szólni, csak ha ér-

telmünket mindenkor az irányítja, aki maga az igazság.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok?; A törvény szelleme c. fej.)

„Ha a zsidó vezetők hitvallása valóban őszinte lett volna, akkor elfogadják János bizonyágtételét, és elfogadják Jézust Messiásnak, de nem látszottak életükben a bűnbánat és igazságszeretet gyümölcsei. Ezért mindazok, akiket lenéztek, előttük mentek be Isten országába. (...)

Az önigazultság nem azonos a valódi megigazultsággal, és akik önelégülten ragaszkodnak saját elképzelésükhöz, azoknak el kell szenvedniük végzetes tévedésük következményeit. Ma is sokan állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de nincs a szívükben Isten szeretete, amely kiáradhatna mások felé. Krisztus hívja őket, hogy vele együtt dolgozzanak a világ megmentéséért, de ők megelégednek a válasszal: »Igen, elmegyek, Uram.« Ám nem mennek el, nem dolgoznak együtt azokkal, akik Isten szolgálatát végzik. Semmittevők, és mint az engedetlen fiú, hazug ígéretet tesznek Istennek.

Amikor ünnepélyes szövetségkötéssel csatlakoztak az egyházhoz, megígérték, hogy elfogadják Isten szavát, és engedelmeskednek neki, odaszánják magukat Isten szolgálatára – mégsem cselekszenek az ígéretük szerint. Szavaikkal Isten gyermekeinek jelentik ki magukat, de életük és jellemük cáfolja ezt a kapcsolatot. Nem vetik alá akaratukat Istennek. Hazugságban élnek. Amikor nem kell áldozatot hozni, akkor úgy tűnik, hogy betöltik engedelmességi fogadalmukat, de amikor önmegtagadásra és önfeláldozásra volna szükség, amikor látják a keresztet, amelyet fel kellene venniük, akkor meghátrálnak. Ezért egyre kevésbé érzik úgy, hogy teljesíteniük kell a kötelességeiket, és szokásukká lesz isten parancsolatainak tudatos áthágása. A fül meghallhatja még Isten szavát, de a lelki felfogóképesség eltompul. A szív megkeményedik, a lelkiismeret kiszárad.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 203–204. o.)

6 Ellentmond-e az őszinteségnek az elővigyázatosság, óvatosság, tapintat?

Eszt 2,10

Neh 2,11–12

Jn 16,12

Ha az őszinteséget nem csupán szókimondásnak tartjuk, hanem a másik emberért való önzetlen, ha kell, szenvedést is vállaló küzdelemnek, alaposan át kell értékelnünk eddigi magatartásunkat. Mint rossz gyakorlatot, le kellene venni a napi-rendről például azt, hogy mindent a gyermekeink tudomására hozunk, de még azt is, hogy házastársunkkal, barátainkkal mindent, de mindent megosztunk. (Ennek sem az „őszinteség”, hanem a „mások fölösleges terhelése” címkét kellene adnunk.)

A fentebbi bibliai példák szükséges és hasznos útbaigazítást adnak arról, hogy célszerű-e

– származásunkkal vagy felekezeti hovatartozásunkkal előhozakodnunk, vagy akár nyílt kérdésekre nyíltan válaszolnunk;

– előre beavatni még a hozzánk legközelebb állókat is abba, amit egy-egy nagy horderejű kérdésben tenni szándékozunk;

– olyasmiről beszélni embereknek, ami elhordozhatatlan súlyt helyez a lelkükre.

Mindezeket meggondolva ismét tekintsünk Jézusra! Mikor, mennyit és hogyan hozott tanításaiból és tervezett cselekedeteiből mások tudomására? „Jézus látta, hogy szavai nem ragadták meg értelmüket. Ezért irgalmából megígérte

nékik, hogy a Szentlélek majd felidézi emlékezetükben ezeket a tanításokat. **Jézus Krisztus kimondatlanul hagyott sok olyasmit, amit a tanítványai nem tudtak volna akkor és ott felfogni.** Ezeket is majd a Szentlélek tudatja velük később. A Léleknek kellett megvilágosítania elméjüket, hogy értékelhessék és megbecsülhessék a mennyei dolgokat. »De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra.« (Jn 16,13)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. feje.)

Súlyos betegség esetén is bölcsességre van szükség, hogy mikor és mennyit tárhatunk fel a lelkileg is megterhelt ember előtt. Ehhez kapcsolódik a következő idézet:

„Az orvos őszintesége bizalmat ébreszt a betegben, és fontos segítségnek bizonyul a gyógyulásban. Vannak orvosok, akik szerint bölcs dolog eltitkolni a beteg elől betegsége mi voltát és okát. Sokan attól félve, hogy az igazság megmondásával felizgatják vagy elcsüggesztik a beteget, a gyógyulás hamis reményét táplálják benne, és hagyják, hogy a veszélyről mit sem tudva szálljon sírba. Ez azonban nem bölcs dolog. Nem mindig a legjobb és kockázatmentes módszer a betegnek a maga teljességében feltárni, hogy milyen veszély fenyegeti. Ez megrémítheti, gyógyulását késleltetheti, sőt talán meg is gátolja.

Azoknak sem lehet megmondani minden esetben a teljes igazságot, akiknek a gyengélkedése jórészt képzeletbeli. Sokan közülük nem elég józanok, és nem szokták meg az önuralmat. Sajátos elképzeléseik vannak, sok téves dolgot gondolnak magukról és másokról. Számukra ezek valóságnak tűnnek, és gondozóiknak mindig kedvesen, fáradhatatlanul, türelmesen és tapintatosan kell bánniuk velük. Ha őszintén megmondanák nekik az igazságot, egyesek megharagudnának, mások elcsüggednének. Krisztus ezt mondta tanítványainak: »Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.« (Jn 16,12)

Bár nem minden esetben lehet a teljes igazságot megmondani, sohasem kell – és nem is jogos – a beteget félrevezetni. Az orvosnak vagy az ápolónak sohasem szabad addig sülyednie, hogy mellébeszéljen. Aki ezt teszi, olyan helyzetbe hozza saját magát, ahol Isten nem tud együttműködni vele. Így eljátszva betegei bizalmát, elveti gyógyulásuk egyik leg-hatékonyabb emberi segítségét.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A betegek gondozása c. fejelet.)

*

Befejezésül ismét verssel zárjuk tanulmányunkat. Elolvasva legnagyobb lírikusunk alábbi költeményét, állapítsuk meg az őszinteség fokát, fokozatait:

Petőfi Sándor

Sors, nyiss nekem tért...

Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek
Az emberiségért valamit!
Ne hamvadjon ki haszon nélkül e
Nemes láng, amely ugy hevit.

Láng van szivemben, égből-eredt láng,
Fölforráló minden csepp vért;
Minden sziv-ütésem egy imádság
A világ boldogságaért.

Oh vajha nemcsak üres beszéddel,
De tettel mondhatnám el ezt!
Legyen bár tettemért a díj egy
Új Golgotán egy új kereszt!

Meghalni az emberiség javáért,
Mily boldog, milyen szép halál!
Szebb s boldogítóbb egy hasztalan élet
Minden kéjmámorainál.

Mondd, sors, oh mondd ki, hogy így halok meg,
Ily szentül!... s én elkészítem
Saját kezemmel azon keresztfát,
Amelyre fölfeszítettem.

(Pest, 1846. április 24–30.)

---

*Az e heti adomány az Sola Scriptura Teológiai Főiskolát
támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Az érzelmek szerepe a házasságban és a családban

„A szeretet palántáját gondosan
kell táplálni, különben elhal.”

(Ellen G. White: *Boldog otthon,*
Biztonság szeretet által c. fej.)

A mikor az egészséges érzelmi étellel kapcsolatban keressük a Biblia tanácsait, külön tanulmányban kell szólnunk a házasságban, a családban való megnyilvánulásainkról. Itt is két szélsőség kísérthet meg bennünket: vagy kizárólag az érzelmek veszik át az irányítást, vagy ridegek és tartózkodóak vagyunk a közvetlen hozzátartozóinkkal szemben is. Nagy szükségünk van mennyei vezetésre, a Szentlélek iránymutatására ezen a téren különösen, hiszen olyan sok a tönkrement család körülöttünk.

I Milyen kijelentésekkel tesz bizonyosságot a Biblia arról, hogy férfi és nő kapcsolata a szerelemben és a házasságban fölemelő, nemes, boldog közösség?

1Móz 2,18-24

Mt 19,3–6

1Kor 7,3–5

Nem véletlenül szerepel háromszor is az Énekek énekében, hogy „Fel ne keltsétek, fel ne serkentsétek a szerelmet, míg nem akarja” (Én én 2,7; 3,5; 8,5). A szerelemhez felnőtté kell válni. A Biblia az igazi szerelemhez és házassághoz vezető út három állomását különbözteti meg 1Móz 2,24-ben:

1. Képesse kell válnunk arra, hogy elhagyjuk apánkat és anyánkat, önálló gondolkodásra és létfenntartásra kell berendezkednünk.

2. A másik ember – a jövőendő férj vagy feleség – megismerésében a kezdeti „lobogás”-nak „ragaszkodás”-sá kell mélyülnie.

3. Csak így, ezután „legyenek egyé”, vagyis lelkileg és testileg is mindent egymással megosztóvá. Ehhez azonban megfelelő belső és külső körülményekre van szükség. Ezért fontos egymás biztosítása a szerelem erejéről, hűségéről: ezért szükséges a házasságkötés.

„Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. »Tisztességes... a házasság.« (Zsid 13,4) Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bukás után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás: őrzzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, betölti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták,* A teremtés c. fej.)

Mindemellett azt is el kell fogadnunk, hogy nem mindenkinek adatik meg a társ: vannak, akik egyedül, család nélkül élnek az életüket. Az ő életük is kiteljesedhet, találhatnak szeretetre vágyó embereket, közösséget, ahol szolgálatuk által kölcsönösen épülhetnek és fejlődhetnek. Pál apostol példája állhat előttük, aki a másokért végzett szolgálatban megtalálta élete legfőbb célját, és nem szenvedett a magányosságtól.

2 Milyen a természetes, egészséges megismerkedés és udvarlás? Miért fontos ebben az időszakban az ábrándozás legyőzése, és a vágyak kordában tartása?

Én én 2,7.14
1Móz 29,18–20

„Ábrándozás az élet megrontója, / mely, kancsalúl, festett egekbe néz” – idézzük Vörösmarty Mihályt, aki *A Merengőböz* (1844) című versében „a legszebb jegyajándékot adta, mit leendő hitvesének nyújthat ember” (Gyulai Pál).

A fiatalok sokszor igazi ismerkedés, udvarlás és a másiktól való legelemibb ismeretek nélkül ugranak fejest kapcsolataikba, és sajnos ez már nemcsak az ifjabb korosztályra jellemző, hanem teljesen általánossá vált, korra és társadalmi rétegre való tekintet nélkül. Az erkölcsöt, embert és családot romboló befolyást erősíti a média minden csatornáján áradó élvhajhász, önző életmódot hirdető, arra serkentő szemléletmód bemutatása.

Mit kell szem előtt tartania minden fiatalnak? Látniuk kell a szerelem és a vágy közötti különbséget. Tudniuk kell, hogy bármilyen komolyabb kapcsolat alapja egymás kölcsönös és alapos megismerése. Mindig emlékezniük kell arra, hogy a külső megjelenés mellett egy embert mégiscsak a benső lényé határoz meg; s mind a külső, mind a belső változhat, és valószínűleg változni is fog. Önuralommal és a másik iránti tisztelettel kell élniük, tudván azt, hogy az ember nem csupán eszköz, akinek segítségével kielégülést nyernek a vágyaink – még akkor sem, ha ez kölcsönös érdek –, nem tárgy, hanem érző lény, akiben olyan károkat, sérüléseket okozhatunk, amelyek egész életére rányomják bélyegüket.

„Általában az a vélemény, hogy az érzelmeké a vezérszerep. Igen sok esetben az érzelgősség veszi át a vezetést, aminek romlás a vége. A párválasztás kérdésében a fiatalok kevésbé támaszkodnak az értelemre, mint bármely más téren... A józan gondolkodás háttérbe szorul, elvakulttá lesznek, és nem képesek helyesen ítélni. Tanácsot vagy ellenőrzést nem tűrve a saját útjukat akarják járni, tekintet nélkül a következményekre.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 279–280., 286. o.)

„Az a szeretet, amelynek nincs jobb alapja a pusztá érzéki élvezetnél, makacs, vak és fékezhetetlen. A tisztesség, az igazság és az értelem minden nemes és magasztos ereje a szenvedélyek rabságába kerül. Az az ember, akit az örült szenvedély lánc megkötöz, nagyon gyakran süket az ész és lelkiismeret hangjára; sem érv, sem könyörgés nem képes beláttatni vele balga eljárását. Az igazi szeretet nem erős, tüzes, heves szenvedély – ellenkezőleg: szelíd és mély természetű. Túllát a külsőségeken, és egyedül a minőség vonzza. Bölcsen ítél és világosan lát, odaadása valódi és maradandó. A szenvedélyek és indulatok birodalmából kiemelkedő szeretet lelkivé válik, s ez szavakban és tettekben is megnyilvánul. A kereszténynek megszentelt gyengédséggel és szeretettel kell rendelkeznie, amely nem türelmetlen vagy ingerlékeny. A durva, nyers modornak meg kell lágyulnia Krisztus kegyelme által.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Igazi szeretet c. fej.)

3 Mit mond a Szentírás az igaz szerelem erejéről és tartós voltáról? Miért kell ehhez a „háromas kötés”?

Én én 8,6–7
Préd 4,9–12

Sok házasság nem azért megy tönkre vagy laposodik el, mert a házastársak nem szeretik egymást, hanem a baj általában ott kezdődik, amikor az Istennel való személyes közösség és kapcsolat helyét más, esetleg éppen a házastárs tölti be. Amelyik házasságban nem Isten és az örök érdekek állnak az első helyen – amint erre a Tízparancsolat szerkezete is figyelmeztet –, ott az egymás iránti szeretet és tisztelet, a házastárs üdvösségéért érzett felelősség is elhalványul, vagy teljesen eltűnik. Isten szeretetének befogadása nélkül az ember a házastársát sem tudja igazán, bölcsen szeretni. Az emberi „szeretet” vagy rideg és érzéketlen, vagy túlfűtött és elvakult. Társunk lelki jólétét elsősorban azzal munkálhatjuk, ha a személyes hitéletünket komolyan vesszük. Ennek elhanyagolásával vagy könnyelműen vételével a saját üdvösségünk mellett a házastársunk örök életét is veszélyeztetjük.

„A férj és a feleség egymás iránti magatartása olyan lehet, hogy az előkészíti a családot a mennyei otthonra. Hitre van szükség az otthonunkban. Csak ez képes megakadályozni a súlyos bajokat, amelyek oly gyakran megkeserítik a házasságot. Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott lehet, ahol Jézus uralkodik. Akkor lélek a lélekkel egyesül, és a két élet összhangba kerülve egyé olvad. (...) Ha a házastársak mindenekfelett szeretik Istent, akkor egymást is szeretni fogják az Úrban. Mindig udvariasan bánnak egymással, és egy irányba húznak. Kölcsonös önmegtagadásuk és önfeláldozásuk áldás lesz egymás számára. A férfiak és nők igen sokat fejlődhetnek, ha elismerik Krisztust személyes Megváltójuknak. Vigyázzatok, imádkozzatok, és rendeljétek alá mindent Istennek! Mindkettőtöket megerősít és megvigasztal az a tudat, hogy az örök életetekért küzdötök. Gondolatban, szóban és cselekedetben legyetek a világ világosságai. Fegyelmezzétek magatokat az Úrban, mert szent feladatokat bízott rátok, amelyeket e fegyelmezés nélkül nem tudtok megfelelően elvégezni! Igyekeztek, hogy Jézusba vetett hitetek által, szavaitokkal és példáttokkal másokat is menthessetek!” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 82–83. o.)

Nagyon sokan kötnek házasságot anélkül, hogy világos lenne számukra, mivel is jár ez a szövetség. Sokakban téves elképzelések élnek a házasságról. Ettől várják életük egyedüli boldogságát, kínzó magányuk feloldását, vágyaik kielégítését, vagy – ez főleg férfiakra jellemző – mindennapi szükségleteik kiszolgáltatását. S a téves elképzelések miatt már sokan ábrándultak ki az isteni alapítású párkapcsolatból. Mindamelltt Isten valódi áldásnak, földi életünk kiteljesedésének szánta a házasságot. Elénk tárta ennek valóságos feltételeit és örök törvényszerűségeit, nehogy életünk e területén is a határtalan önzés és a saját hasznunk keresése vegye át az uralmat.

„Testvérem, most meg kell tanulnod az első gyakorlati leckét a házasság felelősségéről. Tanuld hűségesen, naponta... Mindig nagyon vigyázz, nehogy utat nyiss az önzésnek. Mindegyikőtöknek a másik boldogságát kell szolgálnia, az Úr ezt kívánja tőletek. Bár egyek vagytok, egyikőtök se veszítse el az egyéniségét. Egyéniségetek tulajdonosa Isten. Tőle kérdezzétek meg: mi a helyes, mi a helytelen, hogyan tudom legjobban betölteni lételem célját.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 90. o.)

4 Hogyan küzdhetünk az „első szeretet” elmúlása ellen?

1Móz 26,8

1Sám 1,8

Én én 1,16

Kol 3,19

A házasság két tartópillére a férj és a feleség közös gondolkodása, hite, valamint egymás iránti szeretetük kinyilvánítása.

Nem a gyermekek teszik tartóssá a házasságot. A szilárd házasság alapja a Biblia szerint a férfiak kezében van:

- 1Pt 3,7 • 1. ....
- 2. ....
  - 3. ....
  - 4. ....

„Sokan a szeretet kifejezését gyengeségnek tekintik, és olyan tartózkodást tanúsítanak, amely elriaszt másokat. Ez a lelkület megakadályozza a rokonszenv áramlását. Amint a társas és nemes lelkű érzelmeket visszaszorítják, azok elhervadnak, a szív pusztá és hideg lesz. Tartózkodjunk e tévedéstől! A szeretet nem létezhet sokáig úgy, hogy nem jut kifejezésre. Ne engedd, hogy a veled összekapcsolt szív éhezzen a kedvesség és rokonszenv hiánya miatt! Mindenki inkább adjon, mint követeljen szeretetet! Ápoljátok magatokban a nemesebb jellemvonásokat, és igyekezzetek meglátni egymás jó tulajdonságait! Csodálatos ösztönzést és örömet jelent, ha értékelnek bennünket. A megértés és megbecsülés arra serkent, hogy igyekezzünk tökéletesek lenni; és a szeretet maga is fokozódik, miközben nemesebb célokra sarkall.

Sok férfinak és nőnek azért olyan kemény a szíve, mert az igazi vonzalmat gyengeségnek tekintették, elriasztották és elnyomták. Természetük jobbik része már gyermekkorukban elromlott: ha az isteni világosság sugarai nem tudják felolvasztani a rideg és kemény szívük önzését, örökre eltemetik boldogságukat. Ha gyengéd szívet akarunk, mint amilyen Jézusnak volt, amikor a földön járt, és olyan megszentelt rokonszenvet, amilyen a bűnös halandókhoz, akkor ápolnunk kell a gyermekies rokonszenvet, amely maga az egyszerűség. Így nemesebbé válunk, fölemelkedünk, és a mennyei elvek irányítanak bennünket.

Túl sok gonddal terheljük a családjunkat, és túl kevés természetes egyszerűséget, békességet és boldogságot ápolunk. Kevesebbet kellene törődnünk azzal, hogy mit mond a külvilág, de több figyelmet kellene fordítanunk családunk tagjaira. A világi udvariasság és színlelés helyett több gyengédségnek és szeretetnek, jókedvnek és keresztényi udvariasságnak kellene lennie a család tagjai között. Sokaknak meg kell tanulniuk, hogyan tegyék vonzóvá és az öröm helyévé otthonukat. A hálás szív és a barátságos tekintet sokkal értékesebb, mint a gazdagság és a fényűzés.

Ha nehézségek, gondok és csüggesztő körülmények vennének is körül, se a férj, se a feleség ne élje bele magát abba a gondolatba, hogy házasságuk tévedés vagy csalódás! Határozatok el, hogy boldogságforrássá váltok egymás számára! Legyetek továbbra is olyan figyelmesek, mint kezdetben; minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben! Gondolkozzatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát! Kölcsönösen szeressétek egymást, és legyetek türelmesek! Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni – hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Boldog, sikeres társas kapcsolat c. fej.)

Olvassuk el a *Boldog otthon* c. könyv előbb idézett fejezetéből Ellen White tanácsait, melyeket egy házaspárnak írt:

„Testvérem, te méltóságodon alulnak érezted, hogy gyengédséget nyilváníts ki kedves cselekedetekkel, s a gyöngédség szavaival és kedves figyelmességgel mutasd ki a szeretetedet. Változékonyak az érzelmeid, és nagyon befolyásolnak a körülmények. Amikor befejezed a napi munkát, hagyd ott üzleti gondjaidat, tanácstalanságodat és bosszúságaidat. Menj haza a családotodhoz vidám arccal, rokonszenvvel, gyengédséggel és szeretettel. Ez sokkal jobb, mintha a feleséged miatt pénzt kellene kiadnod orvosra és gyógyszerre. A vidámság egészség

lesz testednek és erő a lelkednek! Életetek nagyon nyomorúságos volt, amihez mindketten hozzájárultatok. Isten nem gyönyörködik a boldogtalanságokban, önuralmatok hiánya eredményezte ezt nektek. Megengeditek, hogy az érzelmeitek uraljanak benneteket. Testvérem, te azt is méltóságodon alulinak tartod, hogy kedvesen és szeretettel beszélj. Azt gondold, hogy a gyengéd szavak a gyengeség jelei, ezért szükségte-
lenek. Helyükbe ingerült kijelentések, a viszály, a küzdelem és a bíráló szavai kerülnek. Hiányzik belőled a megelégedettség lelkülete. Gondjaidnál időzöl, a tőled messze levő, képzeletbeli szűkölködés és szegénység mered feléd; szenvedsz, gyötörödsz és küzdesz. Állandóan aggódsz és rossz a hangulatod. Nem ápolod Isten iránti szeretetedet, sem szíved háláját mindazon áldásokért, amelyeket jóságos mennyei Atyád reád árasztott. Te csupán az élet kellemetlenségeit látod. A világias zűrzavar a sűrű sötétség komor felhőjébe burkol téged. Sátán ujjong feletted, mert te nyomorúságot akarsz, amikor béke és boldogság az osztályrészed.

Emlékezzetek arra, kedves Testvéreim, hogy Isten szeretet, és az Ő kegyelme által boldoggá tehetitek egymást, ahogyan házassági fogadalmatokban megígértétek.”

5 Hogyan védjük a házasságunkat, de hogyan tekintünk a másokéra is? Mit gondolunk a szeméremről?

Én én 2,2–3; Zsid 13,4

.....

.....

„Sokan félreértik, félremagyarázzák a bibliai leírást a szemérem-
érzés keletkezéséről (1Móz 2,25; 3,7). Ennek nyomán a bűneset
utáni rossznak tekintik a szeméremérzést, amelyet »vissza a ter-

mészethez, az eredeti ősállapothoz« jelszóval le kell győzni, ki
kell iktatni. A valóság éppen az ellenkezője ennek. A szemé-
remérzést minden biztonnyal Isten támasztotta, teremtette az
emberben a bűneset után, mert tudta, hogy természete nyerssé,
önzővé torzul, ami a nemiség területén is súlyos elfajulásokat
okozhat. A szeméremérzés mintegy védelmül és korlátul ada-
tott. Valamiféle »lelki immunrendszernek« értelmezhető. Ter-
mészetes úton csak belső lelki azonosulás és elfogadás esetén
oldódik fel ez a védő gátlás. Ezért tragikus téveszme az általá-
nos szemléletmód, hogy a szeméremérzést erőszakosan le kell
rombolni. Beláthatatlan pusztítást okoz ez a felfogás. Az erő-
szakos letörés eszközei a közönséges, szemérmetlen beszéd, a
szégyentelen, lemeztelenítő öltözködés, a szerelmet szemér-
metlenül lemeztelenítő filmek. Kétségtelen, hogy a korábbi ko-
rok divatjában vagy illemszabályaiban sok képmutatás és egész-
ségtelen túlzás volt, de az is tény, hogy a szemérmelenség,
amely ma szinte mindenütt uralkodik beszédben, magaviselet-
ben, öltözködésben, irodalomban, filmekben, nem egyszerűen
modern gondolkodásmód, hanem az ember torzulása és ön-
pusztítása.” (Vankó Zsuzsa: *A „legszebb ének”, 24–25. o.*)

„Aki az erkölcstelen jelenetekben gyönyörködik, s elnéző a
bűnös gondolatokkal és kihívó, érzéki pillantásokkal szem-
ben, az a nyilvános bűnök gyalázatos voltában és szívet tépő
nyomorúságában felismerheti a szívében fészkelő gonoszság
igazi arcát...” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről, 63. o.*)

6 Mi jellemezze a család légkörét?

Péld 22,1; Efész 4,31–32

.....

.....

„Sok családban nagyon hiányzik az egymás iránti szeretet kifejezése. Nem érzélgősségre van szükség, hanem szeretetre, a gyengédség szeplőtlen, tiszta, méltó kifejezésére. Sokan korlátlanul ápolják a szív keménységét, szóban és cselekedetben a jellem sátáni oldalát nyilvánítják ki. A gyengéd szeretetet mindig ápolni kell férj és feleség, szülő és gyermek, valamint testvérek között is. **Meg kell gátolni minden elhamarkodott szót, hogy az egymás iránti szeretet hiányának még a látszata se álljon fenn. A családban mindenkinek az a kötelessége, hogy derűs legyen, és kedvesen beszéljen.** Ápoljátok a gyengédséget, a vonzalmat és a szeretetet, amely apró udvariasságokban, kedves beszédben és gondoskodó figyelmességben nyilvánul meg.

Szülők, engedjétek szívetekbe a szeretet napsugarát, a derűt és a boldog meglepedést, s ez az édes befolyás hassa át otthonotokat is! Tanúsítsatok kedves, türelmes lelkületet, és ösztönözzétek ugyanerre gyermekeiteket is, ápolva minden szép jellemvonást, amely vidámbbá teszi az otthon életét. Az így kialakított légkör olyan lesz a gyermekek számára, mint a levegő és a napfény a növényeknek: elősegíti az értelem és a test egészségét és erejét...

Vannak szülők és tanárok, akik – úgy tűnik – elfelejtik, hogy ők is voltak gyermekek. Méltóságteljesek, hidegek és közömbösek, arcuk szokásszerűen komoly, dorgáló kifejezést ölt. A gyermeki vidámság, a fiatal élet nyugtalan serénykedése nem talál megértésre náluk, és kis vétségeket súlyos bűnökként kezelnek. Az ilyen fegyelmezés nem krisztusi. Azok a gyermekek, akiket így nevelnek, félnek szüleiktől és tanáraiktól, de nem szeretik őket. Gyermeki tapasztalataikat nem fogják bizalmasan megosztani a felnőttekkel. Így az értelem és a szív sok értékes tulajdonsága meghidegül és elhal, mint a gyenge növény a zord szélviharban. Szülők és tanítók, mosolyogjatok! Ha szívetek szomorú is, arckifejezéseitek ne nyilvánítsa ki ezt. Szerető szívetekből fakadó napsugár áradjon a tekintetetekből!

Engedjen fel acélos méltóságokat, alkalmazkodjatok a gyermekekhez, és szeretessétek meg magatokat velük! Meg kell nyernetek érzelmeiket, ha lelki tanításokat szeretnétek ültetni a szívkükbe.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 98–99. o.)

Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Harc a csüggedés ellen – Kitartás a szolgálatban

Időnként súlyos nehézségekkel szembesülünk az életben, vagy a látszólag késlekedő szabadítás teszi próbára hitünket. Bármi történik is velünk, nincs okunk csüggedésre. Ha Isten kezéből vesszük el, amit megengedett, elrendelt számunkra, bizonyosak lehetünk abban, hogy ez legfőbb javunkat szolgálja: a „kívánatos vég”-et (Jer 29,11).

Il Hogyan fogadja a hívő ember az élet különféle nehézségeit?

Jak 1,2–6

Jób 1,21; 2,9–10

1Kor 10,13; Rm 8,28

.....
.....
.....

Fel kell készülnünk arra, hogy bármi megtörténhet velünk a Sátán uralta, kiszámíthatatlan világban. Isten ugyan kegyelmesen határok közé szorítja megpróbáltatásainkat, „megemlékezik róla, hogy por vagyunk” (Zsolt 103,14). A keresztyén

embert váratlanul, előkészületlenül nem érhetik sem az emberek gorombaságai, sem az ijesztő körülmények. Ha szívében felháborodik is a rossz ismételt megnyilvánulásain, jellemén nem változtathatnak az események, nem zökkenhetnek, nem forgathatják ki önmagából. „Szíve erős, az Úrban bizakodó.” (Zsolt 112,7)

Napi meggyőződésünk, reménységünk alapja: 2Kor 13,8.

„Aki betöltekezik Krisztus Lelkével, az Krisztusban marad. Bármi éri, minden a Megváltótól jön, aki körülfogja jelenlétével; és csak az érheti, amit az Úr megenged. Minden szenvedésünk és fájalmunk, minden megkísértetésünk és próbánk, minden bánatunk és bajunk, minden üldözés és nélkülözés a javunkra van. Minden élmény és körülmény Isten szolgája, amelyet felhasznál a javunkra.

Mennyei Atyánk ezer kiutat tud mutatni ott, ahol mi egyet sem látunk. Akiknél az Istennek végzett szolgálat első helyre kerül, azok életében a kusza szálak kisimulnak, és lábuk előtt feltűnik az egyenes ösvény.

A ma feladatainak hűséges teljesítése a legjobb felkészülés a holnap megpróbáltatásaira. Ne tedd a holnap minden terhét és gondját a ma terheihez! »Elég minden napnak a maga baja.« (Mt 6,34)

Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn, és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető Pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse szolgálait, és tiszteletben tartsák eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrködik gyermekei felett, amely mérhetetlen és örök. (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Kapcsolataink; Segítség a hétköznapokban c. fejezet)

2 Lehetünk-e huzamosabb ideig elkeseredettek? Ha ez megtörtént, rájöttünk-e az okára?

Jón 2,8; 1Kir 19,4.14

Az elkeseredés, a csüggedés – Ellen White kifejezésével – olyan hitetlenség, amely „a bűnök tűzfészke”. Magunkat, másokat, az egész szent ügyet, melyet képviselünk, megperzseli, képes föl is égetni.

„Ha lelkileg erős emberek elcsüggednek és elkeserednek a szorongató próbák között, ha néha semmi vonzót nem látnak az életben, amiért érdemes volna ragaszkodni hozzá – nincs ebben semmi különös vagy új. Ezek az emberek gondoljanak arra, hogy egy próféta, a legnagyobbak közül, életét féltve futott egy felbőszült asszony dühe elől. A hosszú gyaloglástól megviselt, fáradt menekült, akinek lelkét keserű csalódás törte össze, azt kérte: hadd haljon meg. De amikor reményét elvesztve úgy látta, hogy munkáját kudarc fenyegeti, akkor tanulta meg életének legértékesebb leckéjét. Abban az órában, amikor a leggyengébb volt, megtanulta, hogy szükséges és lehetséges Istenben bízni a legfélelmetesebb körülmények között is. Illés tapasztalatából bátorságot meríthetnek azok, akiket – miközben energiájuk önfeláldozó munkában őrlődik – Sátán reményük és bizalmuk feladására kísért. Isten éber gondoskodása, szeretete, hatalma különösképpen megmutatkozik szolgálói érdekében, akiknek a lelkesedését félreértik vagy nem értékelik, és reformtörekvéseiért gyűlölettel és ellenkezéssel fizetnek. (...)

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés – amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítőtje földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy in-

kább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik a csüggedők lábát. És akkor új hit, új élet ébredne bennük.

Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. **A csüggedés bűnös és ésszerűtlen dolog.** Isten képes és kész »teljesebben« adni szolgálóinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálói hitét megpróbálta. **Van biztos orvosság a csüggedtek számára: a hit, az ima és a munka.** A hit és a tevékenység napról napra növekvő biztonságérzetet és megelégedést ad. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy ígéretét nem váltja be! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkel kötött.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Mit csinálsz itt, Illés?; Jezréeltől Hóreb-ig c. fej.)

3 Hogyan vezet tisztuló látáshoz az imádság, hogyan nyerhetünk megújult erőt általa a csüggedéseink idején?

Efész 5,14; Mk 9,29

A hit szeme először az Ige által nyílik meg, az értelem átalakulásával. Újra és újra visszazuhannánk azonban hiábavaló állapotunkba, ha a szemünk további nyitogatásában nem lenne segítségünkre az imádság. Az igazi, őszinte imához azonban

1. idő,
2. összeszedettség,
3. Isten ígéreteinek fölidézése,
4. figyelő és hálás befogadás,
5. vigyázás szükséges.

Vizsgáljuk meg,

1. hogy biztosítunk-e magunknak zavartalan időt
2. „jó reggel”, vagyis napjaink kezdetén, felkelésünk után,
3. igeolvasással egybekötött,
4. egészen az Úrra figyelni tudó,
5. és az ima közben kapott felismeréseket őrző lelkületet?

Ha ezek hiányoznak, könnyen és gyorsan formálissá válhat keresztény(nek hitt) életünk.

„Isten szól hozzánk a természet által, a kinyilatkoztatás által, gondviselése által, Szentlelkének befolyása által. Mindez azonban még nem elegendő az Isten és ember közötti személyes kapcsolat kialakulásához. Nekünk is ki kell öntenünk a szívünket Isten előtt. Akkor nyerhetünk csak lelki életet és erőt, ha valósággal érintkezésbe lépünk mennyei Atyánkkal. Gondolataink vonzódnak hozzá, elmélkedhetünk műveiről, kegyelméről és áldásairól – de ez még mindig nem a szó teljes értelmében vett közösség. Életünk dolgairól is beszélgetnünk kell Istennel.

Irányítsuk lelkünket a menny felé, hogy az Úr a mennyei légkörbe vonhasson bennünket. Annyira közel juthatunk Istenhez, hogy minden váratlan megpróbáltatás alkalmával oly természetesen fordul hozzá szívünk, mint a virág a napfény felé.

Hozzátok Isten elé gondotokat, örömtöket, szükségleteiteket, aggodalmaitokat és mindazt, ami nyomaszt és kínoz! Terheiteket sohasem találja nehéznek, soha ki nem fáraszthat-

játok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. »Igen irgalmas az Úr és könyörületes.« (Jak 5,11) Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyétek őhöz, mindazt, ami szívetekeket nyomja. Senki terhe nem oly nehéz, hogy Isten ne bírná el, mert hisz Ő tartja fenn a világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem oly jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem oly homályos, hogy el ne olvasható; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldható. Legkisebb tanítványát sem érheti olyan kár, nem bánthatja olyan gond a szívünket, amely ne érdekelné igazán, de örömmünket és őszinte imánkat ugyanígy figyelemmel kíséri. »Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.« (Zsolt 147,3) Isten és minden egyes ember között oly gyengéd és bensőséges a kapcsolat, mintha senki más nem volna, akiért szeretett Fia az életét áldozta.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 80. o.)

4 Hogyan győzte le Dávid a csüggedését a 42–43. zsoltár tanúsága szerint? Mi a „siklági eset” legfőbb tanulsága?

.....

.....

A 42–43. zsoltár bőséges tanítással szolgál a csüggedés elleni küzdelmeinkben. Először is felfedi, hogy miért is oly gyakori a csüggedés az életünkben. Ennek van egy nagyon is jól látható forrása: az, hogy hajlamosak vagyunk levenni tekintetünket Istenről, s még az általa küldött Szabadítóról is. Úgy viselkedünk, mint Péter a Galileai-tengeren. Nem Jézusra tekintett, hanem a félelmetes körülményekre. A zsoltáríró is „hagyta magát” meg-

sebezni az emberek – hívő társai – beszédétől. Emiatt „keseredett meg lelkében”, emiatt érezte „a zúzódást csontjaiban”. Nem fogadván be Krisztust, nemcsak a bőr és a hús szintjéig védtelen az ember, hanem a csontig is. Nemcsak vérzéssel számolhat, hanem zúzódás is keletkezik, közel a töréshez.

Másodszor arra tanít ez a zsoltár, hogy nem másoknak, magunknak kell először beszélnünk saját magunkkal. Az embernek értelmes beszélgetést kell folytatnia önmagával. (Sokan az indulataik kitörésének engednek nemcsak mások, hanem maguk előtt is, így azután „belehergelik magukat” valami megmáshíthatatlan meggyőződésbe.) A magunkkal folytatott beszélgetésben vonultassunk fel érveket, de ellenérveket is! Tegyük fel magunknak kérdéseket, mint a zsoltáros teszi! Vessük latba az emlékezetet! A hasonlítást se kerüljük el!

Harmadszor: a csüggedésből csak komoly küzdelem árán emelkedhetünk ki. Ez a kiemelkedés nem mentes a visszaeséstől. De azokból is ki lehet emelkedni, mindig újra. Ezt fejezi ki a zsoltár háromszor visszatérő refrénje: a visszaesésben az önmagával való beszélgetést, s annak eredményeként a kiemelkedést.

5 Mi a titka annak, hogy „fáradozva mégse fáradunk el”?

Jel 2,3; Ésa 40,27–31; Fil 4,13

.....

.....

„Az üdvösséget társulás, közös munkálkodás útján nyerjük el. A megtért bűnös és Isten között együttműködés jön létre. Ez elengedhetetlen a jellemépítéshez, a helyes alapelvek kialakításához. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy

legyőzze azt, ami a tökéletesség elérésében akadályozza. Az eredmény azonban teljesen Istentől függ; csupán emberi erőfeszítések nem elegendők, Isten segítsége nélkül teljesen értéktelenek. Isten munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erőt ehhez Istentől nyeri. Így egészíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részvét és erő, másrészt a gyengeség, bűn és teljes tehetetlenség.

Isten azt akarja, hogy uralkodjunk önmagunk felett – azonban beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunkból nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy »készségekké tegyen bennünket«, akkor az Üdvözítő elvégzi helyettünk; »lerontja az okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett« és »fogylyul ejt minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak« (2Kor 10,5).

Aki erős, kiegyensúlyozott jellemet akar építeni, és minden tekintetben biztos alapon álló kereszténnyé óhajt válni, annak késznek kell lennie, hogy Krisztusért mindent odaáldozzon, mindent megtegyen, mert az Üdvözítő nem fogadhat el megosztott szolgálatot. Naponta kell megtanulnia az alázatos odaadás jelentőségét. Isten Igéjében kell kutatnia, lényegét meg kell értenie, és engedelmeskednie kell előírásainak. Csakis így juthat el a keresztényi tökéletességre. Napról napra Isten munkálkodik vele, csiszolja jellemét, amelynek meg kell állnia a végső próba órájában. Viszont a hívő napról napra bizonyosságot tesz emberek és angyalok előtt, hogy mit tehet az evangélium az elesett emberekért.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. feje.)

„Istennek **olyan erőforrásai vannak, amelyekről mindeddig nem tudtunk. De igyekezetünket mindig egyesítenünk kell az istenivel...** Ha a szükségnek megfelelően akarunk felfegyverkezni, mint akik várják Urukát, ha igyekszünk, hogy

jellemünk minden fogyatékoságát legyőzzük, akkor Isten mind több világosságot, erőt és segítséget nyújt.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, A győzelem felé c. fejelet.)

6 Milyen igékkel teszi nyilvánvalóvá a Szentírás, hogy a hűség, az állhatatosság az egyik legfőbb erény, legnehezebb jellemvonás?

Ésa 26,2; Mt 24,14; Zsid 10,35–39

.....

.....

„Nem dicsekedhet győzelemmel, aki most ölti fel a harci fegyverzetet, hiszen a csata és a győzelem kivívása még ezután következik. Az üdvözül, aki mindvégig állhatatos marad. Az Úr így szól: »És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.« (Zsid 10,38) Ha nem haladunk előre győzelemről győzelemre, lelkünk a pusztulásba zuhan. Ne állítsunk fel emberi mértéket jellemünk értékelésére. Eleget láttunk abból, amit az ember itt a földön tökéletesnek nevez. Egyedül Isten törvénye által állapíthatjuk meg, hogy megtartjuk-e az Úr útját, vagy sem. Ha engedetlenek vagyunk, jellemünk nincs összhangban Isten uralmának erkölcsi törvényével, és hamis dolog azt állítani, hogy megmenekültünk. Senki nem menekült meg, aki semmibe veszi Isten törvényét, ami az Ő uralmának alapja mennyen és földön egyaránt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. fejelet.)

„A megszentelődés az egész élet munkája, s folyamatosnak kell lennie. Ez a munka azonban nem mehet végbe a szívben, ha az igazság bármely részével kapcsolatos világosságot visszautasítjuk vagy elhanyagoljuk. A megszentelt lélek nem elégszik meg hiányos ismeretekkel, hanem arra vágyik, hogy a világosságban járjon és még nagyobb világossághoz jusson. Ahogy

a bányász kutatja az aranyat és az ezüstöt, Krisztus követője is úgy keresi az elrejtett kincset – az igazságot. Világosságról világosságra jut, s így szüntelenül gyarapszik a tudása. Folyamatosan növekszik a kegyelemben és az igazság ismeretében.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., Az igazság, amint Jézusban van c. fejelet.)

*

Tanmese a csüggedésről

Egyszer közzétették, hogy az ördög felszámolja a vállalkozását, és a szerszámait annak adja el, aki megfizeti a szabott árat.

A kiárulás éjjelén a szerszámokat közszemlére tették. Szörnyű látványt nyújtottak ott egy rakáson. Rosszindulat, Gyűlölet, Irigység, Féltékenység, Érzékiség, Csalás és a többi, mindmind a saját árával felcédulázva. Külön, tőlük távolabb lehetett látni egy ártalmatlan külsejű, ék alakú szerszámot, amely jócskán viseltes, kopottas volt, és az ára jóval magasabb, mint a többié. Valaki megkérdezte az ördögöt, mi az. „Ez a Csüggedés” – válaszolta. „No és miért olyan drága?” – kérdezték ekkor. „Mivel hasznosabb bármelyiknél – felelte az ördög. – Az ember lelkiismeretét ki tudom vele nyitni, amikor a többi szerszámmal nem megyek semmire, és mihelyt beférkőztem, úgy használom az áldozatomat, ahogy nekem tetszik. Azért olyan kopott, mert majdnem mindenkinél használni szoktam, mivel kevés embernek van tudomása arról, hogy ez is az enyém.”

Aligha kell hozzátenni a történethez, hogy a Csüggedés ára olyan magas volt, hogy bizony nem kelt el. Még most is az ördögé, és még mindig használja!

---

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Félelmeink, aggodalmaink legyőzése – A vigasztalás jelentősége

„Bárhonl vagyunk is, szárazföldön vagy tengeren,
nincs okunk a félelemre, ha Jézus a szívünkben lakozik.”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, 287. o.)

Gyorsan odavész a lelki nyugalmunk, s ezáltal belső világunk egészséges állapota, ha félelmekre hallgatunk, megtűrjük az aggodalmaskodást, vagy nem küzdünk eléggé a szorongásaink ellen. Krisztus a békességét ígéri nekünk, amely maradandó, és nem függ a körülményeinktől. Keressük ebben a tanulmányban is a „minden értelmet felülhaladó békesség” elérésének útját.

Il Hogyan hangzott Jézus egyik legmegrendítőbb tanítása?
Mit jelent kijelentése a hétköznapi életünkre nézve?

Jn 8,24; 14,1

Félelmetes, hogy mindig ugyanaz a hiba ismétlődik a hétköznapjainkban: egyedül „csak” azt feledjük el, hogy „van” Meg-

váltónk, élő, részvételtjes, segíteni vágyó szövetségünk, aki „meg tud indulni erőtlenséginken” (Zsid 4,15) az Őt küldő Atyával együtt, és „nem szégyell minket atyjafiaiainak hívni” (Zsid 2,11). Ha nem válik gyakorlattá, jó értelemben vett megszokássá, hogy Jézus Krisztus „az Ő népe fiaiért áll” (Dn 12,1), aligha lehet győzelmes az életünk. Márpedig Jézus több ízben is félreérthetetlenül utalt rá, hogy csak a győzőknek, a győzedelmeseknek adhat ígéreteket (Jel. 2,7.11.26; 3,5; 12,21).

„A mostani történelmi helyzetben, a Föld és az emberi társadalom állapota miatt aggódva nagyobb szükségünk van hitre, mint bármikor ezelőtt, de csakis »egészséges« hitre.” (Vankó Zsuzsa: *Az »egészséges« hit*, 60. o.)

2 Kiüzhető-e a félelem az életünkből? Mi ennek a módja?

1Móz 3,10

1Jn 4,16–18

2Tim 1,7; Fil 4,7

Ha nem növekszünk hit által Jézusban, ha nem maradnak meg szívünkben igéi, ha nem ezek veszik át az irányítást az életünkben, a félelem árnya mindig ránk vetül. Csak a „teljes szeretet” űzi ki a félelmet. Állandóan növekvő, folytonosan megújuló hitre van szükségünk, csak ezáltal „él” Jézus a szívünkben. Ha Krisztus nélkül élünk, mindig előfog majd a félelem, akár akarjuk, akár nem. Ugyanakkor tudatában kell lennünk, milyen világban élünk, nem lehetünk elbizakodottak. Isten segítségül hívása nélkül kiszolgáltatjuk magunkat Sátán táborának, s ez nem bátorság, hanem vakmerőség.

„Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb az ősi ellenségénél. Házunkat reteszekkel és zárossal gondosan biztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyvást igyekeznek a közepünkbe férkőzni, és akiknek a támadása ellen saját védelmi eszközöinkre nem építhetünk. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják gondolkozásunkat, tönkreteszhetik és meggyötörhetik testünket, elpusztíthatják javainkat és életünket. Egyedüli örömeinket a szenvedésben és tisztításban találják. Félelmetes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísértéseinek engednek, mígnem Isten átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az Ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld a védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít népe köré.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A gonosz lelkek munkája c. fejelet.)

3 Miből vehetjük észre magunkban az aggodalmaskodást, amire esetleg nem is gondoltunk? Hogyan határozható meg az egészséges lelki magatartás az anyagi helyzetünkkel kapcsolatban?

Mt 6,31–34

Fil 4,11–13

Péld 30,7–9

Ha sokat beszélünk az anyagiakról, ha megélhetési gondjainkról panaszkodunk, óhatatlanul is eláruljuk, hogy ezen a terü-

leten nincs vagy nagyon kevés az Istennel szerzett tapasztalatunk. Nem is lehet, ha életünkben nem Isten országa építését tesszük az első helyre.

Aki Isten „munkatársa, szántóföldje és épülete” (1Kor 3,9), az biztos lehet benne, hogy Isten mindig a megfelelő időben gondoskodik róla és övéiről, s mindig a kívánt mértékben. Leveszi válláról a terhet: sem dúsáskálni nem fog a javakban (ez lenne a nagyobb baj), sem szűkölködni nem fog (ez lenne a kisebb baj) – épp annyija lesz, amennyire szüksége van. A tapasztalatok még jobban erősítik, mint maguk a javak, amelyeket kap (vö. Zsolt 63,4).

„A szőlőművesek példázata szerint a legkorábban felfogadott munkások meghatározott összegért vállalták a munkát, és megkapták a megszabott összeget. Semmivel sem többet. A később felfogadott munkások bíztak a gazda ígéretében, amely így szólt: »Ami igazságos, megkapjátok.« Azzal mutatták meg bizalmukat, hogy nem érdeklődtek a bérük felől. Bíztak a gazda méltányosságában, és nem teljesítményük szerint kapták a jutalmat, hanem a gazda bőkezűsége szerint.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 275–276. o.)

„Amikor saját kezünkbe vesszük ügyeink igazgatását, és önnön bölcsességünkre támaszkodunk, olyan terhet veszünk magunkra, melyet nem Isten hárít ránk, s amelyet az Ő segítségével nélkül próbálunk hordozni. Azt a felelősséget vállaljuk magunkra, amely Istené, vagyis magunkat állítjuk Isten helyébe. Méltán aggódhatunk, méltán várhatunk veszélyt és veszteséget, hiszen ezek így biztosan elérnek minket. Amikor viszont valóban elhiszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, s úgy megbízunk Teremtőnkben, miként a gyermek megbízik a szüleiében. Akkor a gondjaink és gyötrelmeink elmúlnak, hiszen akaratainkat Isten akarata magába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: »Elég néked az én kegyel-

mem.« Amint mannat adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, s betölti napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az igaz istentisztelet c. fejj.)

4 Mi a leggyorsabban ható gyógyszer az aggodalmaskodás ellen, amelyet mi is felajánlhatunk másoknak?

Zsolt 94,17–19

Zsolt 119,28; 1Jn 5,14

„Isten törvénye a szeretet törvénye. Az Úr a természet szépségével vett körül bennünket, hogy megtanuljunk ne csupán magunkkal törődni, ne csak dolgozni, hanem Krisztus szeretetével tegyük boldoggá, örömtelivé, széppé az életet; s miként a virágok, mi is szeretetszolgálatlaltal örvendeztessünk meg másokat.

Apák és anyák, hadd tanuljanak gyermekeitek a virágoktól! Vigyétek ki őket a kertbe, mezőre, lombos fák alá, s tanítsátok meg nekik kiolvasni a természetből Isten szeretetének üzenetét. Az Istenre vonatkozó gondolatokat fűzzétek össze a madarakkal, virágokkal, fákkal. Vezessétek rá gyermekeiteket, hogy minden kellemes és szép alkotásban Isten irántuk való szeretetének kifejezését ismerjék fel. Szépségével tegyétek vonzóvá előttük vallásotokat. A szeretet törvénye legyen ajkatokon.

Értessétek meg gyermekeitekkel, hogy Isten túlaradó szeretete által ki lehet javítani, Isten természetével lehet összhangba hozni hibás természetüket. Tanítsátok őket, hogy Isten a virágok szépségéhez hasonlóvá kívánja tenni az ő életüket is.

Amint az illatos virágokat érintik, mondjátok el nekik, hogy a virágok alkotója minden virágnál szépségebb. Szívük szeretetének száalai így Isten köré fonódnak. Ő lesz mindennapi társuk és meghitt barátjuk, aki szebb mindenkinél. Így életük az Úr tiszta, ártatlan képmására alakul majd át.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 93–94. o.)

5 Szüksége volt-e még Jézusnak is vigasztalásra, és vajon miért?

Zsolt 69,21

Mt 26,40

Az ember gyöngé, törékeny lény, állandó megerősítésre szorul. Ha Jézus Krisztus valóban emberré lett, neki is szüksége volt vigasztalásra, ezért választotta ki három legszeretettebb tanítványát, akiktől a legtöbb együttérzést remélhette. A legfőbb vigasztalást azonban Atyjánál kereste: „Vigasztalást és örömet talált az Atyával való közösségben” – írja Ellen White (*Krisztushoz vezető lépések*, 81. o.).

„Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött az eddigiektől. Szenvedését legjobban a próféta szavaival írhatjuk le: »Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen, és a férfiú ellen, aki nékem társam! – így szól a Seregek Ura!« (Zak 13,7) A bűnös ember helyetteseként szenvedett az isteni igazságszolgáltatás súlya alatt. Látta, hogy mit jelent ez az igazságszolgáltatás. Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért; most Ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte.

Amikor Krisztus úgy érezte, hogy megszakadt, összetört az Atyával való egysége, félt, hogy emberi természetében nem

lesz képes elviselni a sötétség hatalmasságaival szemben rá váró nagy küzdelmet. (...)

Éles törként szúrt szívébe az a gondolat, hogy éppen azok, akiknek a megmentéséért minden áldozatot vállalt, éppen azok, akiket olyan nagyon szeretett, közreműködnek a Sátán által tervezett és kirobbantott összeesküvésben. A küzdelem, az összeütközés szörnyű volt. Krisztus lemérhette ezt népének, vádlóinak és elárulójának a bűnével, és a gonoszságban vergődő világ vétkeivel: az emberek bűne súlyosan nehezedett Krisztusra, és Isten bűn miatti haragjának tudata összetörte benne az életet. (...)

Az emberi szív szenvedés közben részvétre, együttérzésre vágyakozik. Krisztus is ezt a vágyakozást érezte. Lelke nagy szenvedésével odament tanítványaihoz, azzal a kívánsággal a szívében, hogy halljon néhány vigasztaló szót azoktól, akiket olyan gyakran megáldott, megvigasztalt és megvédett szomorúságukban és kétségbeesett állapotukban. Krisztus, akinek mindig volt néhány együtt érző, részvétet kifejező szava tanítványai számára, most emberfeletti kínokat szenvedett el. Szerette volna megtudni, vajon ők most imádkoznak-e érte és önmagukért. Milyen sötétnek mutatkozott a bűn gonoszsága! Szörnyű nagy volt a kísértés arra, hogy az emberi nemzetség hadd hordozza el saját bűne következményeit, Ő pedig ártatlanul állhasson Isten elé. Ha tudta volna, hogy tanítványai már megértették és értékelik áldozatát, akkor ez a tudat megerősítette volna őt.

Fájdalmas erőfeszítéssel fölemelkedett, odavonszolta magát a tanítványaihoz, de »aludva találta őket« (Mt 26,40). Ha imádkozva találja őket, az nagy segítséget jelentett volna számára. Ha Istenben keresték volna a menedéküket, hogy a sátáni hatalmasságok erőt ne vehessenek rajtuk, akkor állhatatos hitük megvigasztalta volna Krisztust. A tanítványok azonban nem vették szívére Uruk ismételt figyelmeztetését: »Vigyázzatok és imádkozzatok!« (...)

Nem pillantottak fel a hatalmas Segítőre, ahogy az Úr tanácsolta nekik. Így, amikor az Üdvözítőnek legnagyobb szüksége volt részvételre és imádságaikra, álomba merültek. Még Péter is aludt.

János, a szerető és szeretett tanítvány, aki Jézus keblére hajtotta fejét, szintén aludt. Mestere iránt érzett szeretete ébren kellett volna, hogy tartsa. Komoly imádságának együtt kellett volna felszállnia azzal az imádsággal, amelyet szeretett Üdvözítője mondott el legnagyobb gyötrelmei közepette.

Jézus Krisztus az egész éjszakát a tanítványaiért mondott imádságokkal töltötte el. Azért könyörgött mennyei Atyjához, hogy tanítványainak a hite ne valljon kudarcot. Ha Megváltónk most újra feltette volna Jakabnak és Jánosnak a kérdést: »Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom, és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?«, bizonyára nem mertek volna igennel felelni (Mt 20,22). (...)

A tanítványok első gondolata az volt, hogy Jézushoz kell menniük, de az Úr megparancsolta nekik, hogy maradjanak a helyükön, s ott vigyázzanak és imádkozzanak. Amikor Jézus odament hozzájuk, még mindig aludva találta őket. Ismét úgy érezte, hogy vágyik utánuk, néhány szavuk után, amelyek könnyítenének szenvedésein, és összetörhetnék a sötétségnek azt a hatalmát, amely már-már erőt vett rajta. A tanítványok szemei azonban elnehezültek az álomosságtól. »Nem tudták, mit feleljenek neki.« (Mk 14,40)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 601–604. o.)

Az igazi vigasztalás tudományát mindannyiunknak el kell sajátítanunk. Különböznél csak „nyomorult vigasztalók” maradunk vagy leszünk, mint Jób barátai (Jób 16,2).

A vigasztalás nem valami külsődleges, formális cselekedet. Mély hitét, töretlen hűségét fejezi ki megfelelő formában, aki másokat vigasztal. A hívő embernek nemcsak tudnia kell vigasztalni, hanem vigasztaló jelenséggé is kell válnia mások

szemében. Vigasztalását egyáltalán nem csupán szavakkal kell gyakorolnia. Sokszor a hallgatás vagy a cselekvésre való készség a legjobb vigasztalás.

6 Mi mindent tanulhatunk Pál apostol vigasztalásra buzdító felhívásaiból?

1Thess 5,11; 4,14–18

2Kor 1,3–7

.....
.....
Pál apostol a megtérés evangéliumának hirdetése mellett a vigasztalás folyamatos gyakorlását is munkássága oszlopának tekintette. Ugyanígy cselekedtek hajdan a próféták is. A legnagyobb próféták egyikéről, Keresztelő Jánosról szólt így a jövendölés (hogy ekképpen tesz majd, mintegy egész életével ezt mondja ki, hirdeti):

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért.” (Ésa 40,1–2)

„Csak Krisztus módszerével lehet igazán közel jutni az emberekhez. A Megváltó az emberek közé ment. A javukat akarta, együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: »Kövessetek engem!« Személyes szolgálattal kell közelednünk az emberekhez. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a betegeket gondozni, a bánkódókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell.

Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örvendezőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A tanítványok szolgálata c. fej.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten

Az egészséges hit – az egészséges hívő ember

Krisztusra tekintve az emberek a testi-lelki egészség különböző megnyilvánulásait látták beszédében és cselekedeteiben. Tiszta gondolkodás, világos beszéd jellemezte. Tanításai szeretetteljesek voltak, de megalkuvás nélkül. Az az érzés támadhatott mindenkiben, hogy ezekhez sem hozzáadni, ezekből sem elvenni nem lehetséges. Vajon nem ilyennek kell lenniük Krisztus tanítványainak is? „Szolgálatá során Jézus több időt szentelt gyógyításra, mint prédikálásra. Csodái tanúsították szavainak igaz voltát: nem azért jött, hogy romboljon, hanem hogy mentse. Ahova csak ment, könnyörületességének híre megelőzte. Amerre elhaladt, egészségüknek örvendeztek és új képességeiket próbálgatták a gyógyult emberek. Tömegek gyűltek köréjük, hogy tőlük hallják meg, mit cselekedett velük az Úr. Sokak számára az Ő hangja volt az a hang, amelyet életükben először hallottak, az Ő neve az első szó, melyet kiejtettek, arca az első arc, amelyet megpillanthattak. Hogyne szeretnék Jézus Krisztust, és hogyne hirdetnék dicséretét! Amint áthaladt a városokon, olyan volt, mint az élet folyója, amely örömet áraszt.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 14. o.)

I Milyen ígéretbe kapaszkodhatunk, hogyan bátorít az Ige által Isten, hogy Ő a legnagyobb mélységekből is ki

tud emelni? Mit tehetünk a saját lelki gyógyulásunkért, és hogyan segíthetünk egymásnak ebben?

Ésa 58,8; Zsolt 30,3–4; 56,14; 103,3; Mt 4,24; Rm 16,20

.....

.....

Krisztus testileg-lelkileg szeretné meggyógyítani, helyreállítani a tönkrement embert, ez a megváltás végső célja. Ő azért jött, hogy „az ördög munkáit lerontsa”, és a mélységbe is lehajolt értünk. Ezért bízhatunk abban, hogy bármilyen súlyos helyzetből is van kiút és gyógyulás általa.

Külön meg kell említenünk azt a veszélyes mentális állapotot, amely manapság egyre nagyobb kárt tesz embertömegek lelkében. A modern életvitel egésze felelős korunk félelmetes betegségéért, a depresszióért. A felgyorsított, hazugságokkal, becsapásokkal teletűzdelt hétköznapiak súlya alatt, heti teljes pihenőnap híján az emberi elme, az egész szervezet irányító központja „felmondja a szolgálatot”. Különbséget kell azonban tennünk az időnkénti szomorúság, nyomott hangulat, gyászos érzések és a mély apátia között, amelyhez alvászavarok, kimerültség és a legtöbb esetben fizikai tünetek is társulnak (fejfájás, emésztőszervi betegségek stb.). Ez utóbbi súlyos depresszióra utal, amely kezelést igénylő állapot. Egyre többen szenvednek ebben a betegségben, és sajnos sokan vannak, akik rejtegetik, nem merik vállalni betegségüket, nem kérnek segítséget, félnek a megbélyegzéstől. Hívó közösségben nagyon ügyeljünk arra, hogy ne minősítsünk senkit, aki ebben az állapotban van, mert még mélyebb kétségbeesésbe taszíthatjuk. Ilyen esetekben semmit nem ér a biztatás, hogy „fel a fejjel” és „ne aggódj, bízz Istenben”, hiszen éppen az a betegség lényege, hogy ebből az állapotából nem tud kitörni, bármennyire szeretne. Csak még nagyobb lesz a lelki fájdalma, mert úgy érzi, nincsen hite sem, hi-

szen nem tudja igazán Istenre bízni magát és letenni a gondjait. Ebben az állapotban sokakat megkísért az öngyilkosság gondolata is. Ezért tapintattal, nem megítélő módon kell segíteni a mély depresszióban szenvedőket, és bátorítani arra, hogy szakember segítségét is vegyék igénybe. Ugyanakkor az értük való komoly könyörgés, böjt és krisztusi lelkületű melljük állás a legnagyobb segítség. Gondoljuk át, hogyan bánt Isten a mélyen elcsüggedt Illéssel: 1Kir 19,4–13! Sokat segíthet az életmódváltoztatás, a rendszeres mozgás, gyógynövények használata, és ha szükséges, a környezetváltozás. A legfontosabb azonban, hogy tudatosítsuk: Isten soha nem hagyja magára a lelki-leg szenvedő embert, együtt érez vele, és gondja van rá. Akkor is el kell hinnünk ezt, ha nem érezzük a jelenlétét.

„Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, amikor a kilátások sötétnak látszanak, s a jövő zavarosnak, tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Ő mindig a jobb kezünkél áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa bennünket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” c. fej.)

„Sokan gyengének érzik hitüket, ezért távol maradnak Krisztustól. Elesettséjük és méltatlanságuk tudatában bízzák magukat könyörületes Megváltójuk irgalmára! Ne önmagukra nézzenek, hanem Krisztusra! Aki az emberek közt járva betegeket gyógyított és démonokat űzött ki, ma is ugyanaz a hatalmas Megváltó. Ragadják meg ígéreteit: »Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) **Amikor hozzá fordulsz, hidd el, hogy Ő elfogad, mert megígérte. Míg ezt teszed, nem pusztulhatsz el – soha. Amikor kísértések törnek rád, gondok és problémák vesznek körül, amikor levert és csüg-**

gedt vagy, és már-már erőt vesz rajtad a kétségbeesés, tekints Jézusra, és az Ő jelenlétének fénye szétoszlatja a sötétséget! Amikor a bűn akarja uralni lelkedet, és megterheli lelkiismeretedet, tekints a Megváltóra! Kegyelme elég a bűn legyőzéséhez. Bár még kétségektől remegsz, fordulj hozzá hálás szívvel! Ragadd meg a felkínált reménységet! Krisztus szeretne befogadni családjába. Ereje segít gyengeségedben, vezetni fog lépésről lépésre. Tedd kezedet az övébe, és engedd, hogy vezessen! Sohasse érezd azt, hogy Krisztus távol van! Megváltónk mindig közel van hozzánk. Szeretete körülvesz. Keresd Őt! Szeretné, ha megtalálnád. Nemcsak azt akarja, hogy érintsd meg a ruháját, hanem azt is, hogy állandóan vele járd.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Akarsz-e meggyógyulni? c. fej.)

„**Ne várj, amíg úgy érzed, hogy meggyógyultál!** Higgy Isten szavának, és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad azoknak, akik »holtak a vétkeik miatt« (Eféz 2,1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncával megkötött foglyot.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Bethesda és a főtanács c. fej.)

2 Miben nyilvánul meg az egészséges lelki élet?

2Pt 3,19
Eféz 4,15
1Jn 1,7
Jn 15,5

A növekedés, gyümölcsstermés hasonlataival utal a Szentírás arra, hogy hitéletünket is szüntelen fejlődésnek kell jellemeznie.

Újabb ismeretek, Istennel szerzett tapasztalatok, a szolgálat különböző alkalmai mind lelki előrehaladásunkat hivatottak szolgálni. Jellemünk csiszolódik, lelkületünkben, cselekedeteinkben Krisztus példáját törekszünk követni. Vizsgáljuk meg magunkat, vajon valóban az egészséges lelki fejlődés jellemmez-e bennünket!

„A másokért végzett önzetlen szolgálat állhatatosságot és szívéllyességet fejleszt ki jellemünkben, békével, boldogsággal ajándékoz meg bennünket. Törekvéseink megnemesednek. Nem marad hely a restségnek és az önzésnek. Akik ily módon gyakorolják a keresztény erényeket, azok mindinkább növekednek, mind erősebbek, alkalmasabbak lesznek Isten munkájának végzésére. Világos lelki ítélőképesség, növekvő hit jellemzi őket, imádságaik pedig egyre hatékonyabbak. Isten Lelke vezérli belső emberüket, az isteni kegyelem érintése szent összhangot teremt lelkükben Isten akaratával. Azok munkálják a leghatékonyabban saját üdvösségüket, akik odaszentelik magukat a másokért való önzetlen fáradozásra.

Csak azon az egy úton növekedhetünk a kegyelemben, ha önérdék nélkül végezzük a munkát, amelyet Krisztus kijelölt számunkra, s ha teljes igyekezetünkkel, képességünk végső határáig azon vagyunk, hogy segítségül legyünk és áldásul szolgáljunk azoknak, akiknek szükségük van a segítségünkre. Gyakorlás által növekszik az erőnk, amiképpen a fizikai életben is a mozgás az élet feltétele. Akik úgy akarják fenntartani a keresztény életet, hogy csupán elfogadják a kegyelmi eszközök által nyert áldásokat, de semmit sem tesznek Krisztusért, azokhoz hasonlítanak, akik munka nélkül akarnak élni. A lelki életben ugyanúgy betegséget és halált eredményez az ilyen élet, mint a természet világában. Aki nem mozgatja meg az izmait, az csakhamar egyáltalán nem tudja használni őket, és teljesen elerőtlenedik. Ha egy keresztény nem használja Isten adta erőit, akkor nem növekszik Krisztusban, sőt a meglévő erejét is elveszíti.”

(Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életfeladatunk c. fejezet)

„Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában; és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan a lehetőségeink bővülnek, gazdagodunk tapasztalatokban, és a tudásunk is növekszik. Alkalmak leszünk a felelősség-hordozásra, és érettségünk arányos lesz a lehetőségeinkkel. A növény fejlődik azáltal, hogy beépíti mindazt, amit Isten rendelt élete fenntartására: gyökereit a földbe ereszt, merít a napfényből, harmatból és esőből, magába szívja a levegő éltető kincseit. Így kell a kereszténynek is a mennyeiekkel együttműködve fejlődnie. Érezve tehetetlenségünket, ragadjuk meg a mélyebb tapasztalatok szerzésére kínálkozó alkalmakat! Mikként a növény gyökeret ereszt a talajban, nekünk is mélyen meg kell gyökereznünk Krisztusban. Ahogyan a növény magába szívja a napfényt, harmatot és esőt, mi is tárjuk ki szívünket a Szentlélek előtt! (...)

A keresztény élet célja a gyümölcstermés: Krisztus jellemének kiábrázolódása a hívőkben, hogy azután e gyümölcstermés másokban is megismétlődjék, és tovább folytatódjék. A növény nem önmagáért csírázik, növekszik és gyümölcsözik, hanem hogy magot adjon »a magvetőnek, és kenyeret az éhezőknek«. Az ember se éljen önmagának! A keresztény ember Krisztus képviselője a világban, hogy lelkeket mentsen.

Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és a szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép. »A Lélek

gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jó-ság, hűség, szelídség, mértékletesség.« (Gal 5,22) Ez a gyü-mölcs soha nem romlik meg, hanem az örök életre terem.” (El-len G. White: *Krisztus példázatai*, Amíg a magból termés lesz c. fej.)

3 Hogyan válhatunk hitben szilárd, erős jellemű, ingado-zás nélküli keresztényekké?

Zsolt 37,23; 112,6–8; Péld 4,25–27; 1Pt 5,10

Az egészséges hitű keresztény nem fanatikus, aki vakon kö-vet valamilyen fontosnak tartott elvet, hanem józan gondol-kodású, minden döntését megfontoló ember. Ugyanakkor az általa megértett igazságokhoz hűségesen ragaszkodik, nem lehet megingatni sem érzelmi ráhatásokkal, sem logikusnak tűnő érvelésekkel. Nem a hangulatai vagy egyéb tényezők ha-tározzák meg, hogy mit tesz, hanem mindig a meggyőződése szerint cselekszik. Gondoljuk át a fenti igék fényében, hogy a mi hitben való helytállásunkat milyen kísértések fenyege-tik? Mennyire engedünk a különböző befolyásoknak, ame-lyek bennünket érnek akár a világban, akár a közösségen be-lül is? Mások bukása vagy hitben való meggyengülése hogyan hat ránk?

„Senki ne hagyja, hogy ellenkezés, gúnyolódás, mások tet-zésének vagy befolyásának keresése eltérítse a helyes elvek-től, vagy rávegye arra, hogy könnyedén vegye azokat. Akiket isteni elvek vezérelnek, azok szilárdan és határozottan álljanak ki amellet, ami jó – mégis minden kapcsolatukban nagylelkű, krisztusi magatartást és igazi önuralmat tanúsítsanak!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Egészségügyi alapelvek c. fej.)

4 Hogyan formálódik a gyülekezeti közösség által is az ér-zelmi és lelki életünk? A hitben járás mit eredményez a kapcsolatainkban?

1Thess 5,11–14; Rm 12,9–15

Sokszor úgy tapasztaljuk, hogy a gyülekezet lelkileg beteg emberek gyűjtőhelye. Ez önmagában nem lenne probléma, hi-szen mindenki gyógyulást keres, szabadulásra vágyik. Az iga-zi nehézséget az okozza, ha valaki nem indul el a gyógyulás út-ján, nem fogadja el a Krisztus által felkínált gyógmódot, nem tud Jézussal és a testvéreivel együttműködni, s így gátolja nemcsak a saját, de mások fejlődését is. Isten áldásként adta nekünk a testvéri közösséget, ahol nemcsak kapunk szeretet-et, de gyakorolhatjuk is mások felé: türelmet, megbocsátást, együttérzést tanúsítva, szolgálhatunk a nekünk adott képessé-gekkel, és így folyamatosan növekedhetünk és fejlődhetünk. Rajtunk múlik csupán, hogyan élünk ezzel a hatalmas lehető-séggel.

„Szeretni Istent mindenekfelett, és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, melyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állan-dó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat; nem is te-remhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amely-ben Jézus uralkodik. »Mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.« Az isteni kegyelem által megújított szívben minden cselekedet indítórugója a szeretet. A jellemet átalakítja, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat, nemes törekvésekre kész-tet. Ha ezt a szeretetet befogadjuk a szívünkbe, megédesíti éle-tünket, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre. Já-nos igyekezett megértetni a hívőkkel, hogy milyen kiváltsá-

gokban részesülnének, ha a szeretet lelkülete hatná át az életüket. Ha ez a megváltó hatalom uralja a szívet, akkor minden mást is irányít, föléemeli a hívőt a világ megrontó befolyásának. Ha a hívők engednék, hogy ez a szeretet bennük teljesen uralomra jusson, és életük hajtóerejévé váljék, akkor a hit és az Istenbe vetett bizalom teljességére jutnának el.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A hű tanúbizonyság c. fejezet)

„Nagyon közömbösek vagyunk egymás iránt. Nagyon gyakran elfelejtjük, hogy munkatársainknak szükségük van erőre és biztatásra. Ügyeljenek arra, hogy kifejezzétek feléjük a megértéseket és együttérzéseket. Segítsetek nekik imáitokkal, és ezt adjátok tudtukra. Akik együtt dolgoznak, igyekezzenek tökéletes egyetértésre jutni. Ne gondolják, hogy egyik vagy másik munkatárssal nem tudnak együtt dolgozni, mert másként gondolkodik, vagy a munkavégzés terén más utat követ. Ha mindnyájan alázas, alkalmazkodó lelkületűek, akkor nem támadnak nehézségek. Isten a gyülekezetnek különböző adományokat adott. Ezek a megfelelő helyen alkalmazva értékesek, és mindenki részt vehet a munkában, hogy egy népet Krisztus visszajövetelére készítsen elő. Különböző adományaink vannak, és egyesek a munka egyik területén jobban alkalmazhatók, mint egy másikon. Amit az egyik nem tud elvégezni, azt a munkatársa könnyen végrehajthatja. Mindenki munkája fontos a maga helyén. Senki ne uralkodjon a másik felett. Ha valaki azt gondolja, hogy senki sem befolyásolhatja őt, mert ítélőképessége és tehetsége van átlátni a munka minden területét, az elveszti Isten kegyelmét.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Isten szolgájának szükségletei c. fej.)

5 Milyen hatással van környezetére az egészséges lelki életű keresztyén?

2Kor 2,15; Mt 5,16; Zak 8,13

„Minden embert a rá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, s mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A bennünket körülvevő légkör kihat minden emberre, akivel érintkezünk. Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még az arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen hatást gyakorolnak másokra és így tovább. Eközben tudtunkon kívül ezek meríthetnek áldást a befolyásunkból.

Dobj egy kavicsot a tóba, és hullám formálódik, majd újabb és újabb hullám. A hullámok egyre szaporodnak, a kör szélesedik, amíg eléri a partot. Ilyen a mi befolyásunk is. Tudtunkon és akaratunkon kívül befolyásunk áldásban vagy átokban jelentkezik mások életében.

A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyosságtevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együttműködünk vele az emberek megmentésében – és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed a befolyásunk, annál több jót tehetünk. Ha azok, akik Isten szolgáinak mondják magukat, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik

Istent mindenekfelett, és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. feje.)

„Krisztus a föld savának és a világ világosságának mondja követőit. A keresztények megmentő befolyása nélkül a világ elveszne. Figyeld meg a hitvalló keresztények azon részét, amely nem fordít gondot ruházatára és egyéniségére. Üzleti ügyeikben és ruházatukban ziláltak és rendetlenek, modoruk nyers, durva. Nem előzékenyek, társalgásuk közönséges, ezeket a negatív jellemvonásokat mégis a valódi alázat és keresztény élet ismertetőjelének tartják. Azt hiszed, hogy Üdvözítőnk, ha a földön járna, őket nevezné a föld savának és a világ világosságának? Soha nem tenne ilyet.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 249. o.)

6 A lelki egészség hogyan hat ki egész lényünkre, hogyan munkálja a test gyógyulását is?

Péld 3,1–8; 3Jn 2

.....
.....
.....

A betegségek túlnyomó többségének hátterében lelki problémák állnak, nem csupán az úgynevezett pszichoszomatikus betegségek (például asztma, gyomorfekély, magas vérnyomás), hanem egyéb belső szervi megbetegedések esetében is. Aki lelki békességre jutott, felszabadult a terhei alól, sokkal könnyebben legyőzi fizikai betegségeit is. Természetesen az egészség teljes helyreállítása időt igényel, valamint az életmódunkra vonatkozó bibliai útmutatások következetes betartá-

sát. Az egészséges hitű keresztény értékeli és követi azokat a tanácsokat, amelyek elősegítik a testi-lelki egészségét. Arra vágyik, hogy mind alkalmasabbá váljon mások szolgálatára, ezzel is kifejezve háláját Megváltója iránt.

„Az az ember, aki elfogadja a tiszta evangéliumot és az általa kínált erőt, meggyógyul bűn okozta betegségeiből. Az Igazság Napja felkél, »és gyógyulás lesz a szárnyai alatt« (Mal 4,2). A világ semmilyen kincse sem tudja meggyógyítani a megtört szíveket, nem képes békét adni a léleknek, sem száműzni a gondot és a betegséget. Hírnév, lángész, talentum – mind kevés ahhoz, hogy vigaszt nyújtson a bánatos szívnek, vagy helyrehozza az elhibázott életet. Az embernek csak akkor lehet reménysége, ha Isten él a lelkében. Az a szeretet, amellyel Krisztus árasztja el az ember egész lényét, éltető erő. Gyógyításával megérint minden létfontosságú szervet – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel lényünk legmagasabb rendű képességeit tevékenységre serkenti. Száműzi a lélekből a bűnt és a bánatot, az aggodalmakat, amelyek felőrlik az ember életerejét. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amelyet semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető békességet. **»Jöjjetek én-hozzám... és én megnyugosztlak titeket« – hív Megváltónk, és szavai megadják a receptet a fizikai, szellemi és lelki betegségek gyógyítására (Mt 11,28).** Krisztus sajnál bennünket, bár szenvedéseinket saját magunk okozzuk a bűneinkkel. Krisztusban segítséget találhatunk. Csodálatos dolgokat tesz azokért, akik bíznak benne.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, A gyógyulás forrása c. feje.)

---

*Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.
– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására
szánt pénzüsszeg.*

Január

1. szombat	Gal 4,4–5	
2. vasárnap	Zsid 9,28	
3. hétfő	Mt 2,1–2	
4. kedd	Jel 22,20	
5. szerda	Jób 19,25	
6. csütörtök	1Kor 15,26	
7. péntek	Ésa 21,11b–12	Napnyugta: 16.07
8. szombat	Jak 5,11	
9. vasárnap	2Pt 1,19	
10. hétfő	Jel 10,5–6	
11. kedd	Rm 9,28	
12. szerda	Jel 18,1	
13. csütörtök	Jel 11,15	
14. péntek	Mal 4,5–6	Napnyugta: 16.15
15. szombat	Jel 22,16	
16. vasárnap	Mt 28,19	
17. hétfő	Lk 21,26	
18. kedd	Ésa 1,16–17	
19. szerda	Rm 13,11	
20. csütörtök	Jel 14,12	
21. péntek	Lk 15,4	Napnyugta: 16.25
22. szombat	Jel 1,3	
23. vasárnap	Jn 15,20	
24. hétfő	Mt 16,18	
25. kedd	2Tim 3,1–2,5	
26. szerda	Jel 16,15	
27. csütörtök	Lk 21,36	
28. péntek	Lk 12,37	Napnyugta: 16.35
29. szombat	Sof 2,3	
30. vasárnap	Mt 18,19	
31. hétfő	Jer 8,20	

Február

1. kedd	Mal 3,2	
2. szerda	3Móz 20,26	
3. csütörtök	1Sám 2,3	
4. péntek	5Móz 8,2	Napnyugta: 16.45
5. szombat	Jak 1,22	
6. vasárnap	1Pt 3,15	
7. hétfő	Mt 5,6	
8. kedd	2Kor 6,17–18	
9. szerda	1Jn 5,21	
10. csütörtök	2Kor 13,5	
11. péntek	Zsolt 24,3–4	Napnyugta: 16.56
12. szombat	1Pt 2,9	
13. vasárnap	Zsid 10,35–39	
14. hétfő	2Kor 7,1	
15. kedd	Mt 25,1–2	
16. szerda	Mt 25,13	
17. csütörtök	Mk 13,35–36	
18. péntek	Mt 26,41	Napnyugta: 17.07
19. szombat	1Pt 4,7	
20. vasárnap	1Tim 4,1	
21. hétfő	Gal 20,29–30	
22. kedd	1Kor 7,29	
23. szerda	1Thess 5,23	
24. csütörtök	2Pt 3,11–12	
25. péntek	1Jn 2,18	Napnyugta: 17.18
26. szombat	Zsid 11,5	
27. vasárnap	Hab 2,3	
28. hétfő	Ésa 26,21	

2011-ben a reggeli igék a *Maranatha – Jövel Uram, Jézus!* c. könyvből valók.

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Március

1. kedd	Jóel 1,15	
2. szerda	Ésa 1,5–6	
3. csütörtök	Jn 3,5–7	
4. péntek	Mt 6,33	Napnyugta: 17.29
5. szombat	Mt 13,45	
6. vasárnap	Kol 1,13–14	
7. hétfő	Zsolt 34,9	
8. kedd	Eféz 2,19	
9. szerda	Jn 17,3	
10. csütörtök	1Jn 3,1	
11. péntek	Mt 22,11–12	Napnyugta: 17.40
12. szombat	Zsolt 119,174	
13. vasárnap	1Kor 6,19–20	
14. hétfő	1Pt 2,11	
15. kedd	2Tim 2,22	
16. szerda	1Tim 4,12	
17. csütörtök	2Pt 1,5–7	
18. péntek	1Thess 5,17	Napnyugta: 17.50
19. szombat	Zsolt 62,8	
20. vasárnap	Jak 1,6	
21. hétfő	Mt 5,8	
22. kedd	Jn 17,17	
23. szerda	1Pt 5,8–9	
24. csütörtök	Rm 6,13–14	
25. péntek	2Pt 3,9	Napnyugta: 18.00
26. szombat	Jel 14,7	
27. vasárnap	Eféz 6,11	
28. hétfő	Zsid 1,14	
29. kedd	2Pt 2,9	
30. szerda	Zsid 2,3	
31. csütörtök	Ámós 4,12	
